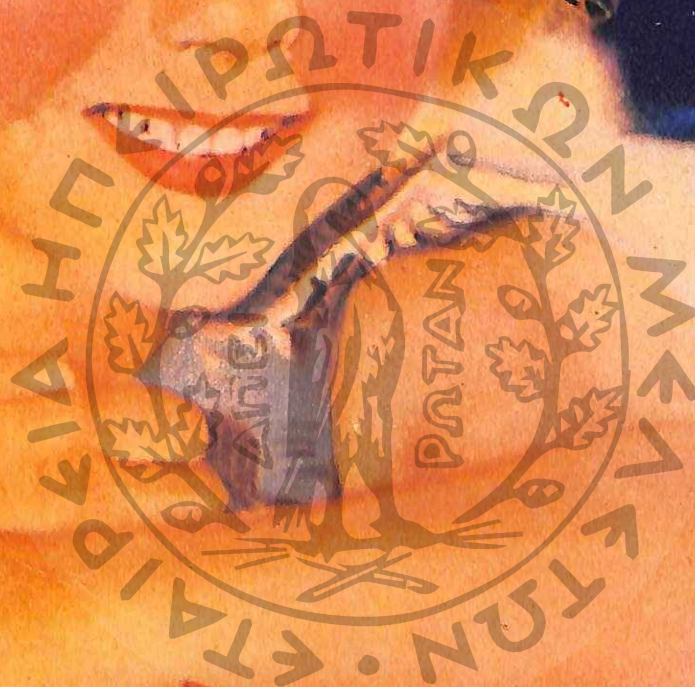

ΠΩΝΟΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 110

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΛΛΑΔΑ
Α.Ε.

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ

44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ

κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς
κυρίας ΟΡΕ

Ζητήσατε κανονισμόν.

Ἐγγραφαὶ καθ' οἵανδὴποτε
ἐποχὴν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΠΑΛΤΑ

ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελία.
«ΚΥΡΗΣ»

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψὴ κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλύτεραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἐλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

Τὰ
παιδιά μαςἐὰν θέλετε νὰ ἔχουν πάντοτε
ὠραία μαλλιά, πρέπει νὰ τὰ
λούζετε μὴν ἑβδομά-
δα μετὰ Σαμπουὰν TETE-NOIRE
(Tèt-nouάρ). Τὸ κάθε σαποῦνι
περιέχει ἀλκαλικά ἄλατα τὰ ὁ-
ποῖα καταστρέφουν τὶς ρίζες
τῶν μαλλιῶν, ἐνῶ τὸ Σαμπουὰν TETE-NOIRE ἀπηλλαγμένο ἀπὸ
κάθε ἐπιβλαβὴ οὐσία τὰ διατηρεῖ ὑγιή, φρέσκα καὶ χωρὶς πι-
τυρίδα. Γιὰ ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μετὰ τὴν
ἐπιγραφὴν Shamprodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει
συμβουλές καὶ ὁδηγίες ἑλληνιστί).

SHAMPRODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ

Γιὰ σκούρα

Δρχ
12,50

TETE-NOIRE

avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐλῶν
διὰ τοῦ τελευταίου μηχανήματος
ἐλεγκτροκαγκυλασίων ἐν συνδυασ-
μῳ μετὰ εἰδικῆς ὁποθεραπείας.
«ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Α-
ΘΗΝΩΝ» ὁδὸς Βουκουρεστίου 38,
5-8 μ. μ Τηλέφ 24-309.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

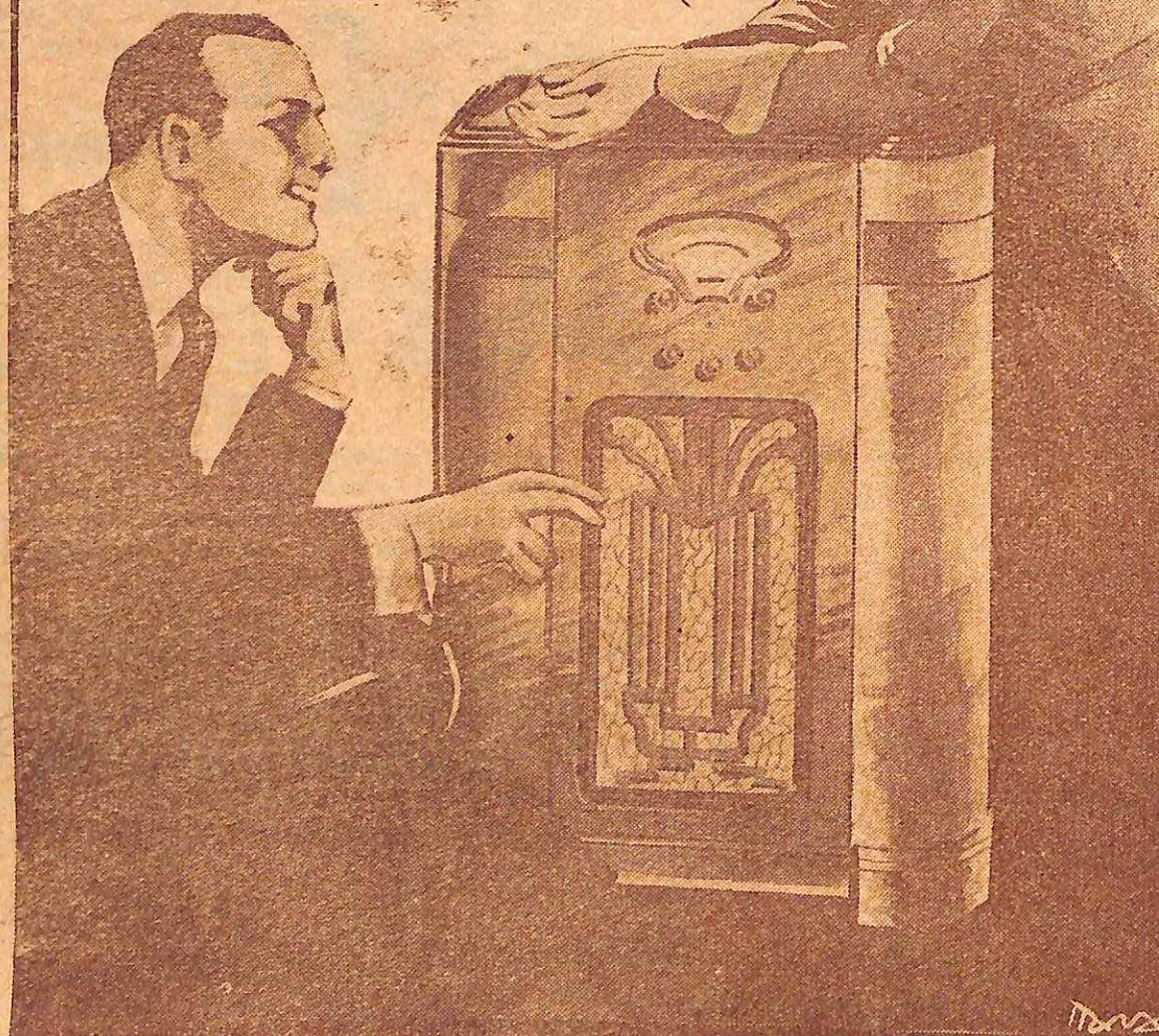
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α-Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκα-
σθενῆ

Με ένα ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΚΟΥΤΕ ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ ΤΟΣΟΝ ΚΑΘΑ-
ΡΑ, ΜΕ ΤΟΣΗΝ ΠΙΣΤΟΤΗΤΑ, ΣΑΝ
ΝΑ ΕΥΡΙΣΚΕΣΘΕ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΓΚΡΕΚΑ

Και όλιγη εύθυμία...

Σαββατόβραδο στην αγορά!...

Φίλοι μου αν με ρωτάτε
σας τὸ λέω καθαρά;
Εἶναι φρίκη τί τραβάτε
Σαββατόβραδο αν πάτε
Μιά στιγμή στην αγορά...
Τι φωνές και φασαρίες
Δουλικά, κομπές κυρίες,
Μαναβάκια με ποδιές
Παραμάννες, παππαδιές
Πόλισμαν, φαντάροι, ναύτες
Δάσκαλοι, καντηλανάφτες,
Μιά γρηά με τὸ μαντήλι,
Ένας λοδοτρος με ζεμπιλί
Μιά δασκάλα με τὰ ψώνια
Ένας πού πουλά λεμόνια
Ματσάραγκες, μηχανές...
Και φωνές, φωνές, φωνές!..
— Ένα δουλικὸ ψωνίζει
Και ὁ χασάπης τὸ μανιζέι
Και φωνάζει: — Έ, ρε πρᾶμμα
Όχι λόγια και ρεκλάμμα!..
Χάνει ὁ κόσμος τὰ μυαλά του.
— Έχω μπούτι τοῦ γαλάτου!..
Όλοι σπρώχναν ἐκεῖ κάτω
Βράδυ—βράδυ τὸ Σαββάτο
Και ἀκούς στὸ νταβατοῦρι:
— Αχ! μανάβη... ἐν' ἀγγοῦρι
— Μιά κι' ὀγδόντα... μιά κι' ὀγδόντα!..
— Πηνελόπη!..
— Ξενοφῶντα!..
— Αχ! ὁ λεμονάς με κλέβει
— Έχω πρᾶμμα πού σολεύει

Στὰ ψαρράδικα μπαλάδες
Ξεφωνίζουν οἱ ψαρράδες
— Τοῦ Φαλήρου ἡ μαρίδα!..
— Βάλε κι' ἄλλη ἐφημερίδα...
— Πᾶρε ἀφέντη μιά σακκούλα!
— Καλιρρόη!..
— Παντζαχροῦλα!
— Έχω ζωντανές γαρίδες!
— Συναγρίδες!.. συναγρίδες!..
— Τὸ πακέττο... ἀνάθεμά τη
— Στάσου! μούβγαλες τὸ μάτι!..
— Έκατὸ πενήντα δράμια...
— Κάνε πέρα μωρὲ μπάμια...
— Αχιδάδες και κιδώνια
— Ένα φράγκο τὰ λεμόνια...
— Πᾶρε κόσμε... πάρε... πάρε...
— Τὰ χιαπόδια σου, κουμπάρε...
— Δέν σ' ἀρέσει; Πέρα κάνε...
— Νὰ χαθῆς!..
— Κυρ' πολισμάνε
Ὁ Ψαρρᾶς μού βάζει χέρι
— Έ, ρε πρᾶμμα στὸ πανέρι...
— Δημητράκη!.. ἀχ τὰ ψώνια!..
— Ένα φράγκο τὰ λεμόνια,
— Αχ! θὰ σκάσω Δημητράκη
Κι' εἶμαι κι' ἔγκυος λιγάκι
Στάσου! κι' ἔχω ἀναγούλες
— Νὰ σακκούλες!.. νὰ σακκούλες!

— Τὸ κεφάλι μου γυρίζει
— Αχ!.. παλαμίδα μού μυρίζει!

Στὰ χασάπικα ἐπίσης
θὰ τὰ χάσης, θὰ σαστίσης...
Γύρω σου ἀκούς φωνές:
— Νὰ μπριζόλες χοιρινές
— Έ, ρε πρᾶμμα τὸ ἄρνάκι
— Μοσχαρακί... μοσχαρακί...
— Πανδαιμόνιο σωστό
— Κόκκαλα γιὰ τὸ βραστό
— Πῶ! πῶ! τί φασαρία...
— Νὰ πληρώση ἡ κυρία
Δυὸ φυλέτα... δεκαέξη!..
— Δῶς ἕνα χαρτί 'Αλέξη...
— Γιάννη στοῦ σου...
— Κατινίτσα!
— Καλὲ χάσαμε τὴ Νίτσα...
— Μὴ μού βάζεις κατιμᾶ
— Μὰ ζουλιζανε... μαμᾶ!
— Αχ!.. με κάμανε κιμᾶ!..
— Ὁ κιμᾶς... σαράντα δύο!
— Έχω πρᾶμμα στὸ ψυγείο
— Αγελάδα μου!..
— Γουροῦνι!..
— Αχ! μού σπᾶσαν τὸ τακοῦνι
— Βλάκα!.. νὰ σοῦ δώσω μιά
— Βάλε μιά γεφραμιά...
— Κεφαλάκι γιὰ πιχτή
— Αχ! μού ἦρθε μιά πιχτή
— Τῆς κυρίας μιά γλώσσα!..
— Κι' ἀμελέητα καμπόσα...
— Καλὲ τί με σπρώχνεις ἔτσι;
— Κοκορέτσι!.. Κοκορέτσι!..
— Σοφοκλή... θὰ τρελλαθῶ
— Αχ! καλὲ πού νὰ σταθῶ
— Θὰ μού φύγῃ τὸ κοπέλλο
— Στάσου!.. ὅλο δέν τὸ θέλω
— Καλὲ αὐτὸ εἶναι βουβαλί...
— Θέλω μόνο τὸ κεφάλι
— Απὸ σβέρκο μὴ μού βάζεις...
— Αχ! βρε βλάκα τί κυττάζεις;

— Αχ! μού σπᾶσαν τὸ τακοῦνι
— Βλάκα!.. νὰ σοῦ δώσω μιά
— Βάλε μιά γεφραμιά...
— Κεφαλάκι γιὰ πιχτή
— Αχ! μού ἦρθε μιά πιχτή
— Τῆς κυρίας μιά γλώσσα!..
— Κι' ἀμελέητα καμπόσα...
— Καλὲ τί με σπρώχνεις ἔτσι;
— Κοκορέτσι!.. Κοκορέτσι!..
— Σοφοκλή... θὰ τρελλαθῶ
— Αχ! καλὲ πού νὰ σταθῶ
— Θὰ μού φύγῃ τὸ κοπέλλο
— Στάσου!.. ὅλο δέν τὸ θέλω
— Καλὲ αὐτὸ εἶναι βουβαλί...
— Θέλω μόνο τὸ κεφάλι
— Απὸ σβέρκο μὴ μού βάζεις...
— Αχ! βρε βλάκα τί κυττάζεις;

Στὰ μανάβικα, τὰ ἴδια...
— Κουνουπίδια! Κουνουπίδια!
— Έξῃ φράγκα οἱ ντομάτες!
— Ένα ὀχτάρι οἱ πατάτες!
— Στάσου! με τοαλαπατάς!
— Δέν σ' ἀρέσουν; Μὴν κυττάς!
— Βρὲ! τὰ βάλουμε στὴ φτήνεια
— Τρεῖς τὸ ἕνα... μανταρίνια!..
— Πρόσεχε βρε τὰ κοφφίνια...
— Μὰ μὴ σπρώχνεις ἔτσι πειᾶ...
— Αἰντε νὰ χαθῆς... στυπιά!..
— Βασιλόκη!
— Μαριγούλα!..
— Παρ' ἀφέντη μιά σακκούλα...
— Ένα φράγκο τὰ λεμόνια
— Θὰ μού λιώσουνε τὰ ψώνια
— Στάσου βλάκα!.. δές μπροστά σου
— Κύριος!.. πού τρέχεις; Στάσου!..
— Πῶ! πῶ! μάννα μου... ζαλάδες...

— Αχ! μού σπᾶσαν τὸ τακοῦνι
— Βλάκα!.. νὰ σοῦ δώσω μιά
— Βάλε μιά γεφραμιά...
— Κεφαλάκι γιὰ πιχτή
— Αχ! μού ἦρθε μιά πιχτή
— Τῆς κυρίας μιά γλώσσα!..
— Κι' ἀμελέητα καμπόσα...
— Καλὲ τί με σπρώχνεις ἔτσι;
— Κοκορέτσι!.. Κοκορέτσι!..
— Σοφοκλή... θὰ τρελλαθῶ
— Αχ! καλὲ πού νὰ σταθῶ
— Θὰ μού φύγῃ τὸ κοπέλλο
— Στάσου!.. ὅλο δέν τὸ θέλω
— Καλὲ αὐτὸ εἶναι βουβαλί...
— Θέλω μόνο τὸ κεφάλι
— Απὸ σβέρκο μὴ μού βάζεις...
— Αχ! βρε βλάκα τί κυττάζεις;

— Κοτοπούλια και πουλάδες!..
— Σέσκουλα και μελιτζάνες!..
— Καλὲ πόσο ἡ μπανάνες;
— Τρεῖς ἡ μιά!.. Τρεῖς ἡ μιά!..
— Παναγιώτη!

— Εὐθυμία...
— Μιά μπανάνα θέλω...
— Πάρ' τη
— Καλὲ μὴ μού δίνεις σκάρτη...
— Εἶναι ἀγούρη... νὰ μὲνῃ...
— τῆνε θέλω γινωμένη...
— Ξέρεις μούγινες μπελάς...
— Ασ' την ντέ... τί τὴν ζουλάς;
— Καὶ ἀφοῦ μᾶς βγῇ τὸ λάδι
Μπαίνομε στὸ τραμ τὸ βράδυ
Μὲ πακέττα φορτωμένοι,
Ἰδρωμένοι, κουρασμένοι,
Ἐλεεινοί, τσαλακωμένοι...
— Καὶ στὸ τραμ—τί ἀηδία—
— Νέα ἀρχίζει τραγωδία:
Ὁ εἰσπράκτωρ πλησιάζει
— Εἰσητήρια!.. φωνάζει
— Στὸ Μουσέιο, Κάνε στάσι!..
— Θὰ κατέβης 'Αναστάση;
— Κάντε τόσο μιά στάλα...
— Κύριος!.. Απὸ τὴ σκάλα...
— Εἰσητήριο ἐπῆρες;
— Δὲ χωράει!.. Εἶναι πλήρες!
— Μία δεσποινὶς θυμῶνει
— Τὸ παιδάκι δέν πληρώνει...
— Καλὲ τί τὸ λὲς παιδάκι
— Αὐτὸ ἐβγαλε μουστάκι
— Σ' ἕνα χρόνο εἶναι μπαμπάς...
— Νά!.. νὰ μάθης νὰ τσιμπᾶς
— Ἐπεισόδιο!.. Ἡλία!..
— Αχ! μαμᾶ!..
— Εὐαγγελία!..
— Πέφτουν ὀμπρελλιές πολλές
— Στάσου! βγῇκε ὁ Τρουλές...
— Γίνεται μεγάλη φέστα...
— Βρὲ εἰσπράκτορα... τὰ ρέστα
— Μὰ πιαστήκανε γερά
— Νὰ γρουσουζή!..
— Μασκαρά!
— Αχ! θεὲ μου φασαρίες
— Νὰ γιὰ νὰ τσιμπᾶς κυρίες
— Νὰ και νὰ και νὰ και νὰ...
— Μὰ γιατί δέν ξεκινᾶ...
— Κατεβαίνομε 'Αποστόλη;
— Κλέφταρε!.. τὸ πορτοφόλι...
— Προχωρεῖτε στὸν ἐξώστη...
— Ἐχεῖ θεοί... Ἀναγνώστη!
— Τρέχα μὴν τὴν πιάσουν ἄλλοι...
— Αἰντε... ξεκινᾶει πάλι...

— Αχ! μού σπᾶσαν τὸ τακοῦνι
— Βλάκα!.. νὰ σοῦ δώσω μιά
— Βάλε μιά γεφραμιά...
— Κεφαλάκι γιὰ πιχτή
— Αχ! μού ἦρθε μιά πιχτή
— Τῆς κυρίας μιά γλώσσα!..
— Κι' ἀμελέητα καμπόσα...
— Καλὲ τί με σπρώχνεις ἔτσι;
— Κοκορέτσι!.. Κοκορέτσι!..
— Σοφοκλή... θὰ τρελλαθῶ
— Αχ! καλὲ πού νὰ σταθῶ
— Θὰ μού φύγῃ τὸ κοπέλλο
— Στάσου!.. ὅλο δέν τὸ θέλω
— Καλὲ αὐτὸ εἶναι βουβαλί...
— Θέλω μόνο τὸ κεφάλι
— Απὸ σβέρκο μὴ μού βάζεις...
— Αχ! βρε βλάκα τί κυττάζεις;

Φίλοι μου, αν με ρωτάτε
σας τὸ λέω καθαρά:
Εἶναι φρίκη τί τραβάτε
Σαββατόβραδο αν πάτε
Μιά στιγμή στην Ἀγορά!
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΛΑΘΑΜ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο Λάθαμ "Αντριους" άνοιξε άθροισμα την πόρτα της Πανσιόν της όδοϋ Μάδισων την στιγμή άκριβώς που τó ρολόι άνυποϋσε τέσσερες μετά τά μεσάνυχτα. Άνέβηκε άθροισμα, τις σκάλες και μπήκε μέσα στο δωμάτιό του σαν κλέφτης. Η κυρία "Αντριους" κοιμόταν βαθεία. Πλησίασε σιγά στο ρολόι του τοίχου και γύρισε τους δείχτες του στις δώδεκα άκριβώς.

— Τί ώρα είναι; τόν ρώτησε ξαφνικά ή γυναίκα του ξυπνόντας.

— Άκριβώς μεσάνυχτα. άγαπητή μου Φλοράνς, της είπε άδιόφορα.

— Η κ. "Αντριους" άνασηκώθηκε στο κρεβάτι της και σαν να θυμήθηκε κάτι ξαφνικά, είπε:

— Είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου. Μ' άφησες νά σε περιμένω άδικα νά φάμε μαζί...

— Άν δέν κόψης αυτό τό πάθος σου, τά χαρτιά, γρήγορα θά καταστραφής... Ξέρεις κάτι, Λάθαμ; Έπεσα νησιτική.

Είπα νά τόν πάρω λιγάκι περιμένοντάς σε κι' ύστερα κοιμήθη κα γιά καλά. Πεινώ όμως φοβερά. Πεινώ τρομερά...

Ο Λάθαμ "Αντριους" δίστασε γιά μιά στιγμή. Οποιαδήποτε άλλην ώρα κάτι μπορούσε νά γίνει, αλλά, στις 4 τό πρωί; Ποιό μεγαζί θάταν άνοιχτό; Όσόντοσσο γιά νά μὴν τὴν κάνη νά υποψιαστή, άναψε ένα τσιγάρο και βγήκε.

Από κάποιο γαλακτοπωλείο άγόρασε δυό σάντουιτς και μιά μπουκόλα γάλα ζεστό. Όταν γύρισε όμως σπίτι του ή γυναίκα του κοιμόταν τόσο βαθεία που δέν θέλησε νά τὴν ξυπνήση. Πλάγισσε λοιπόν κι' αυτός άφού έβαλε πάλι τό ρολόι στις τέσσερες και άποκοιμήθηκε.

Τὴν άλλη μέρα τό πρωί ή πανσιόν ήταν άνάστατη. Ένα τρομερό έγκλημα είχε διαπραχθή τό περασμένο βράδυ.

Ο Σπένσερ Σέρινταν που καθόταν στην ίδια πανσιόν, βρέθηκε σκοτωμένος μέσα στο δωμάτιό του, με μιά σφαίρα στο κεφάλι. Οι ύποψίες έστράφηκαν κατά τόν Λάθαμ "Αντριους" επειδή αυτός και τό θυμα άγαπούσαν από τά μαθητικά τους χρόνια τὴν Φλοράνς, που παντρεύτηκε τέλος τόν "Αντριους".

Ένας ένοικος της πανσιόν, ο κύριος Γκολντσάπερ, βεβαίωσε τὴν άνάκριση ότι πρό καιροϋ είχε άκούσει μιά σφοδρή λογομαχία μεταξύ τού "Αντριους" και τού Σέρινταν σχετικά με τό ζήτημα της Φλοράνς. Άλλά και ή παρμάννα της κ. "Αντριους" κατέθεσεν ότι τό βράδυ τὸ έγκλήματος ο Σέρινταν έπεσκέφτηκε κατά τις έντεκα τό διαμέρισμα της κυρίας της, τὴν ώρα που έλειπε ο σύζυγός της, αλλά δέν ήταν εἰς θέσιν νά βεβαιώση πόσην ώρα έμεινε εκεί γιατί τὴν πήρε άμέσως ο ύπνος και ξύπνησε μόνον όταν άκουσε τόν κύριο τὴν νύχτα με τὴν κυρία της. Από τό στόμα τού "Αντριους" άκουσε ότι ήταν ή ώρα δώδεκα. Άκουσε επίσης τὴν κ. "Αντριους" που παραπονέθηκε στὸν άντρο της ότι κοιμήθηκε νησιτική περιμένοντάς τον, που τὸν παρεκάλεσε νά πάη νά της φέρη κάτι νά φάη, με τὴν πρόσθε άσφαλώς νά δώση τὸνάπαιτούμενο καιρό στὸν Σέρινταν που θάηταν στο δωμάτιό της άκόμη, γιά νά φύγη.

Υπήρχαν έκτός ούτων και άλλα επιβαρυντικά. Στο δωμάτιο της κυρίας "Αντριους", βρέθηκε ένα μανικέτι που άνήκε στὸν Σέρινταν.

Επίσης τό ρολόι τού θύματος είχε σταματήσει στις δώδεκα και τέταρτο, πράγμα που άπεδείκνυε ότι τό θυμα έβήθη με δυό σφαίρες, έκ τῶν οποίων ή μιά χ ύπησε στο ρολόι, και τό σταμάτησε. Στις δώδεκα ήταν ξυ-

πνός στο δωμάτιό του ο "Αντριους. Στις δώδεκα και τέταρτο σταμάτησε τό ρολόι του θύματος άπ' τὴν σφαίρα... όλα άπεδείκνυν τὴν ένοχή τού "Αντριους. Η άστυνομία έδωσε εύκόλως τὴν λύση. Ο "Αντριους έπέστρεψε στις 12 άπ' έξω.

Βρήκε τό μανικέτι τού Σέρινταν στο δωμάτιο της γυναίκας του, έξεμάνη, και τόν έσκότωσε.

Ο "Αντριους, έθεωρήθη ένοχος και κλειστηκε στην φυλακή. Μάταια ο δικηγόρος του τού ζητοϋσε νά τού δώση τά άναγκαία στοιχεία γιά νά άποδείξη τὴν άθωότητά του, τὴν όποία πίστευε. Ο "Αντριους άρνείτο νά δώση εξηγήσεις.

Εἰς μάτην και ή κυρία "Αντριους" βεβαίωσε με δάκρυα στα μάτια ότι οι σχέσεις της ήταν άγνές και φιλικώτερες, με τόν Σέρινταν και ότι τό μοιραίο εκείνο βράδυ, ο Σέρινταν είχε πάει μὲν στο δωμάτιό της, αλλά γιά νά ρωτήση μήπως έπέστρεψε ο "Αντριους γιά νά παίξη μιά παρτίδα χαρτιά. Τό μανικέτι θά τούπесе τυχαία όλως διόλου, τὴν ώρα που μιλούσε και χειρονομούσε με τὴν τράπεζα στα χέρια του.

Τό δικαστήριο κατεδίκασε τόν κατηγορούμενο σέ θάνατο, γιατί ο δυστυχής δέν μπόρεσε ν' άποδείξη τὴν άθωότητά του.

Ο Εισαγγελεϋς εκείνο τό πρωί, σηκώθηκε άπ' τὰ χαράματα γιάτί έπρόκειτο νά έκτελέσει ένα θλιβερό καθήκον: νά παραστή τὴν έκτέλεση ενός δολοφόνου τού Λάθαμ "Αντριους.

Γιά μιά στιγμή άκουσε τόν θόρυβο ενός αυτοκινήτου. Ητον ο σωφέρ που θά τόν άδηγοϋσε στις φυλακές. Κατέβηκε βιαστικός ν' άνοιξη τὴν πόρτα, κατάπληκτος είδε μπροστά τὴν μιά κομψή κυρία.

— Θέλω νά σὰς μιλήσω γιά τὴν υπόθεση "Αντριους, τού είπε με λυγμούς. Ηρθά νά σὰς όμολογήσω τὴν αλήθεια, και νά τόν σώσω. Μάλιστα, κύριε Εισαγγελεϋ. Υ'άρχει κάποιος μάρτυς που μπορεί νά βεβαιώση τό άλλοθι του; Εγώ! Ο "Αντριους τὴν τρανική εκείνη νύχτα ήταν στο σπίτι μου από τις έννέα ως τις τρσήμις.

— Άλλά, φώναξε δόσπιστος ο εισαγγελεϋς, ο "Αντριους κατέθεσεν ότι ήταν σπίτι του τὰ μεσάνυχτα.

— Ψέμματα. Δέν θέλησε νά μ' έκθέση προτιμῶντας νά πεθάνη.

— Ωστε ήταν σπίτι σας;

— Ναι. Έχω μάρτυρας τὴν υπηρέτριά μου και τόν πιστά τὴ. Ω, είναι τρομερό, θά έκτεθῶ, θά έκθέσω και τόν σύζυγό μου, τὸν μεγαλοτραπεζίτη Μπύργκεν, αλλά θά σώσω έναν γενναίο άθῶο, που προτίμησε νά φυλάξη τὴν ύποληψή μου, θυσιάζοντας τὴν ζωή του.

— Τού Μπύργκεν! τού μεγαλοτραπεζίτου;

— Ναι, κύριε εισαγγελεϋ! Κι' έπεσε λιπόθυμη σ' ένα κάθισμα.

Σε λίγες μέρες ο Λάθαμ "Αντριους" έβγαине άπ' τὴν φυλακή. Καί όλος ο κόσμος μαζί με τὸ γεγονός αυτό, έσχόλιαζε κι' ένα άλλο, τις δυό αίτήσεις διαζυγίου που ύπεβλήθησαν στο δικαστήριο τὴν ίδια μέρα. Η μιά ήταν της κ. Φλοράνς "Αντριους κατά τού συζύγου της και ή άλλη τού μεγαλοτραπεζίτου Μπύργκεν κατά της γυναίκας του.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Είχα άποφασίσει νά περάσω τις διακοπές μου σ' ένα βουνό. Έγραψα σ' ένα ξενοδόχο που γνώριζα και μόλις πήρα ευνοϊκή άπάντηση έφτιαξα τις β'λίτζες μου και λίγες ώρες άργότερα έφθασα στο χωριούδάκι τού βουνού. Τὴν άλλη μέρα τό πρωί, μόλις κατέβηκα γιά νά πάρω τό πρωινό μου, με μεγάλη μου έκπληξη συνήντησα τόν φίλο μου Φεδερίκο Σπελλάκ τόν «άσσο τού βολάν» που είχα νά τόν ίδω κάμποσο καιρό.

Τό άπόγευμα με περιμενε μιά δεύτερη έκπληξη. Επειδή ο Φεδερίκος ήταν καλεσμένος γιά νά παίξη χαρτιά, ξεκίνησα μόνος μου νά κάνω ένα περίπατο. Είχα φθάσει στα τελευταία σπιτία τού χωριού όταν είδα μιά γυναίκα σιλουέτια νά στέκη μπροστά σ' ένα λευκό σπιτάκι.

Μου φάνηκε πολύ σ' μπαήτι κή και γι' αυτό κι' έπλησίασα άφίνοντας ένα «Ω! Έσείς έδῶ;»

Ήταν ή Λουίζα, μιά νέα που είχα γνωρίσει τὴν πόλι πρό ενός έτους.

Η νέα ευχαριστήθηκε που με συνήντησε κι' έγώ στάθηκα λίγες στιγμές μαζί της. Ο αν δμως της είπα πως βρισκόμουν στο χωριό γιά ν' περάσω λίγες μέρες άνοψυχής και είχα συντροφιά μου τόν Φεδερίκο, ή Λουίζα έδειξε μιά μεγάλη χαρά και με παρεκάλεσε νά τὴν γνωρίσω με τόν φίλο μου, τόν «άσσο τού βολάν».

Τό άλλο βράδυ έγινε ή γνωριμία με τόν Φεδερίκο. Μείναμε αρκετή ώρα στο σπίτι της Λουίζας, όπου ο Φεδερίκος μάς διηγήθηκε διάφορα έπεισόδια της αυτοκινητιστικής του καριέρας. Από τό βράδυ εκείνο βλέπομαστε συνεχῶς. Πότε συζητούσαμε στο σπίτι της νέας και πότε και ναμε μακρυνούς περιπάτους ή πηγαίναμε στο τένις και στο χορό.

Με τόν καιρό όμως ο ένθουσιασμός της Λουίζας γιά τόν Φεδερίκο μεγάλωνε και μιά μέρα κατάλυβα πώς τόν είχε έρωτευθῆ.

Εγώ συμπαθούσα τὴν συντροφιά της Λουίζας και έννοιωθα πάλι νά γεννιέται μέσα μου τό παλιό μας αίσθημα. Όμως θά ήθελα πολύ νά τὴν έβλεπα εύτυχισμένη με τόν φίλο μου.

Άλλά δέν μου φαινότανε πώς ο Φεδερίκος τὴν συμπαθούσε. Ήταν εύχарιστος μαζί της αλλά δέν τὴν ξεχώριζε από τις άλλες θουμάστριές του. Σκέφθηκα λοιπόν νά μὴ δείξω «ζήλεια» αλλά νά μεσολοβήσω γιά νά φέρω κοντά τὰ δυό αυτά πλάσματα κατά τρόπον ώστε νά κάνουν τόν Φεδερίκο νά τὴν συμπαθήση.

Άρχισα λοιπόν νά λείπω από τις συναντήσεις γιά νά μένουν μόνοι οι δυό τους. Άλλά έκανα λάθος στη σκέψη μου.

Από τὴν επομένην ήμέρα ο Φεδερίκος κι' Λουίζα άρχισαν νά με ζητοϋν. Άσφαλώς θά συνέβηκε κάτι που δέν τό είχα σκεφθῆ. Η ή Λουίζα ήθελε νά μου δείξη τὴν προτίμησή της γιά τόν Φεδερίκο ή αυτός δέν θά συνεκινήθη από τις γλυκές ματιές της. Απεφάσισα λοιπόν ν' αλλάξω τακτική και σκέφθηκα ένα νέο σχέδιο.

Τό έπραγματοποίησα σαν στρατηγός. Τό ίδιο βράδυ πριν άποσυρθοϋμε στα δωμάτια μας, είπα στὸν Φεδερίκο πώς ή Λουίζα ήταν «άσυναγώνιστη» γυναίκα. Αυτός μου άπήντησε πώς ίσως νό είχα δίκιο κι' ύστερα κλειστηκε στο δωμάτιό του. Ημουνά βέβαιος πώς τά λόγια που τού είπα θά τού έδημιουργούσαν μιά μεγάλη άνησυχία και δέν θά κοιμόταν δὴλ τὴ νύχτα σκεπτόμενος τὴ Λουίζα.

Πράγματι, τό άλλο πρωί είδα τόν φίλο μου άχρό. Ένθουσιασμένος λοιπόν από τὴν πρώτη μου έπιτυχία, έξηκολούθησα με ύπομονή τὴν έκτέλεση τού σχεδίου μου. Έτσι πέρασαν αρκετές ήμέρες και καταλάβαινα πώς ο Φεδερίκος πολύ γρήγορα θάεφερε στη παγίδα μου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Εφθασε ή παρμονή της έπιστροφής μας στη πόλι. Έπειδή όμως δέν είχε κανένα άποτέλεσμα ή προσπάθειά μου, άπεφάσισα νά δώσω τὴν τελευταία έπίθεση.

Πήρα τόν Φεδερίκο στο δωμάτιό μου και έπὶ δύο όλόκληρες ώρες τού μίλησα γιά τὴ Λουίζα τόσο τολμηρά και με τέτοιο πάθος που θά μπορούσα νά συγκινήσω άκόμη και τὰ άψυχα.

Ο Φεδερίκος μ' άκουσε σιωπηλός και συγκινημένος όταν γιά μιά στιγμή είδα μιά λάμψη στα μάτια του. Σηκώθηκε άπό τὸν όρθιο, με κύτταξε στα μάτια και σφίγγοντάς μου τό χέρι μου είπε:

— Έγώ θά τὰ κανονίσω!

Υστερα έφυγε τρέχοντας. Από τό παράθυρο είδα πώς με μεγάλα βήματα προχωρούσε πρὸς τό σπίτι της Λουίζας. Είχα νικήσει!

Δυό ώρες άργότερα πήγα κι' έγώ στο σπίτι της νέας. Ήθελα νά τὴν άποχαιρετίσω και, τό όμολογῶ, ήθελα ν' άκούσω από τὰ χείλη της λέξεις ευγνωμοσύνης. Τὴν συνάντησα στὸν κήπο. Καθίσαινε σ' ένα παγκάκι. Τὰ μάτια της έλαμπαν από εύτυχία και τό πρόσωπό της γελοϋσε. Σώπασα γιά μιά στιγμή κι' ύστερα τὴν ρώτησα:

— Ηρθ' έδῶ ο Φεδερίκος;

Μου άπήντησε καταφατικά και μου πήρε τό χέρι ανάμεσα στα δικά της, σφιχτά. Τό κορμί της σιγά-σιγά έπαίρνε μιά κλίσι και τὰ ωραία μαλλιά της άκουμποϋσαν στο πρόσωπό μου κι' έγώ άνέπνεα τό άρώμά τους. Ένοιωσα νά μ' άγκαλιάζῃ ένα περιεργο συναίσθημα.

Εκείνα τὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὰ χείλη, τό στόμα, διτι είχα έξυμνήσει βρισκόνταν τόσο κοντά μου!

Δέν ξέρω πόση ώρα πέρασε αλλά γιά μιά στιγμή τὰ χείλη μας ένώθηκαν σ' ένα άτελείωτο φίλι. Έπακολούθησαν κι' άλλα. Δέν καταλάβαινα πιά τίποτε.

— Μά γιατί δέν μου τό είπες πρωτύτερα; μουρμούρισε ή Λουίζα όταν τέλος βγήκαμε τὴ δύναμι νά ξεκολλήσουμε τὰ χείλη μας.

Δέν της άπήντησα. Ημουνά μέσα σ' ένα σκοτάδι σκέψεως. Η Λουίζα τότε, μ' ένα φωτεινό χαμόγελο έπανέλαβε:

— Πρέπει νά ευγνωμονοϋμε τόν φίλο σου που ήρθε και μου φανέρωσε τὴν άγάπησου. Διαφορετικά...

Δέν ήθέληκα ν' άκούσω τί θά συνέβαινε «διοφορετικά». Τό κεφάλι μου ήταν ζαλισμένο κι' έννοιωθα πώς κάθε μου σκέψη θά ήταν όδυνήρη. Γι' αυτό λοιπόν της χομογέλασα κι' έγώ και ξαναγύρισα στο λήθαργο τού φιλιού...

Μιά έβδομάδα άργότερα πήγαμε στή πόλι κι' άρραβωνιαστήκαμε. Ο Φεδερίκος ήταν παρών στὸν άρραβώνα και μάς κυττούσε με πατρικό βλέμμα ενώ διηγόταν σ' όλους πώς ή έννοσή μας ήταν καρπός της φιλικής του έπεμβάσεως.

Άλλά μ' όλη τὴν στοργή που μάς έδειχνε, μιά σκιά μελαγχολίας σκέπαζε τό συμπαθητικό πρόσωπό του...

ΤΖ. ΒΟΛΟΝΤΕΡΙΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος εξέφρασε τὴν έκπληξίν του ενώπιον τού Ντ' Άλαμπέρ διά τό γεγονός ότι εἰς τὴν Όπερα, ενώ αἱ καλλιτέχνιδες τού άσματος σπανίως έκαμναν περιουσίαν, αὐτίς θέτως δέν δὴπρχε χορεύτρια, ή όποία νά μὴ κολυμβᾷ εἰς τὴν εὐμάρειαν.

— Μά αυτό — παρετήρησεν ο σφόδς μηχανικός και γεωμέτρης — εἶνε εὐνόητον.

— Διαιτί;

— Διότι εἶνε ή άναγκαία συνέπεια, τῶν νόμων κινήσεως.

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

— Ναί, και μόλις ἐγλύτ-
τώσα, γιατί τούς ξεγέλασα.

— Είχαν μπι εδω μέσα.

— Σας άκουσαν που ῥχά-
σασταν. Ὁ μικρός που παρα-
μόνευε, είδε τις κινήσεις στο
κήπο, κι' είδοποίησε και τον
άλλο.

— Είναι πιασμένες όλες
οι πόρτες, κι' είναι, αδύνατο
να φύγουν. Θά τούς πιά-
σουμε.

— Το ξέρω. Μά γιατί κα-
θώσαστε όμως;

— Ὁ αρχιφύλακας ρώτησε
την τρομαγμένη κυρία του να
του ειπεί από που έφυγαν.

— Νά! τούμπει εκείνη δεί-
χνοντας την πόρτα. Ἀπ' εκεί
βγήκαν, κι' είναι τώρα σε μέ-
ρος, από όπου δεν μπορούνε
να φύγουνε...

— Ὁ Μείντάνης άκουσε τον
θόρυβο, σε μια στιγμή έφθι-
σε καθαρά έως τ' αυτιά του,
ή φωνή της Λαμά, που
λεγε.

— Έλάτε μαζί μου! Θά
σας δείξω έγω που θα τον
βρήτε.

— Έπρεπε να το περιμένω!
έσκέφθηκε. Πως μοι πέρασε ή
ιδέα ότι, αυτή ή γυναίκα θα
μ' έσωζε;

Σκέφθηκε για μια στιγμή,
να σπάση την πόρτα της ντου-
λάπας και να βγεί, για να
μπορέση τουλάχιστον ν' άμυν-
θί, κι' έδοκίμασε να το κάνει,
άλλ' είδε ότι αυτό ήταν ά-

δύνατο. Ἡ πορτίτσα άνοιγε
πρός τα μέσα κι' ή ντουλάπα
ήταν στενή. Κι' έπρεπε λοιπόν να περιμένει ν' ανοίξουν,
για να μπορέση να σκοτώση ένα προτου σκοτωθί.

Οι φωνές έξακολούθησαν ν' ακούγονται μακρότερα τώ-
ρα. Ἡ ώρα περνούσε κι' έν τούτοις οι φύλακες δεν ήρχον-
το εκεί. Τι συνέβαινε;

— Ἀ, τούς ξεγέλασε! σκέφθηκε. Ἡ όμορφη χανούμισ-
σα, άντι να τούς φέρη έδω, τούς έπήγε αλλού. Μά ό Μά-
νος; Μήπως...

Ἡ σκέψη που πέρασε ξαφνικά από το μυαλό του τον έ-
κανε ν' άνησυχήση. Το μικρό κλεφτόπουλο, άν και θ' άκου-
σε βέβαια τις φωνές της Λαμά, άπ' τις όποιες δειχνόταν
ή πρόθεσή της να τούς προδώση, δεν έπήγε έν τούτοις να
τον βοηθήση ν' ανοίξουν το πορτάκι της ντουλάπας, για
να κτυπήσουν μαζί τούς στρατιώτες. Μήπως τάχα τον ά-
νεκάλυψεν από την πρώτη στιγμή, ή μήπως ή χανούμι-
σα τον παρέσυρε μακριά σ' άλλο δωμάτιο κι' ύστερα
παρέδωσε έκείνον για να σώση αυτόν;

Πέρασε όρκετή ώρα. Δεν μπορούσε να όπολογήση πόση.
Τώρα δεν άκούγονταν τίποτα. Καί ό θόρυβος στην αλλη
και στα υπόγεια είχε πάψει κι' αυτός, κι' είχε την έντύ-
πωση ότι όλα ήσυχάζαν, ότι το άνάκτορο του Χασεκί έ-
περνε την συνηθισμένη του όψη.

Ἡσυχώτερος τώρα, αλλά τρομερά περιεργος έπερίμενε
τή συνέχεια τή ή απροσδόκητης περιπέτειάς του.

Ἡ νεαρή χανούμισσα πραγματικώς είχε παίξει καλά
τον ρόλο της. Ὑπεκρίθη την τρομαγμένη και την έπιστευ-

την συνέχεια τή ή απροσδόκητης περιπέτειάς του.

Ἡ νεαρή χανούμισσα πραγματικώς είχε παίξει καλά
τον ρόλο της. Ὑπεκρίθη την τρομαγμένη και την έπιστευ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

σα... Ἀλλως τε γιατί θ' άμφεβαλλαν στα λόγια της;
Έβεβαίωσε τούς στρατιώτες ότι οι δυο ψευτο έμποροι
μόλις έκατάλαβαν ότι άνεκαλύφθησαν έτρεξαν προς το
δωμάτιο άριστερά, κι' άπ' εκεί βγήκαν. στο διάδρομο που
φερτε στο υπόγειο.

Έτσι τούς έστειλε προς την αντίθετη διεύθυνση εκείνης,
όπου είχε κρύψει τούς Ἑλληνας, κι' έπήγε να περιμένη
στον ξενώνα, ήσυχη ότι δεν θα τούς ένοχλούσε κανείς, ά-
φου είχε κλειδωμένο το διαμέρισμά της κι' είχε τα κλειδιά
εις την τσέπην της.

Δέν άφησαν ούτε την παρρικρότερη γωνιά που να μην
ψάξουν. Ὁ ίδιος ό Χασεκίς, που τον περιστοίχιζαν και τον
εφύλαγαν δέκα σωματοφύλακές του, έδινε οδηγίες και
αυστηρές διαταγές να τούς αναζητήσουν παντού.

Κατέβηκαν στα υπόγεια, έκύτταξαν πίσω από τα έπι-
πλα, έψαξαν άκόμη και στα κεραμύδια.

Ένας εύνουχος έβεβίωσε ότι είδε δυο σκιές να τρέ-
χουν στον κήπο, και έψαξαν κι' εκεί μ' έπιμονή και με
προσοχή, αλλά δεν άνεκάλυσαν ούτε το παραμικρότε-
ρο ίχνος.

Τι έγιναν τότε; Ἀφου οι φρουροι έβεβαίωσαν ότι δεν
είχε βγί κανείς, έπρεπε να υποθέσουν ότι εκρύβοντο στα
ανάκτορα.

— Από την αρχή! είπε ό Χασεκίς. Ψάχτε και πάλι,
και φροντίστε να τούς βρήτε, γιατί αλλιώς θα κρεμάσω
κι' από έναν σας στην κάθε μου πόρτα.

— Ἀρχισε να έρευνα, περισσότερο έπιμονή, άλλ. ούτε
αυτή έφερε κανένα άποτέλεσμα. Ὁ αρχηγός της φρουράς

για να τον καθουχάση έπειδή φοβό-
ταν μήπως ήταν κρυμμένοι κάπου έ-
κεί και τον έσκότωναν τη νύκτα, τον
έβεβαίωσε ότι οι δυο κακούργοι είχαν
φύγει πριν άκόμη άνεβούν να τούς πι-
άσουν. Ὁ Χασεκίς τον έπιστεψε, άλ-
λά και τον έτιμώρησε σκληρά. Διέτα,
ξε και τον εκρέμασαν από ένα δένδρο
του κήπου του.

Και τέλος ήσυχάσανε όλοι.

Καμιά έξαιρετική κίνηση δεν πα-
ρατηρείτο τώρα. Ὁ Χασεκίς άπεούρ-
θηκε στο διαμερισμά του, άλλ' όμως
και δεν καθουχάσε έντελώς. Έκάλε-
σε τον άντικαταστάτη του, κρεμασμέ-
νου αρχιφύλακας και τον κατέστησε
προσωπικώς υπεύθυνον γιό ότι μπορού-
σε να συμβή.

Τού έδίλωσε ότι έπίστευε πως οι
γκιούρδες δεν ήταν πιά εκεί μέσα.
Ἀλλά του έπρόσθεσε.

— Όμως γιατίτίποτα δεν μπορούμε να
είμαστε βέβαιοι, όταν έχουμε να κάνου-
με με τέτοιους άνθ'ώπους. Ψάξε άν
θέλεις και πάλι. Τοποθέτησε φρουρούς
παντού. Με λίγα λόγια λάβε τα μέ-
τρα σου, μήπως είναι άκόμα έδω και
σου ξεφύγουν, γιατί τότε θα σε βάλω
να κάνης συντροφιά στον προκάτο-
χό σου.

Έδιπλασιάσθησαν οι φρουροι, έτο-
ποθετήθησαν κι' άλλοι φύλακες, αλλά
δέν έθρορυβοσαν πλέον, ούτε και άνη-
συχούσαν. Γιατι όλοι τούς έπίστευαν
ότι εκείνη τη στιγμή οι τολμηροί
κλέφτες θα ήταν πολύ μακριά, στα
λημέρια τους.

Ἡ Λαμά έπερίμενε άρκετή ώρα στον ξενώνα. Ἡ σκλά-
βα της Ζαίρα πούλειπε από έναρσις, είχε έπ στρέψη και
της έκανε συντροφιά, και φαινότανε άνήσυχη γι' αυτή την
περιπέτεια της κυρίας της.

— Τι κρίμα να μην ήμουνα έδω! έλεγε. Γιατι τότε δεν
θα τούς άφηνά έγω να φύγουν.

Οι άλλες γυναίκες του χαρεμιού την είχαν έπισκεφθί
όλες κι' είχαν άκούση τη διήγησή της, και καμιά τους δεν
φαινότανε τρομαγμένη άπ' εκείνη την έπιδρομή. Τι είχαν
να φοβηθούν, ώραιες κοπέλλες αυτές, άν βρισκόταν άντι-

μέτωποι με έναν ή δυο νέους, και γιατί θα τις έσκότωναν
άφου δεν είχαν κάνει ποτέ σε κανέναν τίποτα;

Τέλος άπεσύρθησαν όλες στα διαμερίσματά τους. Το
ίδιο έκαμε και ή Λαμά.

— Είμαι εκνευρισμένη, καλή μου Ζαίρα, είπε στη σκλά-
βα της, και θέλω να μείνω μονάχη μου. Ἀν άργότερα σε
χρειασθώ, θα σε φωνάξω.

— Νά σε βουθήσω, να γδυθής κυρά μου.

— Δεν είν' ανάγκη. θα το κάνω μονάχη μου. Κι' άν
βαρεθώ, θα σου χτυπήσω το κουδούνι...

Ἡ σκλάβά δεν μπορούσε να εξηγήση την παράδοξη
στάση της κυρίας της.

Δέν θυώτανε ποτέ άλλοτε να την είχε διώξει έτσι έ-
νώρις, χωρίς να την βοηθήση να γδυθί, και πριν της έτοι-
μάση το μπάνιο της.

Τι συνέβαινε εκείνο το βράδυ; Ἀφου το άπόγευμα εί-
χαν λάβει χώραν τόσο σοβαρά γεγονότα, που έπόμενον
ήταν να την εκνευρίσουν, φυσικό ήταν να αισθάνεται την
ανάγκη συντροφιάς, για να διασκεδάση την άνησυχία της
και να κατανικήση το φόβο της. Ἀντι γι' αυτό, εκείνη έκα-
νε το άντ'θετο.

Τι να έσήμαιναν όλ' αυτά;

Ἡ Ζαίρα έβαλε στο μυαλό της χίλιες δυο υπόνοιες, άλ-
λά δεν έδειξε τίποτα.

— Θα περιμένω να με φωνάξης, όμορφή μου κυρά! της
είπε. Μήπως θέλεις νάρθω σε λίγο να σ' έρω-
τήσω;

Ζωηρά ή χανούμισσα άπήντησε.

— Όχι, όχι! Μην έρθης, άν δε σε
φωνάξω.

Ἡ σκλάβά υπεκλίθηκε κι' έφυγε.
Κι' άν της έμενε, και ή παραμικρότε-
ρη άμφιβολία, ότι κάτι έξαιρετικό συ-
νέβαινε, από τον τρόπο με τον όποιο
της άπήντησε, έπέισθηκε έντελώς
πιά.

Τι να συνέβαινε όμως; Μήπως...

Ἀνατρίχιασε και μοναχά που το
σκέφθηκε. Μήπως ή κυρά της είχε κρύ-
ψει στην κάμαρά της, τούς δυο γκι-
ούρδες, και γι' αυτό την έδιωχνε;

Μήπως γι' αυτό δεν τούς είχαν βρή
πουθενά, άν και έψαξαν με τόσο έπι-
μονή; Βέβαια, τι μπορούσαν ναείαν
γίνει, άφου τόσοι στρατιώτες εφύλα-
γαν στις πόρτες και στον κήπο, και δε
τούς είδε κανέναν να φεύγουν;

Ἡ Ζαίρα φοβήθηκε και για την κυ-
ρία της, αλλά και για τον έαυ-
τόν της.

Ἀγαπούσε την Λαμά την άγαπού-
σε πολύ. Ἀλλ' ήταν υποχρεωμένη να
μην κρύβη τίποτα από το Χασεκί.

Ὁ τρομερός τύραννος εξήλεσε όλες
τις γυναίκες του χαρεμιού του, και
περισσότερο την Λαμά, ίσως γιατί
ήταν ή πιό όμορφη, πιθανόν γιατί ή
άγρια ψυχή του να αισθανότανε γι'
αυτήν και κάποιο άίσθημα.

Πριν λοιπόν την βάλι στην ύπρε-
σία της χανούμισσας, έδήλωσε στην
Ζαίρα ότι θα την παρέδινε στα φρι-
κτότερα βασανιστήρια, άν δεν του κα-
τέδιδε και την πιό άσχημη πράξη
της, την έλάχιστη χείρονομία, τις σκέ-

ψεις άκόμα και τα όνειρά της.

Και ή σκλάβά πούλερε ότι θα έπλήρωνε άκριβά μια της
παράλειψη, κάθε λίγο πήγαινε και τον εύρισκε και τουδι-
νε λεπτομερή αναφορά. Σιγά σιγά όμως οι έπισκέψεις της
αράωναν, γιατί δεν είχε τίποτα το σοβαρό να τον πληρο-
φορήση. Ἡ κυρία της μια φροντίδα είχε ν' άρέση στο
τύρανο.

Και μέσα στο χαρέμι, δεν έμπαινε ποτέ άνδρας
κανείς.

Και μέσα στο χαρέμι, δεν έμπαινε ποτέ άνδρας
κανείς.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

“Ένα μπουκέτο λουλούδια... μιὰ επιστολή.—Οι αϊπτόται του ρόδου.—Τὰ δηλητηριασμένα τριαντάφυλλα κ.λ.π.

Πόσο ζούν τὰ λουλούδια.

Είναι γνωστό πώς ή ωραιότερη φιλοφρόνηση για μιὰ συμπαθητική γυναίκα είναι ένα μπουκέτο λουλούδια.
Ένας άλλος λόγος πού ή γυναίκα αγαπά τὰ λουλούδια είναι γιατί αὐτὰ συνδέονται στενά με τὸν ἔρωτα.
Είναι τὸ καλύτερο δῶρο πού μπορεί νὰ δεχθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ.
Μιὰ μελαχροινή καὶ ὠραιότατη ἡθοποιὸς διηγῶταν πὼς ὁ σύζυγός της τὴν κατέκτησε με ὠραία λουλούδια.
“Ένας ἄνθρωπος πού σὰς κάνει πολὺ τιμὰ δῶρα—ἐλεγε—δειχνεὶ πὼς θέλει νὰ σὰς ἀγοράσῃ. Τὰ ἄνθη ὅμως εἶναι ἕνα λεπτὸ πράγματάκι, καὶ ζοῦν μόνον ἕνα ἡμερονύκτιο. Ἀποτελοῦν ὅμως ἕνα δῶρο ἰδεώδους ἀξίας καὶ πολὺ αἰσθηματικὸ.

Ἡ γλῶσσα τῶν ἀνδρῶν

Τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐδημιουργήθη ἡ γλῶσσα τῶν ἀνδρῶν τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησαν εὐρύτατα τὰ αἰσθηματικά κορίτσια, καθὼς μὰς περιγράφουν τὰ μυθιστορήματα τῆς Σερὰς κί' ἄλλα παρόμοια. Ἀργότερα τὰ λουλούδια ἐχρησιμοποιήθηκαν σὲς ταχυδρομικὰς κάρτες σύμφωνα με τὴ σημασία τους. Κόκκινα τριαντάφυλλα: δηλοῦν φλογερὸς ἔρωτα. Λευκά: πρότασιν γάμου. Κίτρινα: ἀπιστίαν.
Ἡ γλῶσσα ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ μίαν ὁλόκληρη ἐπιστήμη γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς ἀνατολῆς καὶ γενικῶς σ' ὅλες τὰς χώρες πού υπάρχουν πολλὰ λουλούδια.

Ένα μπουκέτο-γράμμα.

Ένας συγγραφεὺς διηγεῖται αὐτὸ τὸ χαριτωμένο ἀνέκδοτο:
Βρισκόταν στὸ Τόκιο κί' ἐπῆγε νὰ κάνῃ τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς κυρίας. Τὴ στιγμή πού ἔμπαινε σὲ σαλόνι ἡ κυρία δέχτηκε ἕνα μπουκέτο. Τὸ ἐξήτασε πρασεκτικὰ καὶ κοῦνισε τὸ κεφάλι. Ὑστερα διάλεξε μερικά λουλούδια ἀπὸ τὰ βάζα πού στόλιζαν τὸ σαλόνι, ἔκανε ἕνα μπουκετάκι καὶ τὸ ἔδωκε σὸν ἄνθρωπο πού εἶχε φέρει τὸ μπουκέτο. Ἀργότερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν συγγραφέα, εἶπε:
—Θὰ σὰς φανῇ περίεργο ἂν σὰς πῶ πὼς τὸ μπουκέτο πού ἔλαβα ἀποτελεῖ ἕνα ὁλόκληρο γράμμα κί' ἐκεῖνο πού ἔστειλα εἶναι ἡ ἀπάντησή.

Πῆρε τὸ μπουκέτο καὶ τὸ ἔλυσε:

—Κυττάξτε—εἶπε—ἔδω υπάρχουν γιανσεμιά: πάθος—νυχτολούλουδα: φόβος—Πρίμουλες: ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα—υπάρχουν ἀκόμη καὶ μαργαρίτες: ἀγνότης—μύρτα—ἔρωτα.

Ἡ ἀπάντησις.

Γιὰ σὰς αὐτὴ ἡ γλῶσσα εἶναι ἀκατανόητη ἀλλὰ γιὰ μένα πού ξέρω νὰ τὴν διαβάσω, ἔχει τὴ σημασία της. Ἰδοὺ τί λέει τὸ... γράμμα.

—Τὸ πάθος νικά τὸν φόβο μου. Δὲν πρέπει ἡ ἀγνότης τοῦ αἰσθηματοῦ μου νὰ μοῦ δώσῃ ἐλπίδες; Ἐμπιστευθεῖτε στὴν ἀγάπη μου. Τί λέτε γι' αὐτὰ λοιπόν;

—Θαυμάσια! καὶ σεις τί ἀπαντήσατε;

—Ἐγὼ τοῦ ἀπηντήσα πὼς εἶμαι παντρεμμένη καὶ πὼς δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω καμμιά ἐλπίδα.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνας τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι με ἀρκετὴ λεπτότητα καὶ ποιήση.

Ἱππότης τοῦ ρόδου.

Στὴ Βιέννη ὑπῆρχε ἕνα χαριτωμένο ἔθιμο. Ὁ ἄρραβωνιαστικὸς ἔστειλε στὴ μνηστὴ τοῦ, τὴν παρὰ μὲν τῶν γάμων τους, ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο διὰ μέσου ἑνὸς φίλου τοῦ ὁποῖος ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ὠνομάζετο «Ἱππότης τοῦ ρόδου».

Ἄν ἔχετε ἀκούσει τὴν ὠραιότατη ὁπερέτα τοῦ Στράους πού φέρει αὐτὸ τ' ὄνομα, θὰ ξέρετε ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Ἱππῶται καθὼς ἐπίσης θὰ ξέρετε

πόσο ἦταν δύσκολὴ ἡ ἐκλογή τοῦ Ἱππῶτου γι' αὐτὴ τὴν λεπτὴ ἀποστολή.

Σ' αὐτὴ τὴν ὁπερέτα ἀκριβῶς ἡ ὠραία ἄρραβωνιασμένη τόσο συγκινεῖται ἀπὸ τὸν «Ἱππότη τοῦ ρόδου» πού τὸν ἐρωτεύεται τὸν παντρεύεται ἐγκαταλείποντας τὸν ἄρραβωνιαστικὸ της.

Υπάρχουν ἐπίσης λουλούδια πού ἔκαναν διάσημες τὰς γυναῖκες πού τὰ προτιμοῦσαν. Δὲν ξέρω ἂν ἡ Μαργαρίτα Ντυπλεσὺ πὸς γινόνταν τόσο ὀνομαστή ἂν δὲν εἶχε ἐξαιρετικὴ συμπάθεια γιὰ τὰς καμέλιες.

Γι' αὐτὸ, ἂν κί' ἔχει πεθάνῃ ἀπὸ καιρὸ ἡ μικροκαμωμένη αὐτὴ ἑταῖρα, ἐν τούτοις τ' ὄνομά της, ἡ παράδοσί της ζῇ ἀκόμη καὶ σήμερον κί' οἱ Κατερινέτες τοῦ Παρισιοῦ πηγαίνουν κάθε χρόνο στὸν τάφο της, στὸ κοιμητήριον τῆς Μονμάρτης καὶ τὴν σκεπάζουν με καμέλιες τὴν... «Κυρία με τὰς Καμέλιες» πού ἐξύμνησε ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς.

Ὁ τυμπανιστὴς καὶ ἡ βασιλοπούλα.

Κί' ἡ ὠραιότερη ἐρωτικὴ ἱστορία μήπως δὲν εἶναι ἐκεῖνη τοῦ τυμπανιστοῦ πού ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πόλεμο, ἔδωσε στὴν ἀγνωστὴ κοπέλλα πού τοῦ γέλασε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἕνα πορφυρῆνιο τριαντάφυλλο;

Ἡ κοπέλλα ἦταν ἡ κόρη τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ ὁ ἔρωτας ὑπερπήδησε καθ' ἐμπόδιο καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ κόκκινου τριαντάφυλλου, ὁ τυμπανιστὴς ἔγινε πλούσιος καὶ ὁ πῶς εὐτυχισμένος ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους. Κατ' ὁρθὴν νὰ παντρευτῇ τὴ βασιλοπούλα!

Τὰ λουλούδια τοῦ θανάτου.

Υπῆρξαν ὅμως καὶ λουλούδια μοιραῖα καὶ δηλητηριασμένα.

Μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ ὀνομάσουμε τὰ λουλούδια τῆς ζηλοτύπου πριγκίπισσας ντὲ Μπουγιὸν πού ἔστειλε στὴν Ἀνδριανὴ Λεκουβέρ, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἐπότισε μ' ἕνα λεπτὸ καὶ θανατηφόρο δηλητήριον τὸ ὁποῖο ἐπέφερε τὸν θάνατον στὴ μεγάλη γαλλίδα τραγωδῶ.

Μιὰ ἄλλη τραγικὴ ἱστορία εἶναι καὶ τῆς νέας ἀπὸ τὴν Πίζα πού τὴν ἀγάπησε ἕνα βασιλόπουλο καὶ πού ἡ μητέρα τοῦ τὴν μισοῦσε γιατί ἦταν ὠραιότερη ἀπ' αὐτήν.

Ένα βράδυ τὴν φώναξε στὸ παλάτι κί' ἀφοῦ τῆς ἔδωσε νὰ πῇ ἄρκετὰ ποτὰ καὶ τὴν ἐμέθυσε, τὴν παρεκάλεσε νὰ χορεύῃ. Κί' ἐνῶ αὐτὴ ἐχόρευε οἱ κυρίες τῆς ἐπὶ τοῦ βροχὴ τὰ τριαντάφυλλα τὰ ὁποῖα ἦσαν δηλητηριασμένα. Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ μυσρίζοντάς τα ἡ αἰχὴ νέα ἐδηλητηριάστηκε καὶ κυλλίστηκε στὸ πάτωμα νεκρή.

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Παρισιοῦ κατὰ τὰ τέλει τοῦ περσμένου αἰῶνος ἐνοσηλεύετο ὁ Ἀρμὰν Μεσσιέ, γυῖος ἑνὸς γνωστοῦ βιομηχανοῦ.

Εἶχε τραυματισθῇ σὲ μιὰ μονομαχίᾳ ἀπὸ τὸν ἀντιζήλῳ τοῦ Φερνάν Μωρίς ὁ ὁποῖος διεκδικοῦσε τὴν καρδιά τῆς ὠραιότατης Ἀννας Μελσέν.

Μετὰ τὴν μονομαχίᾳ αὐτὴ ὁ Ἀρμὰν μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο πληγωμένος στὸ στήθος. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ νοσοκόμος τοῦ ἔφερε ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ὑάκινθους συνοδευόμενον ἀπὸ μιὰ κάρτα πού ἔγραφε: Μ' ἀπεριόριστη ἀγάπη. Ἀννα Μελσέν.

Ὁ Ἀρμὰν τὰ πῆρε κί' ἀγκαλιάζοντάς τα τὰ μύρισε με βαθεῖα ἀναπνοή. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅμως ἐνοιώσε σὰν κάτι νὰ τὸ ἐπνίγε στὸ λαιμὸ, ἄρχισε νὰ βήχῃ δυνατὰ καὶ μιὰ ὥρα πῶς ἔπειτα πέθανε.

Καθὼς ἐξηκριβώθη ἀργότερα τὸ μπουκέτο αὐτὸ εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὸν Φερνάν ὁ ὁποῖος ἤθελε πᾶσαι θυσίᾳ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

Ἡ Ἀννα μόνος ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ Ἀρμὰν ἠτυκτόνησε. Οἱ δύο ἀγαπημένοι μῆλκαν στὸν ἴδιον τάφο.

Ὁ Σάμ Μπρόκ βρισκόταν ἀκόμη 200 μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Τὸ χοντρὸ βιβλίο τῶν παραγγελιῶν τὸ εἶχε στὴν τσέπη. Καὶ αὐριο τὸ πρωί, τὴν Παρασκευὴν δηλαδή θὰ ἐξέθετε στοὺς προϊσταμένους τοῦ τοῦς καρπὸς τοῦ ταξιδίου του. Κατόπιν ἐλευθερὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀσχολία θὰ περνοῦσε τὸ ὄθι-ἐντὶ τοῦ μετὰ τὴν γυναίκα τοῦ τὴν Ζοὺν καὶ τὰ παιδάκια του. Εἶχε νὰ τοὺς δῇ δυὸ μῆνες.

Σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπὸ ἕνα πρατήριο βενζίνης.

Σ' ἕνα χωριὸ πού βρισκόταν πῶς κάτω ἀπὸ τὴς φυλακές. Τὴν ὥρα δὲ πού ὁ ὑπάλληλός τοῦ πρατηρίου ἔρριχνε τὴν βενζίνη στὸ ντεπόζιτο τοῦ αὐτοκινήτου, ἕνας ἄγνωστος πού βαστοῦσε ἕνα ὠραῖο σκυλλί, τὸν ρώτησε.

— Πηγαίνετε κάπου κοντὰ στὸ Μπόστον;

— Κάπου ἐκεῖ κοντὰ πηγαίνω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σάμ ἀνέβοντας τὴ πίπα του.

— Βρῆκα μιὰ δουλειὰ καὶ πρέπει νὰ βρῶμαι ἐκεῖ σὲς

4 τὸ ἀπόγευμα.

Κατ' ἄλγε τι ζητοῦσε καὶ τὸν κύταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Φοροῦσε κάτιροῦχα ποῦμαζαν σάντροῦχα ρώσσου Κοζάκου, ἕνα παράδοξο καπέλλο κί' ἦταν γενναῖος καὶ ἀδύνατος. Τὰ χέρια τοῦ ἦσαν λεπτὰ σάν γυναικεῖα... Περίεργος τύπος, σκέφτηκε ὁ Σάμ. Ὡστόσο ἦταν στὰ κέρια του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν πῇρη μαζὶ του.

— Ἀνέβα, τοῦ εἶπε. Μόνον πού θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ τρέχω γιὰ νὰ φθάσω με σὲς 4 ἐκεῖ πού θέλεις. Δὲν πειράζει ὅμως. Ἐμπάτε.

Μόλις ἀνεχώρησαν, ὁ ὑπάλληλος τοῦ πρατηρίου γέλυσε καὶ κάτι μουρμούρισε.

Ὅταν ἔφθασε στὸν ποικιλόχρωμο φανοστάτη τῆς ἀστυνομίας πού βρισκόταν καταμεσῆς στὸ δρόμο σὲ μιὰ διασταύρωση ἔτρεχε με 50 χιλιόμετρα.

Ἦταν ὅμως καλὴ ὁδηγὸς καὶ εἶχε πεποιθήσῃ στὸ ἑαυτὸν τοῦ μολοντί παρέβαινε τὴν ἀστυνομικὴ διάταξη περὶ ταχύτητας.

— Ὁ καιὸς συγγενιάζει, εἶπε ἔξαφνα στὸν ἄγνωστο ἐπιβάτη τοῦ, πού καθόταν στὸ πίσω καθισμα.

— Δὲν πρέπει νὰ σὰς λυπῇ αὐτὸ, κύριε. Σὲ λίγο θὰ βρισκόσαστε στὸ ζεστὸ σπιτί σας.

Ὁ Σάμ παρηγορήθηκε με τὰ λόγια τοῦ ἀγνώστου.

— Τὴ δουλειὰ εἰν' οὕτῃ πού βρῆκες; τὸν ρώτησε.

— Ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμῶν: Στὸν Μόργκαν. Θὰ ἐπιτηρῶ τοὺς διαφόρους ὑπόπτους πελάτες.

— Ἐχεις πείρα ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά;

Ὁ ἄγνωστος δίστασε καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ χτίριο τῶν φυλακῶν.

— Πῶς σὲ λένε;

— Ἀργῆσε πάλι ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς με λένε εἶπατε; Ἀ, Φίσερ... Συγγνώμην.

— Ἐχω ἐξουσιοθεσίᾳ τ' ὄνομα μου. Με φώναζαν τελευταία μετὰ τὸν ἀριθμὸ μου.

— Ἐ!

— Ναί, ἦμουν σὲς φυλακὰς αὐτὲς πέντε μῆνες.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Εἶμαι λωποδύτης, ἔκαμε ὁ ἄγνωστος. Ἦμουν δηλαδή νὰ δῇ ἂν τὸ πορτοφόλι τοῦ καὶ τὸ χοντρὸ βιβλίο τῶν παραγγελιῶν βρισκόνταν στὴ θέσιν τους. Γέλασε.

— Μείνατε ἡσυχος κύριε. Τώρα θ' ἀλλάξω. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ γίνω τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν θὰ ξανακλέψω.

— Μπράβο σὲ συγχαίρω Φίσερ. Πρέπει νὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος. Νὰ κάμῃς νέα ἀρχή. Πλησιάζαν στὸ Μπόστον, καὶ μακριὰ στὸν ὁρίζοντα διακρινόταν τὸ μέγαρον τοῦ Μόργκαν.

— Ἐξαφνὰ ὁ δεικτὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ φανοστατοῦ τῆς πρώτης μεγάλης διασταύρωσε, ἔπεσε, πράγμα πού ἐσήμαινε ὅτι ὁ Σάμ ἔπρεπε ν' ἀνακόψῃ ταχύτητα καὶ νὰ στα-

μαίησῃ. Παρέλειψε ὅμως ἀπὸ ἀβλαβία νὰ τὸ κάμῃ κί' ἔτσι διέσχισε τὴν διασταύρωση τῶν δρόμων με ταχύτητα πενήντα χιλιόμετρων.

Ὁ Σάμ δὲν ἄκουσε κανέναν ἤχο ἀστυνομικῆς σφυρίχτρας, ἀλλὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μίλλι διέκρινε μέσα στὸν μικρὸ του καθρέφτη νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του μιὰ μοτοσυκλέτα.

— Θεέ μου! ἄφησε μιὰ κραυγὴ.

Ὁ πόλισμαν τῆς τρυφάλας!

— Σταμάτησε! βρυχήθηκε ὁ πόλισμαν καταφθάνοντας τὸν.

Ὁ Σάμ φρενάρησε ἀπότομα κί'

εὐθὺς ἀέσωσε σταμάτησε κί' ἡ μοτοσυκλέτα. Ὁ πόλισμαν κατέβηκε καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου βγάζοντας τὸ καρνέ του.

— Δώσε μου τὴν ἀδείᾳ σου, τὸν διέταξε κάνοντας ἕνα μορφασμὸ.

Ὁ φτωχὸς Σάμ ὑπάκουσε καὶ ἀνελογίσθηκε τὴς συνέπειες: Καταστρεφόταν τὸ οὐκ-ἐντὶ μετὰ τὴν οἰκονομείᾳ του, ἡ ἀφιστὴ του στοὺς γραφεῖο στὴν ὀρισμένη ὥρα ὅπου τὸν περι-

μεναν οἱ προϊστάμενοί του μετακινούνταν. Ὁ πόλισμαν ἀμίλητος ἄρχισε νὰ γράφῃ στὸ καρνέ του. Ὁ ἐπιβάτης κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, σάν νὰ ἦταν κυριευμένος ἀπὸ κάποιον νευρικό ἥτα... Ὡστόσο δὲν ἀπομακρύνθηκε Τριγύριζε στὸ αὐτοκίνητο καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συζητήσεώς του μετὰ τὸν πόλισμαν, καὶ ἔκαμε πὼς ἐπιθεωροῦσε τὰ λάστιχα. Φαντάστηκε ὅτι ἤθελε νὰ ἐξαφανισθῇ με τρόπο.

— Αὐριο σὲς 10 τὸ πρωί, εἶπε ὁ πόλισμαν, δίνοντας στὸν Σάμ τὴν ἀδείᾳ του καὶ τὸ διπλότυπο τῆς μνηστεύσεως, ἐνῶ ἔβαζε τὸ καρνέ του μαζὶ μετὰ τὸ ὑπόλοιπα διπλότυπα στὴν τσέπη του.

Σαββάτο! Καὶ τὰ παιδιὰ του, ἡ γυναίκα του, πού εἶχε νὰ τοὺς δῇ δυὸ μῆνες, ἦταν τώρα ὑποχρεωμένος νὰ διανυκτερεύσῃ στὸ Μπόστον γιὰ νὰ παρουσιάσῃ αὐριο στὴν ἀστυνομία. Διὰ βλαβῆ! Οἱ προϊστάμενοί του τὸν περιμέναν στὸ Πόρτσμουθ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή: Τί ἔπρεπε τότε νὰ κάμῃ;

— Ἀρχισε νὰ βρέχῃ.

Ὁ Φίσερ μῆλκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο κί' ἀμίλητος κί' οἱ δυὸ συνέχισαν τὸ ταξίδι τους. Ὁ Σάμ κύτταξε κατ' εὐθείαν ἔμπροσς τοῦ, διακρίνοντας τὰ χεῖλιά του. Τώρα δὲλα τοῦ τὰ ὄνειρα ναυαγοῦσαν. Ἐπρεπε νὰ διανυκτερεύσῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπόστον.

— Ξέρεις τί θὰ γίνῃ Φίσερ; γύρισε καὶ εἶπε στὸν συνεπιβάτη του. Θὰ πάω στὸ Πόρτσμουθ καὶ αὐριο τὸ πρωί θὰ ἐπιστρέψω στὸ Μπόστον στὸ αὐτόφορον νὰ πληρώσω τὸ πρόστιμο.

— Πιθανὸν ὅμως ὁ πόλισμαν καὶ νὰ ἐξαχάσῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Σάμ γέλασε μετὰ τὴν ἀφέλεια τοῦ φωνῆ τοῦ λωποδύτη.

— Εἶσαι πολὺ ἀφελὴς, ἀγαπητέ μου. Ἀφ' οὔ μ' ἔγραψε στὸ καρνέ του, καὶ κράτησε τὸ ἕνα διπλότυπο.

— Λές: ἔκαμε ὁ Φίσερ ἐνῶ διαγραφόταν ἕνα μυστηριώδες μεϊδιάμα στὰ χεῖλιά.

Καὶ τοῦδειξε κάτι πού κράταγε στὸ χεῖρ του.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἐκπληκτικὸς ὁ Σάμ.

— Τὸ καρνέ τοῦ πόλισμαν. Τοῦ τῶκλεψα. Τώρα ἂν μπορῇ ἄς θυμῇ τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀδείας σας καὶ δὲλα τὰ ἄλλα στοιχεία.

Ὁ Σάμ, γέλασε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ καλὴ ἀρχὴ Φίσερ, πού μοῦ ὑποσχέθηκες; Δὲν μοῦ εἶπες πὼς θὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος;

— Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς, κύριε Σάμ, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Νὰ με συγχωρήσῃ. Ἦθελα νὰ σὰς ἀνταμοίψω γιὰ τὸ καλὸ πού μοῦ κάνατε.

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΟΥΓΕΡ

Η ΑΣΠΡΗ ΓΚΑΜΗΛΑ

Οι γκαμήλες των Μάγων έμειναν στο προαύλιο του Παλατιού του Ηρώδου. Ήσαν γονάτισμένες και κάθονταν στη σερά σαν πειθαρχικά παιδιά. Οι σέλλες ήσαν βαμμένες πετρί με καμπούρες από χαλκό· τα χαλινάρια από στριμμένο μετάξι, κι' από το μέτωπό τους κρέμονταν μικρά χρυσά κουδουνάκια.

Δυό από τα ζώα αυτά έλαφροκοιμόνταν και μασούλιζαν· η τρίτη, η Μρήνα, κύτταζε το παιδί της, πούπαιζε με τους φρουρούς του παλατιού.

Η μικρή αυτή γκαμήλα—το παιδί της Μρήνας—ήταν άσπρη, κάτασπρη, και το τρίχωμά της πυκνό και σγουρό σαν το μαλλί των προβάτων. Μολαταύτα ήταν μόλις έξη μηνών. Κι' επειδή οι γκαμήλες θηλάζουν τα μικρά τους επί ένα χρόνο, γι' αυτό της επέτρεψαν να συνοδέψη την μητέρα της στο σπουδαίο αυτό ταξίδι των Μάγων στα Ίερο-σόλημα.

Αξιωματικοί, στρατιώτες, άγγελιοφόροι και γραμματείς που διέσχισαν το προαύλιο, έδειχναν όλοι το ενδιαφέρον τους για τη μικρή γκαμήλα, και ρωτούσαν τους φρουρούς να μάθουν σε ποιον άνηκε.

Κι' οι φρουροί τους άπαντούσαν ψιθυριστά πώς ήταν το παιδί μιάς από τις τρεις γκαμήλες των σοφών που έχουν έλθει από την Ανατολή και συνεδρίαζαν τώρα με τον βασιλέα τους.

Οι ώρες περνούσαν και οι φήμες πλήθαιναν. Είχε γίνει πιά γνωστό σε όλη την πόλη ότι η σοφία των τριών αυτών ξένων ήταν άπέραντη. Μπορούσαν να διαβάσουν τ' άστρα και το μέλλον ήταν γι' αυτούς ένα άνοιχτό βιβλίο. Τώρα άκολουθούν κάποιο άστρο.

—Μά υπάρχουν χιλιάδες άστρα, παρατήρησε ο διοικητής της βασιλικής φρουράς.

Υπάρχουν μά το άστρο που άκολουθούν αυτοί οι τρεις Μάγοι είναι τελείως διαφορετικό από τ' άλλα, έξηγήσε ο ιερέας. Προλέγει μιά γέννηση. Την γέννηση, ενός βασιλέως. Ο Ηρώδης βρίσκεται σε άμηχανία. Το πρόσωπόν του έχει γίνει όχρo. Ζητά λεπτομέρειες κι' από τους τρεις μάγους, και τους συνιστά ότι μόλις βρουν το μέρος όπου γεννήθηκε αυτός ο Βασιλιάς να επιστρέψουν γρήγορα και να του το πουν.

Όταν οι τρεις Μάγοι βγήκαν από την αίθουσα του Βασιλικού Συμβουλίου ήταν άπόγευμα. Ήσαν

σοβαροί και μυστηριώδεις και διέσχισαν την παρατεταμένη φρουρά με τα κατάρυα μάτια τους σηκωμένα προς τον ούρανό. Σιωπηλοί άνέβηκαν στις γκαμήλες τους.

Εκείνη τη στιγμή ένας μικρός νερούλας προσπαθούσε να στερεώσει στο αυτί της άσπρης γκαμήλας ένα κόκκινο λουλούδι. Και μόλις το στερέωσε, η μικρή γκαμήλα έτρεξε

στη πώς είδαν κάποιο άστρο που τους μιλούσε για ένα μεγάλο συμβάν, κι' ότι άποφάσισαν να το άκολουθήσουν.

Φαινόταν πολύ ταραγμένος, είπε ο καβαλάρης της Μρήνας, όταν πιά είχαν δ.α.β.η την πύλη της Γιάφρας την έπονομαζόμενη: «Μπάμπ Έλ Χαλλλ». Τα χέρια του έτρεμαν και τα χείλη του ήσαν ξερά.

Η άπαλή πορφύρενια νύχτα της γής της Ιουδαίας τους βρήκε μόλις έφθασαν στην κοιλάδα των Χηνών. Τότε φάνηκε το άστρο που τους είχε προείπει για την γέννηση ενός Βασιλέως.

Και των τριών Μάγων τα βλέμματα καρφώθηκαν στο άστρο εκείνο, ένw οι τρεις γκαμήλες προχωρούσαν λικνιστικά άνάμεσα από τις σκιές των δέντρων.

Η άσπρη γκαμήλα έτρεχε μπροστά δείχνοντας τον δρόμο. Το κόκκινο λουλούδι ήταν ακόμα στο αυτί της.

Οι τρεις Μάγοι στο άναμεταξύ εκείνο έξακολουθούσαν να κυττάζουν το λαμπρό άστρο. Οι σκέψεις τους πήγαιναν στον Ηρώδη. Θυμήθηκαν που έτρεμαν τα χέρια και τα χείλη του όταν τους παρακαλούσε να επιστρέψουν και να του πουν ότι θα είχαν ανακαλύψει. Του είπαν γιά τα μύρα και τ' άλλα δώρα που είχαν μαζί τους και τα όποια θα πρόσφεραν στο νεογέννητο παιδί, κι' ο Ηρώδης τους ύποσχέθηκε ότι και κείνος θα στείλνε άφθονα δώρα μόλις μάθαινε το μέρος όπου είχε γεννηθεί ο νεαρός βασιλιάς.

—Α! Κυττάξτε! Το άστρο στάθηκε. Κατάπληκτοι σηκώθηκαν κι' οι τρεις όρθιοι. Πράγματι το άστρο είχε καρφωθεί στον ούρανό.

Κτύπησαν τις γκαμήλες κι' άρχισαν να τρέχουν στο κοντινό χωριό που όνομαζόταν Βηθλεέμ. Το άστρο άκίνητο έβριχνε τις άχτίδες πάνω από ένα οίκημα. Άμυλητοι, οι

τρεις Μάγοι πλησίαζαν δλοένα, σφίγγοντας στα χέρια τους τα δώρα. Πλησίαζαν στο μέρος που γεννήθηκε ένας βασιλιάς.

Τό γεμάτο μυστικοπάθεια φως του άστρου χυνόταν σαν άσημι πάνω σ' ένα οίκημα έξω από το χωριό. Σ' ένα σταύλο. Συγκράτησαν τα χαλινάρια και οι γκαμήλες

στάθηκαν. Γονάτισαν, και οι τρεις Μάγοι πήδηξαν στο έδαφος. Το άσημένιο φως του άστρου έμπαινε μέσα στο σταύλο από την άνοικτη πόρτα. Έπεσαν κι' οι τρεις κι' άρχισαν να προσεύχονται. Κυριευμένοι κατόπιν άπό φόβο προχώρησαν με τα τέσσερα ως την πόρτα. Πλησίασαν. Δρασκελίσαν το κατώφλι. Πήγαν κοντά στη φάτνη και κοντά στο άσημένιο έκτυφλωτικό φως που περιέβαλε ένα παιδάκι. Σήκωσαν τα κεφάλια τους και

κύτταξαν. Όλη η σοφία τους έγκατέλειπε και έμωράνθηκαν. Όλη η έξυπνάδα και η πείρα δεν τους χρησίμευε σε τίποτε, γιατί ο Υιός του Θεού, τους κύτταζε άθωα και μείδισε.

Β σιστικά, άνοιξαν τα σακκιδιά τους. Έβγαλαν τα δώρα και μ'εὐλάβεια κι' σεβασμό τάδωσαν στην Μητέρα. Ήσαν

στον δρόμο οι Μάγοι προχωρούσαν σιωπηλοί άνεπιμέλεις την συνδιάλεξη τους με τον Ηρώδη. Του είχαν άνακοινώσει πώς είδαν κάποιο άστρο που τους μιλούσε για ένα μεγάλο συμβάν, κι' ότι άποφάσισαν να το άκολουθήσουν.

Φαινόταν πολύ ταραγμένος, είπε ο καβαλάρης της Μρήνας, όταν πιά είχαν δ.α.β.η την πύλη της Γιάφρας την έπονομαζόμενη: «Μπάμπ Έλ Χαλλλ». Τα χέρια του έτρεμαν και τα χείλη του ήσαν ξερά.

Η άπαλή πορφύρενια νύχτα της γής της Ιουδαίας τους βρήκε μόλις έφθασαν στην κοιλάδα των Χηνών. Τότε φάνηκε το άστρο που τους είχε προείπει για την γέννηση ενός Βασιλέως.

Και των τριών Μάγων τα βλέμματα καρφώθηκαν στο άστρο εκείνο, ένw οι τρεις γκαμήλες προχωρούσαν λικνιστικά άνάμεσα από τις σκιές των δέντρων.

Η άσπρη γκαμήλα έτρεχε μπροστά δείχνοντας τον δρόμο. Το κόκκινο λουλούδι ήταν ακόμα στο αυτί της.

Οι τρεις Μάγοι στο άναμεταξύ εκείνο έξακολουθούσαν να κυττάζουν το λαμπρό άστρο. Οι σκέψεις τους πήγαιναν στον Ηρώδη. Θυμήθηκαν που έτρεμαν τα χέρια και τα χείλη του όταν τους παρακαλούσε να επιστρέψουν και να του πουν ότι θα είχαν ανακαλύψει. Του είπαν γιά τα μύρα και τ' άλλα δώρα που είχαν μαζί τους και τα όποια θα πρόσφεραν στο νεογέννητο παιδί, κι' ο Ηρώδης τους ύποσχέθηκε ότι και κείνος θα στείλνε άφθονα δώρα μόλις μάθαινε το μέρος όπου είχε γεννηθεί ο νεαρός βασιλιάς.

—Α! Κυττάξτε! Το άστρο στάθηκε. Κατάπληκτοι σηκώθηκαν κι' οι τρεις όρθιοι. Πράγματι το άστρο είχε καρφωθεί στον ούρανό.

Κτύπησαν τις γκαμήλες κι' άρχισαν να τρέχουν στο κοντινό χωριό που όνομαζόταν Βηθλεέμ. Το άστρο άκίνητο έβριχνε τις άχτίδες πάνω από ένα οίκημα. Άμυλητοι, οι

άφανοι άπό τον θαυμασμό και την κατάπληξη. Έπεχείρησαν να έκδηλώσουν τα άισθήματα που τους κατείχαν αλλά όμως δεν μπόρεσαν. Νόμιζαν πώς η γλώσσα τους ήταν δεμένη.

Ένω άπομακρύνονταν σκυφτοί προς την πόρτα, σήκωσαν ξανά τα κεφάλια τους για να ρίξουν ένα τελευταίο βλέμμα στο Θείο Μωρό. Μιά κραυγή τρόμου διως διέτρεξε και των τριών τα χείλη: Η μικρή άσπρη Γκαμήλα, κυριευμένη άπό περιέργεια, είχε μηή στο σταύλο από την άνοικτη πόρτα. Και έμβρόντητοι οι τρεις Μάγοι, την έβλεπαν

τώρα να στέκεται κοντά στη φάτνη όπου βρισκόταν ο Ίησους Χριστός! Είχε έκτεινει τον μακρό λαιμό, περιεργηνά δ.η. τι ήταν αυτή η φωτεινή αίγλη που περιέβαλλε το νεογέννητο βρέφος.

Ο Μάγος στον όποιο άνηκε η μητέρα της άσπρης γκαμήλας, πήδηξε μπρός έτοιμος να τραβήξη το ζώο, και να το άπομακρύνει από την φάτνη. Η Μητέρα του Χριστού όμως σήκωσε το χέρι της και τον παρακάλεσε να ήσυχάση... Πράγματι η θέα του Μωρού και της άσπρης γκαμήλας ήταν παράξενη: Η μικρή και άθωα γκαμήλα έδειχνε την ζωηρή έκπληξη της κυττάζοντας άπό πολύ κοντά τον Μικρό Χριστό, του όποιου τα βλέμματα ήσαν στυλωμένα στο μωσοῦδι του ζώου, σαν το θείο βρέφος να θέλε να δείξει το ένδιόφρον Του γιά τον έπισκέπτη του.

Η Μητέρα και οι τρεις Μάγοι παρακολουθούσαν γοητευμένοι το θέαμα. Η άσπρη γκαμήλα κούνισε το κεφάλι της έλαφρά και το κόκκινο λουλούδι που της είχε στερεώσει ο μικρός νερούλας στ' αυτί της, έπεσε επάνω στο Θείο Βρέφος!

Ένας ψίθυρος διέτρεξε τα χείλη των Μάγων. —Τούφερε και κείνη το δώρο της. Κυττάξτε! Το Θείο Βρέφος καθρεφίζεται μέσα στα μάτια της!

Κύτταζαν με την άναπνοή κομμένη. Τα μάτια των καμηλών είναι μεγάλα και γυαλιστερά, και η «κόρη» κινείται σ.ν.μπάλλα μέσα στον βολβό. Στο έκτυφλωτικό φως της αίγλης, λοιπόν, τα μάτια της άσπρης γκαμήλας φαίνονταν χρυσά. Και τα λόγια των Μάγων είχαν κάποια βάση κι' αλήθεια:

Ο Μικρός Χριστός έκύτταζε παράξενα τα λαμπερά μάτια του ζώου.

Με μιά άλλη κι' ευγενή κίνηση ο κάτοχος της Μρήνης άπώθησε την άσπρη καμήλα από την φάτνη. Το ζώο διαμαρτυρήθηκε, διέφυγε δε άμέσως την έπίβλεψη του Μάγου κι' έτρεξε πάλι κοντά στη φάτνη. Ο Μάγος άνησούχισε και με την βοήθεια και των άλλων άπεμάκρυνε έως τέλους την πεισματάρη κόρη της Μρήνας και σε λίγο βρέθηκαν έξω στο σκοτάδι της νύχτας.

Ήσαν γοητευμένοι άπό την έπιτυχία της άποστολής των. Γύρισαν στις ύπομνητικές γκαμήλες τους με την ίκανοποίηση ότι η προφητεία τους άπεδείχθη αληθινή.

Τώρα το μόνον που είχαν να κάμουν πριν γυρίσουν στην Περαία, ήταν να επισκεφθούν τον Ηρώδη και να του πουν ότι είδαν, όπως του είχαν ύποσχεθ.η.

Μόλις άκουσε κίνησαν γιά την Ίερουσαλήμ η Μρήνη άρχισε να διαμαρτύρεται και να μην έννοι να προχωρήσει. Και γυρίζοντας το κεφάλι της προς το σταύλο έδωσε να καταλάβ.η στον αναβάτη της ότι η κόρη της είχε πλησιάσει πάλι τη φάτνη και δεν το κουνούσε άπό κεί. Την πήρανε τέλος και έφυγαν.

Δύο φορές κατά την διαδρομή του πρώτου μιλλίου της έπιστροφής, η άσπρη γκαμήλα σταμάτησε και περίλυπη έστράφη και κύτταξε προς το μέρος της Βηθλεέμ, δείχνοντας έννοι ότι ήταν κυριευμένη άπό την έπιθυμία να ξαναδ.η το Θείο Βρέφος.

Οι Μάγοι την κύτταζαν κι' άπορούσαν. —Είναι μαγευμένη, είπε ο ένας. —Ίσως ν' άναλογίζεται με τη άγαλλίαση καθρεφτιζόταν ο μικρός Βασιλιάς μέσα στο μάτι της, είπε ο δεύτερος.

—Τα παιδιά συνεννοούνται καλλίτερα άναμεταξύ τους, είπε ο τρίτος. Η άσπρη καμήλα ξέρει ότι το Βρέφος είναι ένας Βασιλιάς.

Η κατόπιν συμπεριφορά της άρχισε να τους άνησυχ.η περισσότερο. Έφθασαν σ' ένα σταυροδρόμι. Ο δρόμος που συνεχιζόταν ανατολικά ήγαινε γιά την χώρα τους, ένw ο άλλος ώδηγοῦσε στα Ίεροσόλημα. Τον τελευταίο αυτόν, λοιπόν, άκολουθ.ησαν οι τρεις Μάγοι γιά να πάνε στον Ηρώδη να του άναφέρουν το Μεγάλο Συμβάν. Η άσπρη γκαμήλα όμως στάθηκε στο σταυροδρόμι και δεν έννοούσε να προχωρήσει ούτε ένα βήμα. Η μητέρα της φώναζε νά.ρ.η κοντά της. Τοῦ άκούο όμως: Η μικρή πεισματάρη δεν

έννοούσε ν' άκολουθήσει τον δρόμο που ώδηγοῦσε στη Ίερουσαλήμ. Άπεναντίας προχώρησε στον άλλο δρόμο που ήγαινε γιά την χώρα των Μάγων, παρ' όλες τις φωνές τους και τα μουγκρίσματα της μητέρας της Μρήνας.

Αδίκαια την καταδίωξαν. Εκείνη τους ξεφευγε και ήγαινε πάντοτε άπό τον άλλο δρόμο.

Οι τρεις Μάγοι συνεσκέφθησαν τότε τι έπρεπε να κάμουν. Να πάνε στην Ίερουσαλήμ να βρουν Ηρώδη ή να τραβήξουν κατ' ευθείαν στην χώρα τους, μιά κι' αυτό ήθελε η πεισματάρη κι' άνυπάκοη κόρη της Μρήνας; Έξαφνα ένας άπό τους τρεις μάγους θυμήθηκε μιά προειδοποίηση που λαβ.ε στ' όνειρό του, ότι άμ' ανακαλύψη το μέρος που γεννήθηκε το Βρέφος, να επιστρέψη στην Περαία άπό έναν δρόμο που να μην περνάει κοντά άπό τα Ίερουσόλημα. Μήπως λοιπόν, οι ένέργειες της άσπρης γκαμήλας ύπενθύμιζαν τ' όνειρο πού είδε; Ο αναβάτης της Μρήνας κατέβηκεν κι' έπλησίασε την κόρη της. Άρχισε να την χαϊδεύει και να την καλοπιάν.η ν' άρθ.η μαζί τους.

Έξαφνα κυττάζοντας της στα μάτια έμεινε γιά ένα λεπτό, σαν άποσβολωμένος και με μιά κίνηση του χερ.ου του έκαμε νόημα στους άλλους δυό να πλησιάσουν.

Κι' οι τρεις σε λίγο κύτταζαν τα μάτια της άσπρης καμήλας.

Ολόκληρα λεπτά έμειναν άκίνητοι και άμυλητοι. Είχαν άπορροφηθ.η άπό τη δύναμη του θαύματος!

Πρώτος συνήλθε ο αναβάτης της Μρήνας. Έπρεπε να άκολουθήσουν τον δρόμο που τους ύποδεικνυε η άσπρη γκαμήλα κι' όσο το δυνατόν γρηγορώτερα μάλιστα. Η Ίερουσαλήμ βρισκόταν κοντά και μπορούσε να καταφθάσει ο Ηρώδης και να τους ρωτήσει τι είδαν.

Ανέβηκαν θορυβ.ημένοι σίτεςκα.

Η άσπρη, χαρούμενη τώρα, έτρεχε μπροστά, ένw οι άλλες άκολουθούσαν γαργά. Οι Μάγοι ήσαν άμυλητοι. Κι' οι τρεις σκέφτονταν την εικόνα που χάν.η στα μάτια της άσπρης γκαμήλας: Ναί είχαν δ.η μέσα στα μάτια της την εικόνα του Θείου Βρέβους μέσα στην φάτνη!...

Την παραπάνω ιστορία την διηγούνται οι γεροντότεροι κι' έτσι μεταδίδεται άπό γενεά σε γενεά. Σήμερα δε άκούω οι Χριστιανοί Άραβες, άν τους ρωτήσετε θα σας πουν πώς άταν κυττάξετε προσεκτικά στα μάτια μιάς άσπρης γκαμήλας, θα δ.ητε την εικόνα ενός μικρού παιδιού που σας μείδι.η μέσα άπό την κούνια του.

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΟΥΓΕΡ

Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέραν ο Καλινούλας έκάθητο μεταξύ δύο ύπ.άτων συνδιασκεπτόμενος. Έξαφνα κατέλ.ηθη από άκρίτητα γέλια. Οι ύπατοι τον ήρώτησαν περί της αίτίας.

—Σκέπτομαι, απήντησεν ο Καλινούλας, ότι, άν διατόξω μετ' όλίγας στιγμάς θα είσθε πτώματα ριγμένα εις τον Τίβεριν. Και έξηκολούθησε να γελά.

Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέραν ο Καλινούλας έκάθητο μεταξύ δύο ύπ.άτων συνδιασκεπτόμενος. Έξαφνα κατέλ.ηθη από άκρίτητα γέλια. Οι ύπατοι τον ήρώτησαν περί της αίτίας.

—Σκέπτομαι, απήντησεν ο Καλινούλας, ότι, άν διατόξω μετ' όλίγας στιγμάς θα είσθε πτώματα ριγμένα εις τον Τίβεριν. Και έξηκολούθησε να γελά.

Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέραν ο Καλινούλας έκάθητο μεταξύ δύο ύπ.άτων συνδιασκεπτόμενος. Έξαφνα κατέλ.ηθη από άκρίτητα γέλια. Οι ύπατοι τον ήρώτησαν περί της αίτίας.

—Σκέπτομαι, απήντησεν ο Καλινούλας, ότι, άν διατόξω μετ' όλίγας στιγμάς θα είσθε πτώματα ριγμένα εις τον Τίβεριν. Και έξηκολούθησε να γελά.

Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέραν ο Καλινούλας έκάθητο μεταξύ δύο ύπ.άτων συνδιασκεπτόμενος. Έξαφνα κατέλ.ηθη από άκρίτητα γέλια. Οι ύπατοι τον ήρώτησαν περί της αίτίας.

—Σκέπτομαι, απήντησεν ο Καλινούλας, ότι, άν διατόξω μετ' όλίγας στιγμάς θα είσθε πτώματα ριγμένα εις τον Τίβεριν. Και έξηκολούθησε να γελά.

Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέραν ο Καλινούλας έκάθητο μεταξύ δύο ύπ.άτων συνδιασκεπτόμενος. Έξαφνα κατέλ.ηθη από άκρίτητα γέλια. Οι ύπατοι τον ήρώτησαν περί της αίτίας.

—Σκέπτομαι, απήντησεν ο Καλινούλας, ότι, άν διατόξω μετ' όλίγας στιγμάς θα είσθε πτώματα ριγμένα εις τον Τίβεριν. Και έξηκολούθησε να γελά.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

● πολυεκατομμυριοῦχος Κέσσελμπαχ, πού ζητοῦσε νά βρῇ κάποιον Πέτρον δούκα, γιά νά ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιό πού θά τὸν ἔκανε ἐνδοξό, βρέθηκε σκοτωμένος στὸ ξενοδοχεῖο Παλλὰς καὶ δίπλα σὸ πτώμα του ἡ κόρτα τοῦ Λουπέν. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Λενορμάν πού δὲν ἐπίστευε ὅτι τὸν φόνο τὸν ἔκανε ὁ Λουπέν, ἄρχισε τὶς ἀναζητήσεις. Βρέθηκε μιά ταμπακέρα μὲ τὰ στοιχεῖα Α. Μ. κι' αὐτὸ τρώμαξε τὸν Κάρολο, τὸν γραμματικὸ τοῦ Κέσσελμπαχ. Ἀλλὰ βρέθηκε κι' αὐτὸς σκοτωμένος, κι' ἕνας ὑπηρέτης. Σὲ μιά ἀκρὴ ἀνεκάλυψαν κάτι ἀνδρικά ρούχα, ἕνα μαῦρο καπέλλο καὶ τὸ στυλέτο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν σκοτωθῇ τὰ τρία θύματα. Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισε καὶ ἡ Δολορὲς Κέσσελμπαχ, ἡ ὁποία συντετριμμένη ἀπὸ τὴ δεινὴ συμφορὰ, ἀπεσύρθη σὲ μιά βίλλα, κατὰ σύσταση τοῦ πρίγκηψ. Ὁ πρίγκηψ ἠσθάνθη κάποιαν συγκίνησιν. Ἡ Δολορὲς ἦτο πολὺ πικρὴ ὡρὴ σήμερον, ἀπὸ διττὴν ἡττὰ κατὰ τὴν τελευταίαν τὸν συνάντησιν. Ξαπλωμένη εἰς ἕνα ντιβάνι, φαινόταν ἕνας ἀσθενὴς, πού δὲν ἤθελε νά γίνῃ καλά, πού δὲν ἐπάλεσε κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης. Ὁ Σερνὶν τὴν ἐκτίταξε μὲ οἶκτο καὶ μὲ συγκίνησιν πού δὲν τὴν ἔκρυβε. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα καὶ ἐμίλησε περὶ τοῦ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ μὲ ἐκφράσεις φιλικότητας. Τὸν γνωρίζετε ἀπὸ καιρὸν; ἐρώτησε ὁ πρίγκηψ. Κατ' ὄνομα ναι, συχνὰ τὸν ἀνέφερε ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος συνεδέετο μαζί του στενῶτα. Συνήντησα κι' ἐγὼ κάποιον Ἀλτενχάιμ, πού ἔμενε στὴν ὁδὸν Νταρού. Νομίζετε πῶς εἶνε ὁ ἴδιος; —Ω, ὄχι, ὁ δικός μας κατοικεῖ... Ἀληθινὰ δὲν ξεύρω ἀκριβῶς ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του, ἀλλὰ δὲν θυμοῦμαι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Σερνὶν τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγε. Στὸ διάδρομο τὸν ἐπερίμενε ἡ Εὐδοκία. —Ἐγὼ νὰ σὰς μιλήσω εἶπεν ἡ νέα ζωηρά, γιὰ πράγματα σοβαρά. Τὸν εἶδατε; —Ποῖον; —Τὸν βαρῶνον Ἀλτενχάιμ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὀνομα... ἡ τοῦλάχιστον ἔχει καὶ ἄλλο. Τὸν ἐγνώρισα... δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γελιέται... Τὸν παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω καὶ φανῶταν πολὺ ταραγμένος. Ὁ πρίγκηψ τῆς συνέστησε νά εἶναι ἡσυχία. Ἐκείνη ἐπανάλαβε: —Εἶνε ὁ ἀνθρώπος πού θέλησε νά μὲ ἀπαγάγῃ. Ἀν ἔλαιοι ὁ καὶ ὁ ἄλλος ὁ Λενορμάν, ἡμῶν χαμένη. Πρέπει νὰ τὸ μάθετε σεῖς, πού τὰ ξεύρετε ἅμα... —Λοιπόν, τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὀνομα; —ΡΙΜΠΕΥΡΑ. Ἐχει μεταβάλῃ ἐντελῶς τὴν μορφήν του, τὴν φωνήν του, τοὺς τρόπους του, ἄλλα τὸν ἐμάντευσαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν φρίκην πού μοῦ προσεγγεῖ. Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε. Ἐπερίμενα νὰ γυρίσεις σεῖς. —Δὲν εἶπατε τίποτε οὔτε εἰς τὴν κυρία Κέσσελμπαχ; —Οὔτε! Φαινότανε τόσο εὐτυχισμένη πού ξανάβρισκε ἕνα φίλον τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ σεῖς θὰ τὴν ὑπερασπισθῆτε, δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν ξεύρω τὶ ἐτοιμάζει ἐναντίον της, ἐναντίον μου... Τώρα πού ὁ κ. Λενορμάν λείπει, δὲν φοβᾶται κανένα πιά, ἐνεργεῖ σὰν κύριος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ προσωπεῖον; —Ἐγὼ! Τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα. Ἀλλ' οὔτε λέξι σὲ κανένα. —Εἶχαν φθάσει στὸ θυρωρεῖον. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε. Ὁ πρίγκηψ τῆς συνέστησε νά εἶνε ἡσυχία καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Γύρισε νὰ φύγῃ καὶ ἐξαφνὰ ἔκαμε ἐλαφρὴ κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀπέναντί του στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἕνας ἀνθρώπος μὲ εὐρεῖς ὤμους καὶ μὲ νευρώδη μπράτσια, ὁ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ. Ἐκτυπάθησαν σιωπηλοὶ μερικὲς στιγμὲς. Ὁ βαρῶνος μειδιοῦσε. Ἐπειτα εἶπε: —Σ' ἐπερίμενα, Λουπέν! Γνωρίζομεν πόσον ἦτο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὁ Ἀρσέν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀπεχαιρέτισε τοὺς δύο ἀδελφούς καὶ ἔπῃγε εἰς τὸ ἀναχωρητήριον. Εἰς τὸν κήπον, κοντὰ εἰς τὸ περίπτερον τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ, εἶδε νὰ κάθωνται εἰς ἕνα πάγκον ἡ Εὐδοκία, ὁ Πέτρος καὶ ἕνας κύριος παχὺς μὲ μονόκλ. Συνωμιλοῦσαν καὶ δὲν τὸν εἶδε κανεὶς τους. Ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ περίπτερον ὁ κ. Φορμερί, ὁ κ. Βεμπύρ, ἕνας γραφεὺς καὶ δύο ἐνωμοτάρχαι. Ἡ Εὐδοκία ἀπεσύρθη, ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ ἐπλησίασε τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν ὑποδιευθυντὴν τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἀπεμακρύνθη μαζί τους. Ὁ Σερνὶν ἐπλησίασεν εἰς τὸν πάγκον, ὅπου καθόταν ὁ Πέτρος καὶ ἐψιθύρισε: —Μὴν κινηθῆς, εἶμαι ἐγὼ! —Σεῖς!... Σεῖς!... Ἦτο ἡ τρίτη φορὰ πού τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ νύκτα καὶ κάθε φορὰ πού τὸν ἀντίκρυζε, τὸ λογικόν του ἐκλονίζετο. —Ἀπάντησε! Ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος μὲ τὸ μονόκλ; Κάτωχρος ὁ Πέτρος καὶ ἐψιθύρισε. Ὁ Σερνὶν τοῦσφιξε τὸ χέρι. —Ἀπάντησε, ἡλίθιε ποιὸς εἶνε; —Ὁ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ. —Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; —Ἦτο φίλος τοῦ Κέσσελμπαχ. Ἦλθε ἀπὸ τὴν Αὐστρία πρὸς ἕξ ἡμερῶν καὶ ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐξουσίας μὲ τὸν Ἀλτενχάιμ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸν κήπον. Ὁ πρίγκηψ ἔπῃγε τὸν Πέτρον καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ περίπτερον τῆς «Αὐτοκρατορίας». —Ὁ βαρῶνος σ' ἐρώτησε τίποτα; εἶπεν ὁ πρίγκηψ. —Ναί, πολλά. Ἐνδιέφερόν μοι μὲνα καὶ προσεφέρθη νὰ

μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ τὴν εἰκογενεῖάν μου. Ἐπεκαλέσθη μάλιστα τὶς παιδικὲς μου ἀναμνήσεις. —Καὶ σὺ τί εἶπες; —Τίποτα, ἀφοῦ δὲν ξεύρω τίποτα. Μήπως ἔχω ἀναμνήσεις ἐγὼ; Σεῖς μ' ἐβάλατε στὴ θέσιν ἐνὸς ἄλλου καὶ δὲν ξεύρω τί ἀνθρώπος ἦταν ὁ ἄλλος αὐτός. —Οὔτε κι' ἐγὼ, ἐγρύλλισεν ὁ πρίγκηψ, καὶ ἔδω ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ ὁλλόκοτον τῆς θέσεώς μου. —Α, γελάτε... γελάτε πάντοτε σεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ ἀρχίζω νὰ μὴν ὑποφέρω πιά. Τί εἶμαι λοιπόν;

—Δοῦξ. Καὶ ἔπειτα ἂν δὲν εἴσαι, νὰ γίνῃς, διάβολε. Ἡ Εὐδοκία μόνον δοῦκα ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ. Κύτταξέ την! Δὲν ἀξίζει νὰ πουλήσῃς τὴν ψυχὴ σου γιὰ τὰ ὠραῖά της μάτια; Δὲν τοῦρριξε οὔτε ἕνα βλέμμα. Ἡ Εὐδοκία ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν χαριτωμένη καὶ χαμογελῶντας. —Μὰς ἤλθατε, τέλος πάντων; εἶπε πρὸς τὸν πρίγκηπα. —Α, τί καλά! Εἶμαι ἐνθουσιασμένη. Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν Δολορὲς; —Μετά μίαν στιγμὴν, τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ. Ὁ πρίγκηψ ἠσθάνθη κάποιαν συγκίνησιν. Ἡ Δολορὲς ἦτο πολὺ πικρὴ σήμερον, ἀπὸ διττὴν ἡττὰ κατὰ τὴν τελευταίαν τὸν συνάντησιν. Ξαπλωμένη εἰς ἕνα ντιβάνι, φαινόταν ἕνας ἀσθενὴς, πού δὲν ἤθελε νά γίνῃ καλά, πού δὲν ἐπάλεσε κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης. Ὁ Σερνὶν τὴν ἐκτίταξε μὲ οἶκτο καὶ μὲ συγκίνησιν πού δὲν τὴν ἔκρυβε. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα καὶ ἐμίλησε περὶ τοῦ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ μὲ ἐκφράσεις φιλικότητας.

—Τὸν γνωρίζετε ἀπὸ καιρὸν; ἐρώτησε ὁ πρίγκηψ. —Κατ' ὄνομα ναι, συχνὰ τὸν ἀνέφερε ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος συνεδέετο μαζί του στενῶτα. —Συνήντησα κι' ἐγὼ κάποιον Ἀλτενχάιμ, πού ἔμενε στὴν ὁδὸν Νταρού. Νομίζετε πῶς εἶνε ὁ ἴδιος; —Ω, ὄχι, ὁ δικός μας κατοικεῖ... Ἀληθινὰ δὲν ξεύρω ἀκριβῶς ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του, ἀλλὰ δὲν θυμοῦμαι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Σερνὶν τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγε. Στὸ διάδρομο τὸν ἐπερίμενε ἡ Εὐδοκία. —Ἐγὼ νὰ σὰς μιλήσω εἶπεν ἡ νέα ζωηρά, γιὰ πράγματα σοβαρά. Τὸν εἶδατε; —Ποῖον; —Τὸν βαρῶνον Ἀλτενχάιμ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὀνομα... ἡ τοῦλάχιστον ἔχει καὶ ἄλλο. Τὸν ἐγνώρισα... δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γελιέται... Τὸν παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω καὶ φανῶταν πολὺ ταραγμένος. Ὁ πρίγκηψ τῆς συνέστησε νά εἶναι ἡσυχία. Ἐκείνη ἐπανάλαβε: —Εἶνε ὁ ἀνθρώπος πού θέλησε νά μὲ ἀπαγάγῃ. Ἀν ἔλαιοι ὁ καὶ ὁ ἄλλος ὁ Λενορμάν, ἡμῶν χαμένη. Πρέπει νὰ τὸ μάθετε σεῖς, πού τὰ ξεύρετε ἅμα... —Λοιπόν, τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὀνομα; —ΡΙΜΠΕΥΡΑ. Ἐχει μεταβάλῃ ἐντελῶς τὴν μορφήν του, τὴν φωνήν του, τοὺς τρόπους του, ἄλλα τὸν ἐμάντευσαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν φρίκην πού μοῦ προσεγγεῖ. Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε. Ἐπερίμενα νὰ γυρίσεις σεῖς. —Δὲν εἶπατε τίποτε οὔτε εἰς τὴν κυρία Κέσσελμπαχ; —Οὔτε! Φαινότανε τόσο εὐτυχισμένη πού ξανάβρισκε ἕνα φίλον τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ σεῖς θὰ τὴν ὑπερασπισθῆτε, δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν ξεύρω τὶ ἐτοιμάζει ἐναντίον της, ἐναντίον μου... Τώρα πού ὁ κ. Λενορμάν λείπει, δὲν φοβᾶται κανένα πιά, ἐνεργεῖ σὰν κύριος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ προσωπεῖον; —Ἐγὼ! Τὰ ἀναλαμβάνω ὅλα. Ἀλλ' οὔτε λέξι σὲ κανένα.

Εἶχαν φθάσει στὸ θυρωρεῖον. Ἡ πόρτα ἀνοῖξε. Ὁ πρίγκηψ τῆς συνέστησε νά εἶνε ἡσυχία καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Γύρισε νὰ φύγῃ καὶ ἐξαφνὰ ἔκαμε ἐλαφρὴ κίνησιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀπέναντί του στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἕνας ἀνθρώπος μὲ εὐρεῖς ὤμους καὶ μὲ νευρώδη μπράτσια, ὁ βαρῶνος Ἀλτενχάιμ. Ἐκτυπάθησαν σιωπηλοὶ μερικὲς στιγμὲς. Ὁ βαρῶνος μειδιοῦσε. Ἐπειτα εἶπε: —Σ' ἐπερίμενα, Λουπέν! Γνωρίζομεν πόσον ἦτο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὁ Ἀρσέν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Λουπέν. Καὶ ὅμως ἐφρίκασε. Ἐρχόταν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ βγάλῃ τὴν προσωπίδα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀφαιροῦσε τὴ δικήν του. Μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα, ὥρμωσε εἰς πάλιν ἀποφασιστικά, σὰν νὰ ἦτο βέβαιος γιὰ τὴν νίκη. Οἱ δύο ἄνδρες διεσταύρωσαν τὰ βλέμματά των μὲ ἐκφρασὶν βαθυτάτου μίσους. —Καὶ ἔπειτα; εἶπεν ὁ Σερνὶν. —Ἐπειτα; Δὲν νομίζεις, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδωθοῦμε; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. —Πότε; —Αὔριο! Θὰ φάμε μαζί στὸ ξενοδοχεῖο. —Γιατὶ ὄχι στὸ σπίτι σου; —Δὲν ξέρεις τὴν διεύθυνσίν μου. —Τὴν ξέρω.

Ὁ πρίγκηψ ἄρπαξε τὴν ἐφημερίδα πού ἐξεῖχεν ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ Ἀλτενχάιμ καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἀκόμη τὴν ταινίαν τῆς διεύθυνσεως καὶ ἐδιάβασε: —Βίλλα Ντυπόν 29. —Καλὰ τὰ κατάφερες! ἐμυρμούρισε ὁ ἄλλος, πού δὲν εἶχε σκεφθῇ διττὴν ἡμποροῦσε νὰ προδοθῇ ἔτσι ἡ κατοικία του. Αὔριο λοιπόν στὸ σπίτι μου στὴ μία. —Θὰ εἶμαι ἐκεῖ. Σὲ χαιρετῶ. Ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν. Ὁ Ἀλτενχάιμ ἐστάθη. —Α, μία λέξη ἀκόμη, πρίγκηψ. Πάρε καὶ τὰ ὅπλα σου. —Γιατὶ; —Ἐγὼ τέσσερες ὑπηρετές καὶ σὺ θὰ εἴσαι μόνος. —Ἐγὼ τις γροθὲς μου, θὰ εἶμαστέ ἰσόπαλοι. Τὸ ὅχι γύρισε τὰ νῶτα, ἀλλὰ σὲ λίγο τὸν ἐκάλεσε καὶ πάλι: —Α, μία λέξι ἀκόμη, βαρῶνε. Πάρε ἄλλους τέσσερας ὑπηρετές. —Γιατὶ; —Μετενόησα. Θάλλω μὲ τὸ μαστιγιό μου...

Στὴ μία ἀκριβῶς ὁ πρίγκηψ Σερνὶν ἐφθασεν ἐφίππος εἰς τὴν βίλλαν Ντυπόν, πού βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐπῆδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλγος, τὸ παρέδωκεν εἰς ἕνα ὑπηρετὴν του, πού τὸν εἶχε στείλει πολὺ πρὶν νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ, τὸν διέταξε νὰ τὸ ξαναφέρῃ στὰς δυομιση καὶ ἐμπήκεν εἰς τὸν κήπον. Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σκάλαν ὅπου τὸν ἐπερίμεναν δύο γιγαντώσωμοι ὑπηρετές μὲ στολὴ καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν εἰσήγαγον μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον χῶλο, πού δὲν εἶχε καμμία διακόσμηση. Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω του μὲ βαρὺ κρότο. Καὶ ὅσον ἀδάμαστο θάρρος καὶ ἂν εἶχε, ἐννοίωσεν, ἐν τούτοις, κάποιαν ἀνησυχίαν, γιατί σκέφθηκε διττὴν ἡττὰ καὶ κυκλωμένους ἀπὸ ἐχθροὺς μέσα εἰς τὴν ἀπομονωμένην ἐκείνην φυλακήν. —Σὲ λίγο τὸ ἔμπασαν εἰς τὸ σαλόνι. —Α! καλῶς ὦ! ἴσατε, ἀγαπητέ μου πρίγκηψ! εἶπεν ὁ βαρῶνος τρέχοντας εἰς προὔτάντησίν του. Γιά φαντασθῆτε... Δομένικε, τὸ τραπέζι σὲ εἴκοσι λεπτά. Ἐν τῷ μεταξύ ἀφῆστε μὰς μόνους. Φαντασθῆτε, ἀγαπητέ μου πρίγκηψ, δὲν ἡμῶνα βέβαιος διττὴν ἐρχώσαστε. —Καὶ γιατί; —Διάβολε! Ἡ σημερινὴ σας κήρυξις πολέρου εἶνε τόσο ρητὴ, ὥστε κάθε συνέντευξις εἶνε περιττή. —Κήρυξις τοῦ πολέμου ἐκ μέρους μου; —Ὁ βαρῶνος ἐξεδίπλωσεν ἕνα φύλλον τοῦ «Γκράν Ζουρνάλ» καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον ἕνα «ἀνακοινωθὲν» πού ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ κ. Λενορμάν συνεκίνησε τὰ μέγιστα ἀνακρίσεις καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς προθέσεώς του νὰ διαφωτισθῇ τὴν ὑπόθεσιν Κέσσελμπαχ, ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Λενορμάν νεκρὸν ἢ ζῶντα καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς δράστιας τῆς ἀπαίσιος αὐτῆς σπείρας τῶν κακούργων.» —Δικό σας, βέβαια, αὐτὸ τὸ «ἀνακοινωθὲν», δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπητέ μου πρίγκηψ;

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Δικό μου, πράγματι. —Συνεπῶς εἶχα δίκαιον' πρόκειται περὶ πολέμου. —Μάλιστα. Ὁ Ἀλτενχάιμ ἔδειξεν εἰς τὸν Σερνὶν ἕνα κάδισμα, ἐκάθισεν καὶ αὐτὸς καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕψος φιλικόν: —Ὅχι, δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶνε ἀδύνατον δύο ἄνθρωποι σὰν ἐμᾶς νὰ μαλώνουν καὶ ν' ἀλληλοτρώγωνται, ἀφοῦ μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ νὰ συνεννοηθοῦν. —Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας νομίζω διττὴν δύο ἄνθρωποι σὰν ἐμᾶς εἶνε πλασμένοι νὰ παλαίουں. —Ἀκουσε, Λουπέν! Ἀλήθεια, θέλεις νὰ σὲ λέω Λουπέν; —Κι' ἐγὼ πῶς θὰ σὲ λέω; Ἀλτενχάιμ, Ριμπέιρα ἡ Πέρμπαρ;

—Ω, ὦ, βλέπω πῶς εἶσθε πολὺ καλύτερα πληροφορημένος ἀπὸ ὅσο φανταζόμουν. Σατάν, ἀρχίζει τις ἐχθροπραξίες. Ἐνας λόγος περισσότερος νάλλοιμε σὲ συμφωνία. Καὶ σκύβοντας πρὸς αὐτόν, ἐξηκολούθησε σοβαρῶς: —Ἀκουσε, Λουπέν, καὶ πρόσεξε καλὰ στὰ λόγια μου. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα πού νὰ μὴν τῶχ ζυγίσει καλὰ. Ἰδοὺ, εἴμεθα καὶ οἱ δύο δυνατόι. Χαμογελάς; Ἐχεις ἄδικο. Πι-

θανὸν νῆχης τὰ μέσα πού στεροῦμαι ἐγὼ, ἀλλ' ἔχω κι' ἐγὼ ἄλλα, πού δὲν τὰ ξεύρετε. Γιατὶ λοιπὸν εἴμαστε ἐχθροί; Γιατὶ ἐπιδιώκομε τὸ ἴδιο πρᾶγμα; Καὶ ἔπειτα; Ὁ καθένας μας θὰ παραλύτῃ τις προσπάθειες τοῦ ἄλλου καὶ θὰ χάσωμε καὶ οἱ δύο γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἕνας οἰσοδότης Λενορμάν ἡ κάποιος τρίτος κατεργάρης. Θὰ ἦταν ἡλιθιότης!

—Ἡλιθιότης πράγματι! ἐβεβαίωσεν ὁ Σερνὶν. Ἀποτροβήσου λοιπόν.

—Μὴν ἀστετεύεσαι. Τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρόν. Γιατὶ νὰ μὴ συνεταιρισθοῦμε; Ὁ καθένας ἐλευθεροῖ τὸν καθέναν εἰς τὰς ἐνεργείας του, εἰς διττὴν μᾶς ἀφορὰ προσωπικῶς καὶ τὰ κέρδη στὴ μέση.

—Τί καταθέτεις; Τί ἀξίζω ἐγὼ, τὸ ξεύρεις. Ἐπομένως ξεύρεις τί καταθέτω εἰς τὴν κοινὴν ἐπιχείρησιν. Ἡ ἰδική σου καταθέσις; —Ὁ Στῆινβεγκ. —Εἶνε λίγο.

—Εἶνε πελώριο. Διὰ τοῦ Στῆινβεγκ θὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ Πέτρον τοῦ Δουκὸς καὶ δι' αὐτοῦ θὰ ἐξακριβώσωμεν τί εἶνε τὸ περίφημον σχέδιον τοῦ Κέσσελμπαχ. Ὁ Σερνὶν ἄρχισε νὰ γελά.

—Εἴσαι ἀστεῖος! ἀπήντησε. Τί σοῦ χρειάζομαι ἀφοῦ ὁ Στῆινβεγκ εἶνε στὰ χεῖρά σου; Θὰ πῇ λοιπόν, διττὴν κατάρθωσας νὰ τὸν κάνης νὰ μιλήσῃ. Ἀλλοιῶς θὰ ἦσαν περὶ αὐτοῦ ὑπηρεσίαι μου.

—Καὶ τότε; —Καὶ τότε, ἀπλούστατα... ἀρνοῦμαι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσηκώθησαν ἄγριοι. —Ἀρνοῦμαι! ἐσυλλάβισε ὁ Λουπέν. Εἶμαι ἀπὸ κείνους πού βαδίζουν μόνοι. Ἀν ἦσαν ἴσος μου, ὥπως κολακεύσαι νὰ νομίζῃς, ποτὲ δὲν θὰ σοῦ ἐρχότανε ἡ ἰδέα τοῦ συνεταιρισμοῦ. Ὅταν ἔχη κανεὶς τὸ ἀνάστημα ἀρχηγοῦ, διευθύνει. Συντροφιά, θὰ εἴπῃ ὑποταγῇ. Ἐγὼ δὲν ὑποτάσσομαι.

—Τὸ πολὺ πολὺ, πού μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, εἶνε νὰ σοῦ προσφέρω μιά θέσιν στὴ συντροφιά μου. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, θὰ ἰδῇς πῶς ἕνας στρατηγὸς κερδίζει μιά μάχη... καὶ τσέπωνει τὰ λάφυρα, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἐνοσι...

—Ὁ Ἀλτενχάιμ μὲ σφυγμένα τὰ δόντια ἀπήντησε: —Ἀπατάσαι, Λουπέν, ἀπατάσαι. Οὔτε κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἀνάγκη κανενός, ἀλλὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ ὁ ἕνας πρέπει νὰ πατήσῃ ἀπάνω σὸ πτώμα τοῦ ἄλλου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΨΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Η βίλλα ήταν ξεινωμένη από τα χρόνια τώρα. Από τότε που ο σημερινός νοικοκύρης της, ο Ζερόμ Μαντέν, την αγόρασε για ένα κομμάτι ψωμί από κάποιους ξεπεσμένους αριστοκράτες, δεν είχε ξοδέψει ούτε μια δεκάρα για να την επιδιορθώσει.

Ήταν τρομερά φυλάργυρος κι' εγωιστής. Στους ανθρώπους που τον δούλευαν φερνόνταν σαν σατράπης όπως και στους δικούς του στο σπίτι. Η κακομοίρα ή γυναίκα του καλή κόρη του Γκαμπριέλλα περνούσαν μια μαρτυρική ζωή και δεν έβλεπαν την ώρα να βραδυάσει για να βρουν λίγη ήσυχία τη νύχτα τουλάχιστον, απ' αυτόν τον ζωντανό και άπαλσιο εφιάλτη.

Ετσι περνούσε λυπημένη και μονότονη ή ζωή μέσα σ' αυτή την βίλλα του Ζερόμ. Ως που μια μέρα μη υποφέροντας πια τη μαρτυρική ζωή, που περνούσε, ή Γκαμπριέλλα εγκατέλειψε το σπίτι της κι' έφυγε με κάποιον που αγαπούσε. Ο Ζερόμ δεν άνησχε καθόλου γιατί ήξερε καλά πως μια μέρα ή Γκαμπριέλλα θα ξαναγύριζε στο σπίτι. Πράγματι ξαναγύριζε άλλ' όχι μετανοιωμένη, αλλά για να του πη πως παντρεύτηκε ένα καλό παλληκάρι, να του ζητήσει συγγνώμη και να πάρη την ευχή του.

Το παλληκάρι που παντρεύτηκε ήταν τίμιο και ζούσε ευτυχισμένη μαζί του. Ο Ζερόμ όμως δεν ήθελε να γίνει αυτός ο γάμος. Επιθυμούσε να δώσει στην κόρη του, έναν άνθρωπο που να διαλέξει αυτός. Ένοωσε να τον ξησκάσει, να του κυττάξει τις δουλειές του, να του καλλιεργή το χτήμα και ν' ακούη τυφλά στις διαταγές του.

Γι' αυτό όταν ή Γκαμπριέλλα, με τα δάκρυα στα μάτια του ζήτησε να την συγχωρήσει και να εύλογη τον γάμο της, ο Ζερόμ την ξυλοφόρτωσε και την έδιωξε κακήν κακώς.

Από την ημέρα όμως αττή ο Ζερόμ δεν ένοιωθε καλά τον εαυτό. Οι παραξενιές του έγιναν άφορητες κι' ή δυστυχισμένη ή γυναίκα του μαράζωνε ολοένα.

Τη νύχτα, όταν το σκοτάδι αγκάλιαζε τη βίλλα ο Ζερόμ έπαιρνε ένα φανάρι, κατέβαινε στο υπόγειο, άνοιγε μ' ένα μεγάλο κλειδί κάποιο ντουλάπι του τοίχου κι' απ' εκεί έβγαζε μερικά σακκουλάκια με χρήματα κι' άρχιζε να τα μετρά τρείς-τέσσερες φορές. Ύστερα κύτταζε τριγύρω του, άγκαλιάζοντας τον θησαυρό του, σαν να θέλε να τον προστατέψει από ένα άορατο κίνδυνο.

Ενα βράδυ, ενώ βρισκόταν κάτω στο υπόγειο και μετρούσε τα λεπτά του, είδε για μια στιγμή πως του έλλειπε ο ταμπάκος. Κάθε του επιθυμία του γινόταν άμέσως ικανοποιητική, κι' ήθελε άμέσως να την εκπληρώσει. Γι' αυτό, έπρεπε με κάθε τρόπο να βρή λίγο ταμπάκο. Αλλά δεν μπορούσε να πάη ν' αγοράσει γιατί ήταν περασμένα μεσάνυχτα και το μαγαζί θα ήταν κλειστό στο χωριό!

Στάθηκε λίγες στιγμές σκεπτικός κι' ύστερα θυμήθηκε πως κάποτε είχε κρύψει εκεί ταμπάκο. Με λίγα βήματα βρέθηκε κοντά σ' ένα παληό τραπέζι που ήταν εκεί στο υπόγειο. Άνοιξε το συρτάρι του, πέταξε κατά γης διάφορα χαρτιά και περγαμνές που είχε μέσα και τέλος βρήκα το κουτάκι με τον ταμπάκο. Πήρε μια πρέζα, την ρούφηξε κι' ύστερα, ευχαριστημένος έκανε ένα μορφασμό πούδριζε τα μακρὰ κιτρινωμένα δόντια του.

Όταν έσκυψε όμως να μαζέψει τα χαρτιά και να τα ξαναβάλη στο συρτάρι βρήκε και ένα κομματάκι περγαμνής. Το πράγμα τουκανε μεγάλη εντύπωση. Το ξετύλιξε και το έφερε κοντά στο φως του φαναριού και διάβασε:

«... κι' όποιος την παραμονή των Χριστουγέννων ανεβή στη κορυφή του βουνού θα ιδή μεγάλο καλό από τον Θεό.»

Σάστισε σαν κι' εκείνον που για πρώτη φορά πέφτει σε μια μεγάλη σκέψη. Καθώς μάλιστα ήταν προληπτικός τού φάνηκε πως κάποιος τον άπειλούσε.

Δοκίμασε να στήσει τη περγαμνή, αλλά δεν τώ τώρρωσε. Τότε, την πήρε και την έβαλε σ' ένα άλλο συρτάρι.

«... Μεγάλο καλό από τον Θεό...» Αυτές οι λέξεις άντηχοσαν καθαρά μέσα του. Ύστερα μουρμούρισε:

— Φαντασies, παραληρήματα κάποιου φανατικού θρησκόληπτου!

Ετσι έλεγε για να δώσει από το μυαλό του τη φοβερή, αυτή σκέψη που τώρα τον βασάνιζε.

Ύστερα, πήγε να πλαγιάσει στο δωμάτιό του. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, αλλά δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Τό φως του καντυλιού και τα έπιπλα έπαιρναν σιλουέτες φανσμάτων κι' οι σκιές τους φαινόταν σαν μαύροι κοκκαλιάρηδες άνθρωποι που έκλαιγαν.

Ο Ζερόμ ένοιωθε να του σφίγγει την καρδιά ένας τρομερός εφιάλτης. Βασάνιστηκε ως την ούγη που τον πήρε ο ύπνος.

Εθφασε ή παραμονή των Χριστουγέννων, κι' ο Ζερόμ βασανιζόταν ακόμη μ' εκείνη τη φοβερή σκέψη.

Ήταν απόγευμα, μόλις άρχιζε να σουρουπώνει κι' ο Ζερόμ καθόταν ακίνητος, με το κεφάλι του ανάμεσα στις παλάμες, σκεπτικός.

Σε λίγο πήγε κοντά του ή γυναίκα του μ' ένα μεταξωτό μαυρο μαντίλι, στο κεφάλι και με το καλό της φόρεμα. Με κάποιο φόβο του είπε:

— Ζερόμ, πηγαίνω στην εκκλησία. Αν θέλεις έλα κοντά μου. Απόψε είναι παραμονή Χριστουγέννων κι' όλος ο κόσμος πηγαίνει στην εκκλησία.

— Οι γυναίκες πάνε στην εκκλησία! Έγώ δεν πάω! άπήντησε εκείνος μ' ένα άπαλσιο μορφασμό.

Η γυναίκα έρριξε ξόβλα στο τζάκι, και άπομακρύνθηκε. Πήρε το δρόμο για την εκκλησία.

σία. Ο Ζερόμ με κλεισμένα τα μάτια εξακολούθησε να σκέφτεται κι' άρχισε τώρα να τρέμη, μ' δλη τη ζεστασία του δωματίου του. Για μια στιγμή έψιθύρισε: «Απόψε τη νύχτα!» Έτσι άλλως τε έγραφε το κομμάτι της περγαμνής...

— Φίντο! Φίντο! έφώναξε ύστερα από λίγο. Ένα πελώριο μαντρόσκυλλο έτρεξε κοντά του. Άπλωσε το χέρι και το χάιδεψε στο κεφάλι.

— Έλα κοντά μου, Φίντο! ταύειπε. Και με βαρεία βήματα και βαθειά σκέψη πήρε το μονοπάτι για το βουνό.

Περπατούσε ανάμεσα στα πεύκα και στα κυπαρίσσια και μέσα στο σκοτάδι το μονοπάτι ξάσπριζε κι' έαμπαν τα μάτια του σκύλλου.

Σιγά-σιγά όμως, καθώς ανέβαινε το βουνό, ένοιωθε μίαν ανακούφηση στη ψυχή του και μίαν άπείροντη γαλήνη. Το βήμα του όμως δεν ήταν σταθερό όπως άλλοτε. Νύχτα γαλήνια, νύχτα άσπροκεντημένη, νύχτα γεμάτη μυστήριο. Η Παναγία χαρίζει το παιδί της στον κόσμο.

Ο Ζερόμ ανέβαινε το μονοπάτι. Είχε πίσσει τη πλάγα του βουνού κι' ο ανήφορος τον έκούραζε. Άνάσαινε και ολοένα ανέβαινε και μια μυστική φωνή τούλεγε μέσα του.

— Προχώρει! Γλήγορα Ζερόμ! Μη διστοζής!.. Θα δής μεγάλο καλό από τον Θεό!

Κι' ο Ζερόμ προχωρούσε, ανέβαινε ώσπου σε μια στροφή στάθηκε ν' ανασάνη.

Έρριξε μιά ματιά στα σπίτια του κάμπου που με τα φωτισμένα παράθυρά τους έμοιαζαν με φάντες, άπάνω στις οποίες σκορπούσε το φως, το θείο αστέρι.

Η καμπάνα της εκκλησίας, κτυπούσε χαρμόсуна. Άγνάντεψε αυτό το γραφικό θέσμα κι' ξαναπήρε το μονοπάτι.

Τώρα όμως ένοιωθε τα πόδια του να τρέμουν και τα βήματά του να τον σέρνουν προς τα πίσω. Κι' όμως κατάρθωνε να προχωρή.

Για μια στιγμή ενώ περνούσε έξω από μια παλιά ξεινωμένη εξύλινη καλύβα, αντίκρυσε με τρόμο μια γυναίκα με το παιδί της στην αγκαλιά να κάθεται σε μια πέτρα. Την έπλησσε κι' εκείνη με λυπημένη φωνή και κατάχλωμο πρόσωπο του ζήτησε έλεημοσύνη.

— Δός μου μιά βοήθεια, χριστιανέ μου! Το παιδί μου λυώνει από την άρρώστεια και δεν έχω να το βοηθήσω.

Ο Ζερόμ, που ποτέ στη ζωή του δεν ένοιωσε τί θα πή έλεημοσύνη, έβαλε το χέρι στη τσέπη του κι' έδωσε στην γυναίκα μια φούχτα παράδες λέγοντάς της.

— Να πάρε, για το παιδί σου! Γιατί είσαι μόνη;

— Δεν έχω κανέναν. Ούτε σπίτι, ούτε ψωμί. Κι' ή άρρώστεια μου δίνει το παιδί μου στον Χάρο!

— Ξέρεις τον δρόμο για το χωριό; Πήγαινε στο γιατρό το άρρωστο παιδί σου...

Η γυναίκα καθώς άπλωσε το χέρι να πάρη τους παράδες έρριξε μιά λυπημένη ματιά στον Ζερόμ.

— Γκαμπριέλλα! ξεφώνησε τότε εκείνος. Αλλά δεν πρόφτασε ν' άρθρώσει άλλη λέξη γιατί ή γυναίκα με το παιδί στην αγκαλιά εξαφανίστηκε από τα μάτια του.

— Εμεινε κοί κυττούσε κατάπληκτος. Ένα ρίγος άγκάλιασε το κορμί του και τα γόνατά του λυγίζανε.

— Θα όνειρευτήκα! είπε. Κι όμως αυτόδέν ήταν όνειρο! Ξαναπήρε το μονοπάτι. Φώναζε τον σκύλλο του:

— Φίντο! Φίντο!

— Άλλ' αυτός είχε φύγει. Τον είχε άφσει μονάχο του. Οι άγριες βελανιδιές άραίωναν τώρα και το βουνό παρουσιαζόταν άγριο και γεμάτο βράχους. Ο Ζερόμ σκέφτηκε να εγκαταλείψη τον δρόμο του και να γυρίση πίσω, αλλά

λά μιά φωνή τούλεγε μέσα του:

— Προχώρει, Ζερόμ.

Τα βράχια του ξέσχιζαν τα πόδια. Άρχισε κάθε τόσο να πέφτη χάμα έδω κι' εκεί, άλλ' όμως σηκωνόταν και προχωρούσε.

Για μια στιγμή γύρισε έρευνητικά γύρω του το βλέμμα κι' άξαφνα είδε εκεί κοντά του ένα νέο. Ήταν χλωμός, άρρωστος και με κομμένο το ένα του πόδι.

— Ο Θεός να σου δίνη υγεία άφεντικό, είπε ο κουρελιάρης. Είσ' ευτυχής που μπορείς κι' άνεβαίνης το βουνό.

Ο Ζερόμ γύρισε από το άλλο μέρος το κεφάλι του για να μην βλέπη το νέο γιατί του προξενούσε τον οίκτο.

— Έλα πιδ κοντά! Είν' άνώφελο να γυρίζη το κεφάλι σου απ' εκεί το ξέρω πως σου προξενό φρίκη. Πολέμησα και τραυματίστικα. Πόσοι άλλοι όμως χάθηκαν στα βουνά και στους κάμπους και τώρα τους φιλάει ένας σταυρός. Και τόσοι που έχασαν το φως τους και δεν θα ξαναδούν πια τον κόσμο! Ύστερα, από τη δυστυχία του άλλου πόσοι έγιναν πλούσιοι! Πήραν το χρήμα των φτωχών σαν

τόν Ιούδα που πρόδωσε τον Χριστό. Γιατί από τότε που σταυρώθηκε ο Χριστός, στον κόσμο ύπαρχει πάντα ή προδοσία!

Ο Ζερόμ σηκώθηκε κι' έφυγε τρέχοντας και σκοντάφτοντας, σε κάθε του βήμα κι' άρπάζοντας ά χαμοκλάδια για να συγκρατηθή. Νομίζει πως τον κυνηγούν δαίμονες.

Μέσα στη φρικτή άγωνία του σκέπτεται πια και ο άνδρας της Γκαμπριέλλας ήταν άνάπηρος πολέμου, αλλά, τίμιο παλληκάρι. Νοιώθει μέσ' την καρδιά του, ένα πόνο και μίαν άγάπη. Δεν τον μισεί πια...

Προχωρεί άνεβαίνε το βουνό κομματιάζοντας τα χέρια του, στους βράχους όταν για μια στιγμή άκούει:

— Πρέπει να τον βγάλουμε από την μέση γιατί μια μέρα όλος ο κόσμος θα πάη με το μέρος του—έλεγε ή μιά φωνή.

— Εγώ θα τον σκοτώσω! έλεγε άλλη φωνή. Καθώς είναι μικρό παιδάκι, θα τον πνίξω μιά χαρά!

Ήσαν δυό ληστές που συνωμοτούσαν κάποιον να έξοντώσουν. Ο Ζερόμ, εξακολουθούσε τον δρόμο του. Η άγωνία, ο τρόμος, ή κούραση, το έχουν άποκάψει. Κυττάζει, προσπαθεί να φθάσει ως την κορυφή άντικρύζει μιά καλύβα απ' την οποία εξέφυνε ένα αλλοιώτικο, δυνατό έκθαμβωτικό φως.. μιά λάμψη! Στέκεται και κυττάζει σαστισμένος. Η πόρτα της καλύβας άνοίγει και ανάμεσα στο άπλετο φως που ξεχύνεται στο βουνό, προχωρεί ένα παιδάκι είναι μονάχο και ξυπόλυτο. Φορεί μιά λευκή χλαμύδα και τα ξανθά μαλλιά του άνεμίζουν στον άέρα σαν χρυσόφτερα.

Ο Ζερόμ, σωριάζεται κατά γης, και με πνιγμένη φωνή είπε.

Μικρέ χριστέ! Γύρισε πίσω στην καλύβα σου! Σώσου μικρέ χριστέ, γιατί στη γη ύπαρχει πάντα ή προδοσία.

Ύστερα ή γλώσσα του ξεραίνεται και κολλά στα δόντια του. Το παιδάκι προχωρεί κατεβαίνει το βουνό. Σε μια στιγμή οι ληστές το πιάνουν και το κτυπούν ενώ συγχρόνως το δένουν. Ο Ζερόμ φωνάζει:

— Μην το χτυπάτε! Δεν βλέπετε που είναι παιδάκι.

Κι' ο μικρός Χριστός κυττάζει τον Ζερόμ και το λέγει:

— Για σένα, άνθρωπε ήρθα στον κόσμο για να πεθάνω άκόμη μιά φορά!

Οι καμπάνες χτυπούν χαρμόсуна, κι' ο Ζερόμ πούχε άποκοιμηθή κοντά στο τζάκι, πετάγεται όρθιος γουρλωμένα μάτια. Γονατιστός μπροστά του, οι Γκαμπριέλλα και ο άντρας γυρεύουν συγγνώμη, ενώ ή γυναίκα του δακρυσμένη τον κυττάει με το βλέμμα της τον συγχωρεί. Ενώ οι καμπάνες εξακολουθούν να χτυπούν άναγγέλλοντας το ξημέρωμα.

Επάνω από τις μουσκεμμένες από την καταιγίδα στέγες έ-
πρόβαλλε το ούράνιο τόξο. Ο Ζο-
ζέφ Σερμιέ το είδε από το παρά-
θυρο του γραφείου του και κατέ-
κηκε στον κήπο για ν' απολαύσει
καλύτερα το θέαμα. Ο άέρας πού
τίναξε τα κλαδιά των δένδρων
τούριζε στο πρόσωπο μερικές δροσερές σταγόνες κι έ-
νοιωσε στην καρδιά του μια χαρά δίχως αίτια, μια χαρά
γλυκειά και άπαλη σαν το ούράνιο τόξο πού φαινόταν
νά ένώνη τον ουρανό και τη γή με τη γαλήνη πού
δίνει ο Θεός στις δυνατές ψυχές.

Ήταν έτοιμος νά φωνάξη στην αδελφή του νά
κατέβη νά ιδή το ωραίο θέαμα, όταν φάνηκε
ό διαονμέας και τούφερα ένα τηλεγράφημα.
Τό πήρε αδιάφορος κι' όταν γύρισε στο γρα-
φείο του τό άνοιξε χωρίς καμιά βία.

Μιά άσυγκράτητη τρεμούλα τον έπια-
σε τότε και μια δυνατή κιτρινίλλα ξε-
χύθηκε στη μορφή του. Ένας κόμ-
πος άνέβηκε στο λαιμό του και
τον έπνιγε, ή έκπληξη στην άρχή,
και ή εδυσχία έπειτα ζωγραφίστη-
κε στο πρόσωπό του.

Τι άναστάτωση είχε δημιουργήσει στη ψυχή του έκείνο
τό τηλεγράφημα :

«Θέλεις νά ξαναγυρίσω κοντάσου ; Κολέτ».

Ή Κολέτ, ή γυναίκα του είχε φύγει πρό τριών έτών,μιά
βροχερή βραδυά σαν την σημερινή. Είχε φύγει κρυφά, χω-
ρίς νά ειδοποιήση κανένα και χωρίς νά έχη ύπ' όψει της
νά ξαναγύριση όπως έζηταγε τώρα.

Ήθελε νά ξαναγυρίση ! Ήταν δυνατόν ; Ο Ζοζέφ δέν
είχε ν' άπαντήσει παρά ένα «ναί»...

Κι' ή Κολέτ θά ξαναρχόταν, με τά νοσταλγικά
θέλητρά της ξανθής σάρκας της και τά γαλάζια
φωτεινά της μάτια.

Δέν είχε ν' άπαντήσει παρά ένα «ναί», και θά-
ταν πάλι κοντά του θερμή και ώραία, εύθυμη και
πεταχτή, ή Κολέτ. Θά καθόταν πάλι στις βαθιές
πολυθρόνες με τόση χάρι και νωχέλεια !

Δέν είχε ν' άπαντήσει παρά ένα «ναί»... και θά
είχε πάλι τά λουλουδένια χέρια της, τό μεταξέ-
νιο χάδι των χρυσών της μαλλιών, τό μεθυστικό
φιλή των γλυκών της χειλιών, τη θεία συγκίνηση
δλου το άσύγκριτου κορμιού της !

Θά ξαναγύριζε ή Κολέτ !

Ένας λυγρός έξέσπασε άξαφνα και τον πήραν
τά κλάμματα ένώ τον έτάρασσε ένας
σπασμός χαράς, πού ήταν πιδ δυνα-
τός από τη θελσησή του, πιδ δυνατός
άπ' δλη την πίκρα και την άγανάκτη-
ση πούνοιθε στη ψυχή του...

Όταν ήούασε κάπως είδε πώς εί-
χε νυχτώσει και ή βροχή ξανάρχισε.
Έτρεξε νά βρή την αδελφή του πού
τόν περίμενε στο σαλόνι γιατί ποτέ
δέν τόν ένοχλούσε όταν εργαζότανε
στο γραφείο του.

Ή Φανή ήταν μια κοπέλλα ψηλή
και λεπτή με άριστοκρατική έμφάνι-
ση και ένα διαρκές απογοητευμένο
χαμόγελο, ένα χαμόγελο πού άνθίζει
μονάχα στα χείλη των απογοητευμέ-
νων γυναικών πού δέν έρωτεύθηκαν
ποτέ τους.

Τού άνήγγειλε, όπως συνήθως, τό
μενού, έκάθησαν κι' έκείνη έφαγε.
Άλλ' αυτός έσκεπτόταν.

Όταν έκείνη άντελήφθηκε ότι δέν
είχε βάλει στο στόμα του τίποτα, ά-
νησύχησε.

Μήπως οι δουλειές του δέν έπήγα-
ναν καλά ; Μήπως άδιάθετσε ;

Τήν καθήσυχασε.

Δέν συνέβαινε τίποτε άπ' όλα
αυτά.

—Μήπως πρόκειται για την Κολέτ ;
—Ναί., θά μιλήσουμε άργότερα..

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΥΠΟ
Μ. ΚΟΜΕΡ

Άλλ' αυτή σηκώθηκε άπότομα
άπό τό τραπέζι.

—Τι τρέχει ; Μην είσαι άρρω-
στος ;

Ο Ζοζέφ κούνησε τό κεφάλι
του και φαινόταν σαν νά ζητούσε
θάρρος για νά είπη την αλήθεια.

—Θά ξανάρθη πίσω ! Επρόφερε.

Ή Φανή σαν νάκουγε νά μιλούν για
μιά πεθαμένη, άνοιξε όρθανοίχτα τά μάτια της
μέ δισπιστία.

—Ποιά ; Ή Κολέτ ; Θά ξανάρθη πίσω ;

—Μά ναί, σου λέω. Ή Κολέτ θάρθη έδω στο
σπίτι !

—Σου τηλεγράφησε πώς έρχεται ;

—Όχι... ναί... δηλαδή... νά τό τηλεγράφημα. Τό πήρα
πρό δλίγου... θά της τηλεγραφήσω αύριο.

—Φτωχή Ζοζέφ ! Είπε ή Φανή με λυπημένη φωνή.

—Σέ παρακαλώ, ξεφώνησε, σέ παρακαλώ,
μην λυπάσαι... είμαι εύτυχισμένος..

Και όπως πριν ή σκέψη της έπιστροφής
τόν έκανε νά ξεσπάσει σε λυγμούς.

Ή Φανή σάπασε...

Δέν μπορούσε κανείς νά συζητήσει και νά
γυρεύη λογική άπό έναν τρελλό.

Τήν έπομένη ο Ζοζέφ έστειλε στην Κολέτ ένα τηλεγρά-
φημα και την μεθεπομένη, επειδή ακόμη δέν είχε έρθη
της έστειλε ένα γράμμα άπεγνωσμένο.

Στό μεταξύ ή Φανή με μάτια κατακόκκινα από τό κλάμ-
μα και με σφιγμένη την καρδιά έτοιμάσε τις βαλίτσες της.

Αποφασισμένη νά μην κοιμηθί ούτε μια νύχτα στο σπι-
τι πού θάρχόταν ή άπιστη και σκληρή έκείνη γυναίκα, πε-
ρίμενε έτοιμη νά φανή άπό ώρα σε ώρα ή Κολέτ για νά
φύγη άμέσως αυτή. Άλλά οι ώρες έφευγαν, περνούσαν οι

μέρες και ή Κολέτ δέν φαινόταν.

Αποκαμένος ο Ζοζέφ από την άγωνιώ-
δη άναμονή, ρώτησε την αδελφή του :

—Λές ν' άλλαξε ιδέα ;

Ή Φανή όμως το άπάντησε πώς άφοδ της
έτηλεγράφησε νά έπιστρέψη, θά έρχώταν από
ώρα σε ώρα.

Κι' όμως έπέρασε ένας όλόκληρος μήνας
και δέν φαινότανε. Ή Φανή ξανάδειασε τις
βαλίτσες της και ξαναγύρισε στις παλιές της
συνήθειες.

Όσο για την Κολέτ, αυτή δέν έσκόπευε νά
γυρίση.

Σέ κάποιο γλέντι της μονάχα έλεγε για νά
παινεύ η σαν γυναίκα πού ήξερε
τη δύαμή της, κι' έστοιχημάιζε
μάλιστα ότι έφτανε νά στείλ η στον
άνδρα της πού άφισε ένα τηλεγρά-
φημα για νά την καλέση νά ξανα-
πάρη τη θέση της στο σπίτι :

Είχε φύγει από κεί με τόν έρα-
στή της, δέν είχε κρύψει από τόν
άνδρα της τόν έρωτά της. Κι' όμως
άν ήθελε θά την ξαναδεχότανε,
δέν θά τολμούσε ούτε νά της πα-
ραπονεθί, ούτε νά την ρωτήσει για
τίποτα. Άμφέβαλλαν κι' έστοιχη-
μάτιζε.

Ή Κολέτ έκέρδισε τό στοίχημα.

Ήταν ένα μπριγγαντένιο βραχιόλι.

Αστράφτε αλήθεια, από χαρά
κι' όμορφα όταν κρατώντας στο
χέρι την άπάντηση το Ζοζέφ, έχό-
ρευε τρελλά τόν χορό το θριάμ-
βου της μπροστά στον έκθαυμβο
έραστή της !

Κι' έκεί κάτω, βουτηγμένος στον
πόνο, πρόσμενε την έπιστροφή της
ό δυστυχισμένος πού την αγάπαγε,
ένώ ή άνησυχία έπνιγε την ψυχή
του, μήπως ή Κολέτ, άρρώστησε
ξαφνικά κι' έκείδευθει.

Και ξαγρυπνούσε τις νύχτες ό-
νειροπολώντας και περιμένοντας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟΙΧΟΛΛΟΥΝΤ

Τό ρεστωράν «Μπούουν
Σπόρτ» το Χόλλυ-
γουντ, είναι γεμάτο
άπό άστέρες το κινηματο-
γράφου. Γιατί τη βραδυά
των Χριστουγέννων κανείς
δέν μένει στο σπίτι του.

Ένα μεγάλο τραπέζι
στο κέντρο της αίθουσής
συγκεντρώνει τους άστέρας
πρώτου μεγέθους. Οι γυ-
ναίκες φορούν πολύτιμες
τουαλέτες πού σκεπάζουν
τά τρία τέταρτα το κορ-
μιού γιατί τό άλλο έν τέ-
μαρτο τό σκεπάζουν πολύ-
τιμα κοσμήματα, αλθρινά
και ψεύτικα γιατί οι γκαγ-
κστες θά μπορούσαν νά τ'
άντικαταστήσουν.

Οι δημοσιογράφοι κα-
τακλύζουν τό ρεστωράν για
νά πάρουν μια φωτογραφία
ή ένα αυτόγραφο.

Ή Κλάρα Μπούο έχει

άπαυδίσει. Δέν θά βάλη ούτε μια πεννιά πλέον ύστερα από τό
τόσα χειρόγραφα πού της παρουσίασε ή γραμματέας της.

Όύτε μια ύπογραφή πιά ! φωνάζει. Προτιμώ νά δώσω ένα
φιλή ή ακόμη και δυό-τρία, άρκεί μόνον νά μην έχουν έπακο-
λουθήματα.

Στην τιμητική θέσι το τραπέζιού κάθεται ο Κόνρατ Νάγκελ,
ό έπίσημος αντιπρόσωπος των άστέρων το κινματογράφου.

Πριν άρχισή το γεύμα άς δούμε τι γίνεται.

Ή Κλονιέτ Κολμπέρ δείχνει στον Σεβαλιέ τό γυμνό μπράτσο
της για νά δη πώς πάχυνε γιατί άργότερα θά παίξει τόν ρόλο της
Κλεοπάτρας σ' ένα Φίλμ.

Ή Γκλόρια Σβάνσον διασκεδάει πειράζοντας έναν από τους
πρώην συζύγους της, τόν μαρκήσιο ντε λά Φαλαίξ, λέγοντάς του
πώς ή Κωνσταντ Μπένετ φαίνεται πώς τόν βαρέθηκε. Και στρε-
φόμενη προς τόν Ούάλας Μπίρου, τόν δεύτερον κατά σειράν, από
τους πρώην συζύγους της, τόν έρωτά. «Σύ τι λές, Ούάλας Κι'
αυτός κάνοντας μια γκριμάτσα άπαντά : «Τότε θά πρόκειται νά
παντρευτή τόν τέταρτο σύζυγό σου !»

Κι' ή Σβάνσον : «Δέν αποκλείεται».

Ή Κράουφορντ φαίνεται βαρυνετισμένη : «Ίσως γιατί ο Φράνκ
Τόν, λείπει από τό Χόλλυγουντ, έχει πάει στην Αριζόνα.

Ή Ντήτηντ έκανε κάτι τό έξαιρετικό για την έορτή των Χρι-
στουγέννων' ντύθηκε γυναίκα ! Γι' αυτό ο Λέβις Στόν της είπε :

—Γιατί ντυθήκατε γυναίκα, άφοι δέν πρόκειται νά γυρίσου-
με κανένα φίλμ άπόψε ;

Ή Γκρέτα Γκάρμπο λείπει. «Εμεις στο σπίτι της για νά σκε-
φθί τά λευκά τοπεία της πατρίδος της, τη καμπάνα το μεσονυ-
χτίου...

Όύτε κι' ο Σαρλώ είναι παρών όχι γιατί είναι έβραιος αλλά
γιατί στο τραπέζι κάθονται πάρα πολλοί.

Τό γεύμα είναι άτέλειωτο και πολύπλοκο. Ο Ναγκέλ είναι πο-
λύ άπασχολημένος γιατί θέλει νά εύχαριστήση όλους σύμφωνα
με τις χριστουγεννιάτικες παραδόσεις.

Ο Λιούγκον παρατηρεί πώς ή πουτίγκα δέν μοιάζει μ' έκείνη
πού φτιάχνουν στο Λονδίνο. Κι' έδω άρχίζει μια συζήτηση για τά
χριστουγεννιάτικα φαγητά.

Ο Βόρις Καρλώφ λέγει πώς τίποτε δέν μπορεί νά παραβληθί
με τους σωλωμούς το Βόλγα, ένώ ή Πίκαφορ έπαινει τους βακα-
λάρους το Καναδά.

Τήν ίδια στιγμή άκούγεται ή φωνή το Ντυράν πού λέγει πώς
τό πραγματικό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι πρέπει νά έχη και.. μα-
καρονία.

Ή Άννα Μαίη Βόγκ σιω-
πά : και μόνον όταν την ρωτά
ο Πάουλ Μούν, άπαντά «Ό,
έμεις στα μέρη μας, αυτές τις
ήμερες τρώμε... χελιδονοφω-
λιές !»

—Μά, τι σχέση έχετε σεις
οι κινέζοι με τά Χριστούγεννα ;

—Μά, έγω είμαι από τό
Σάν Φραγκίσκο, άπαντά ή Μαίη.
Κοντεύει νά τελειώση τό
γεύμα και ή σαμπάνια άρχίζει
νά ρέη.

Στό Χόλλυγουντ σχεδόν ό-
λοι δέν πίνουν, αλλά τά Χρι-
στούγεννα άποτελούν έξαιρεση.

Άκόμη κι' ο Τζών Ζιλ-
μπέρ πού πίνει πάντα
γάλα, τώρα ρουφά ά-
φθονη σαμπάνια.

Στό μεταξύ ή Ζανέτ
Γκάυνον συνοδεύει σ'
ένα σαλονάκι την Μίρι-
αν Χόπκινς πού έπινε
κάπως περισσότερο.....

Φτάνει ο δόκτωρ Τζαί-
κηλ πού της έδωσε τόσο νά πιη..

Σηκώνει το ποτήρι για νά εύχηθί ο πρόεδρος Νάγκελ :
«Καλά Χριστούγεννα και καλή τύχη σ' όλους, στους συναδέλ-
φους της Αμερικής και όλου το κόσμου !»

Ατέλειωτα χειροκροτήματα. Θά έπρεπε νά μιλήση ο Λιονέλ
Μάροουμο αλλά μετά τό φαγητό δέν.. φλωαρεί. Θά τόν αντι-
καθιστούσε ο Άδόλφος Μαντζού, αλλά σηκώθηκε κι' έφυγε φα-
νάζοντας πώς δέν εύχαριστήθηκε καθόλου από την περιποίηση
το ρεστωράν. Τότε ο Χέρμπερτ Μαρσέλ σηκώθηκε όρθιος κι' έιπε :

—Ο Μαντζού έχει δικιο, γιατί όταν ήταν γκαρσόνι στο παν-
δοχείο το πατέρα του περιποιόταν ο ίδιος τους πελάτες !..

Ο Ραμόν Νοβάρο σηκώνεται κι' αυτός νά.. τραγουδήση ένα
άπ' έκείνα τά τραγούδια πού δέν τόν άφισαν νά πη στο Μεξικό.

Άλλά μεταξύ των συναδέλφων βρίσκει γεστή «πρόγκα».

Αποπειράται τότε ο Άλ Τζόνσον, άφοι έμουτζούφωσε τό πρό-
σωπό του με φούμο, αλλά ή γανουριστική φωνή του φέρνει τόν
όπνο στους περισσότερους ένώ ο Πάτ Πάτερσον κατορθώνει νά
τό στρίψει αλά γαλλικά.

Οι συνδαιτυμόνες όμως είχαν την καλωσύνη νά.. ύποφέρουν
την δεκάτη τρίτη ώδή της. Πόλα Νέγκρι για τόν Ροδόλφο Βαλεν-
τίνο. Ένδιαφέρον πρόσωπον είναι ή Μπέλ Λουγκόζι, με τά παι-
χνιδιάκια μάτια της.

Κάτι όμως πού συνέβη τη στιγμή έκείνη είναι πώς τό τσιγάρο
της Μονγκομέρυ έκαψε τό Ισπανικό χτένι της Κονσίστα Μοντενέγ-
κου. Τό παιχνίδι όμως πού δημιουργεί φωνές και θαυμασμό είναι
αυτό : Για μία στιγμή, μ' ένα χτύπημα ενός μαγικού μικρού μπα-
στονιού οι συνδαιτυμόνες αντικρύζουν άγκαλιασμένες την Νόρ-
μα Σηρερ και την Μάριον Ντάβιλ, σαν δυό διδύμες !

Τό γεύμα των χριστουγέννων τελειώνει. Άλλά τό γλέντι δέν
τελείωσε.

Δέν μπορεί νά κοιμηθί κανείς από τά μεσάνυχτα.. με τις κότ-
τες ! Και τά κορίτσια πολιορκούν τόν Τζαίημς Κάνιελ. Άρχίζουν
νά χορεύουν στο «Νυχτερινό-κλουμπ».

Άλλ' ο χορός τελειώνει άσχημα.

Ός συνήθως, ή Τζέσν Μπλοντέλ έχαστούκισε έναν μουσικό
της τάξης γιατί την φλερτάριζε πάρα πολύ !

Ο Κλάιβ Μπούν, άδιστηρός όπως πάντα τρέχει νά προλάβη
κάθε έπακολούθημα :

«Είναι Χριστούγεννα παιδιά, πηγαίνετε στα σπίτια σας !»
Τό ρεστωράν άδειάζει και μπαίνουν οι άλλες για νά μαζέ-
ψουν τις «γόπες».

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Και ἡ ῥαυτιά αὐτῇ ἡ γεμάτη ἀστραπὲς δὲν ἄφηνε τὸν Πασσαβάν. Ἀναμφιβόλως ἡ γυναῖκα αὐτῇ οἰσθανώταν τὴν στιγμή ἐκείνη ἕνα ἀπὸ τὰ πάθη ποὺ πέφτουν ξαφνικά σάν τὸν κεραυνό. Ἐπείχε τὸ στήθος της, καὶ ἐμουρμούρισε.

Νά τος! Νά ἐκεῖνος, ποὺ ἐπερίμενε. Νά ὁ ἀνθρώπος! Εἶδε τὸν Πασσαβάν νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ διαγράφῃ τὸν ἀέρα μὲ τὸ σπαθί του, ἕνα εὐρὺ ἡμικύκλιο. Τὸν εἶδε νὰ πιάνῃ ἀπὸ τὸ λαιμό, ἐκεῖνον ποὺ ἐκτύπησε τὸ ἄλογό του καὶ μὲ ἕνα τρομερὸ στρώξιμο νὰ τὸν πηγαίῃ κοντὰ σ' ἕνα δένδρο!

Γιὰ δευτέρη φορά εἶδε τὸ σπαθί νὰ διαγράψῃ ἕνα κύκλο στὸν ἀέρα. Καὶ οἱ δυὸ ἡ τρεῖς ἀντρες οὐρλιάσαν! Ξαφνικά ἡ ὁρὴ διελύθη, ἐξαφανίσθη, καὶ δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ὁ ἱππότης τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης.

— Ἐμπρός, φώναξε, μιά σκληρὴ φωνή! Ἄς καταδιώξουν αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς! Οἱ ἱππεῖς ρίχτηκαν πρὸς δὺς τις διεθυόσεις τοῦ δάσους. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἀχρεῖοι ἤξεραν καλὰ τοὺς δρόμους. Ξέφυγαν δλοι, ἐκτὸς ἀπὸ κείνον ποὺ κρατοῦσε ὁ ἱππότης Πασσαβάν. Ὁ ἀ.θ.ρω.πος εἶχε σταυρώσει νικημένος τὰ χέρια του καὶ ἐν ὅτῳ τὸν ἀντίπαλό του μὲ μιά ἀγρία ὑπερηφάνεια.

— Ποῖος εἶσαι, εἶπεν ὁ ἱππότης.

— Ὁ ἀρχηγός. Ἄν δὲν ἐρχόταν τὰ δαιμονισμένα καθάρματα τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης, θὰ περνοῦσατε ἕνα κακὸ τέταρτον τῆς ὥρας. Τὸ φορεῖο ἦταν δικό μας! Γιατὶ ἀνακατώνεθε σεις; Ἐμπρός! Διετάχτε νὰ μὲ κρεμάσουν καὶ ὅς τελειώσουν δλα.

Πεντέξῃ ἱππεῖς τοῦ δουκὸς προχωροῦσαν.

— Ἄς ἐτοιμάσουν ἕνα καλὸ σχοινί νὰ τὸν κρεμάσουν, ἀκούσθηκε καὶ πάλιν ἡ δυνατό ἐκείνη φωνή.

— Γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε, ἀπήντησε ὁ Πασσαβάν, θάπρεπε νάχης τὸ σπαθί μου στὸ λαιμό σου! Μὲ πέρνης γιὰ ἕνα τροφοδότην τῶν δημίων; Ἐμπρός ξεκουμπήσου!

Ὁ αἰχμάλωτος ἔριξε μιά ἀνεξήγητη ματιά στὸν ἄνδρα ποὺ τοῦ μιλοῦσεν ἔτσι! Ὑπῆρχε πρὸ παντὸς κατὰπληξιστὴν ματιά ἐκείνη. Ἀλλὰ καθὼς οἱ ἱππεῖς ἐπλησίαζαν, ἐτινάχθη, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ ρίχτηκε μ' ἕνα πῆδημα σὲ μιά γειτονικὴ τάφρο!

— Κρατήστε τον! Μὴ τὸν ἀφίνετε! φώναζαν στὸν Πασσαβάν οἱ ἱππεῖς ποὺ ἔτρεχαν.

Ἀλλὰ τώρα ὁ Πασσαβάν γύριζε πρὸς τὸ ἄλογό του.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ποὺ ἐσηκώθη μὲ κόπο. Ὅσον ὀφροῖ τὸν ἀρχηγὸν τῶν ληστῶν δὲν χρειάζεται νὰ εἰποῦν διὰ δὲν τὸν βοήσαν! Ὁ Πασσαβάν ἐπλησίασε στὸ ζῶον ποὺ ἐδέχθη τὸ χτύπημα. Ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ ἄλογό του δὲν εἶχε παρὰ μιά ζάλη, μονάχα.

— Καλὰ! εἶπε χαρούμενα. Αὐτὰ τὰ κτυπήματα ἡ σκοινὸν ἀμέσως ἡ γιατροῦνται! Ἐμπρός γενναῖό μου, θὰ ξανασηκώθης.

Τότε καὶ μόνον ἐσήκωσε τὰ βλέμματά του, στὴ γυναῖκα.

Ἐφρίκασε, ὠχρίασε λίγο, ὑπεκλήθη. σάν ἕνας ἀνεμὸς θαυμασμοῦ νὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ σκύβῃ. Αἰσθανόταν τὴν ἐπιβολὴ τῆς οὐροφίας. Ἦτο ὥρα! αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος τὴν στιγμή ἐκείνη εἶπεν.

— Γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Χοιστοῦ! Νά ἕας γενναῖος! Ἐχετε νεαρό μου. ἔχετε σώσει τὴν ζωὴν μῆς ἐνδόξου πριγκίπισσας! Ζητήσατε τὴν ἀμοιβὴν σας καὶ μὴ φοβηθῆτε νὰ ζητήσετε πολλὰ.

— Βεβαίωτατα! εἶπεν ἡ πριγκίπισσα μὲ μιά φωνὴ ποὺ ἔτρεμεν, ἀλλὰ ὅχι ἀπὸ φόβον.

Οἱ λέξεις αὐτὲς ἔσβυσαν τὸ ὄραμά του! Ὁ Πασσαβάν ἀναρρώθη.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶδα ὅτι ἐκτυποῦσαν ἕνα φορεῖον καὶ τὸ χέρι μου μὲ ἔτρωγε.

— Τί ἐπίθεσις! διέκοψεν ὁ δούξ ρίχνοντας βλέμμα θαυμασμοῦ στὸν ἱππότην! Τί κτυπήματα! Ἄ! κυρία μου, ἐμπνέετε ἕνα σκληρὸ θάρρος καὶ σὲ ὅποιονδήποτε σὸς δῇ!

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡσυχά ὁ ἱππότης, δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ δώ τὴν κυριαν πριγκίπισσαν! Δὲν ἀξίζω τὴν ἀμοιβὴν ποὺ μοῦ προσφέρετε γιὰ τὴν θέσιν της! Καὶ μιά ζητιάνα νὰ προσέβαλαν, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ αἰσθανόμουν, τὸν ἑαυτὸν μου ἀναγκασμένον νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος! Καὶ σεις κύριε;...

Ὁ δούξ δὲν ἐφάνη διὰ ἀκουσε τὴν ἐρώτησιν! Μελετοῦσε τὸν ἱππότην! Ἐθαύμαζε αὐτὴν τὴν εὐλόγητη σιλουέτα, ὅλα αὐτὰ νὰ νεύει! Βέβαιος γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος του, ἔβλεπε μὲ μιά ματιά ἱκανοποιητικὴ ὅτι ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου φαίνετο ν' ἀντανακλᾷ μᾶλλον ἕνα εἶδος καλωσύνης παιδικῆς—ἕνα ἀνθρώπου ποῦ τὴν εὐκολο νὰ τὸν ἀποκτήσῃ.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι αὐτὴ ἦταν μιά εὐτυχὴς συνάντησις γιὰ σένα.—Κύριε εἰμαι ὁ δούξ τῆς Βουργώνης! Καὶ σεις πῶς λέγεσθε;

— Ἱππότης τοῦ Πασσαβάν, ἐκλαμπρότατε.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ φορεῖου ἐφρίκασαν!

Ἀντήλλαξαν μιά ματιά χωρὶς, ἄλλο ἔδειχνε ὅτι θυμήθηκαν ἕνα δράμα θαμμένο ἀπὸ χρόνια στὸ βάθος τῆς συνήθειας τῶν; γιὰτὶ ὠχρίασαν!

— Πασσαβάν;.. ἐπανελάβεν ὁ δούξ μὲ ἀλλοιωμένην φωνήν! Ἐγνώρισα ἄλλοτε ἕνα ἱππότην μὲ τὸ ὄνομα Πασσαβάν. Τὸν ὠνόμαζαν Πασσαβάν ὁ γενναῖος! εἰσθε τῆς οἰκογενείας του;

— Φίλε μου—εἶπε μέσα του ὁ ἱππότης,—πρόσεξε μὴ πῶς πιασθῇς ὀδηγηθῇς στὸν πύργο τῆς Χουίντελόν.

Διάβολε τὸν ἔξερεις πολὺ καλὰ, Μείνε λοιπὸν ἐλεύθερος αὐτὸ εἶναι καλλίτερον.

Καὶ δυνατὰ! Ἐκλαμπρότατε—ἀπήντησε, ἀκουσε συχνὰ νὰ μιλεῖν στὴν νεότητά του γι' αὐτὸν τὸν Πασσαβάν. Ἦταν ἕνας γενναῖος, πράγματι!

— Καὶ ποῖος σὰς ἐμίλησε; εἶπεν ὁ δούξ τοῦ ὁποῖου ἡ ματιά ἦτο γεμάτη ὑπόψις.

— Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου! εἶπε μὲ τόση ἡσυχίαν ὁ ἱππότης, ὥστε αὐτὴ τὴν φορά ὁ δούξ ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ. Πασσαβάν ὁ γενναῖος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πρωτοτόκου βλαστοῦ.

Ἐνῶ ἐγὼ εἰμαι, μετὰ τὸν πατέρα μου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὑστεροτόκου βλαστοῦ!

Ὁ δούξ καὶ ἡ πριγκίπισσα ἀντήλλαξαν μιά ματιά ποὺ ἔλεγε:

— Ὁ πύργος τοῦ Χουίντελόν ἔκαμε τὴν δουλεία του!

Ἀνάντευσαν!

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, εἰσθε εὐγενεῖς, κύριε! Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πασσαβάν εἶναι ἀγνωστο σὲ μένα ποὺ γνωρίζω ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Παρισιῦ.

— Κυρία μου, εἶναι ἡ πρώτη φορά ποὺ ἔρχομαι στὴν πρωτεύουσάν! Πέρασα τὴν ἐφηβικὴν μου ἡλικίαν σὲ μακρινὰς ἐξένας χώρας.

— Καὶ χωρὶς ἄλλο ἔρχεσθε νὰ κάνατε περιουσίαν; εἶπεν ἡ πριγκίπισσα μὲ τὸ πῶς ὑποχρεωτικὸ μείδιμα, Ἄν εἶναι ἔτσι, ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ πραγματοποιηθῇτε καὶ δνεῖρα σας.

Ὁ Πασσαβάν ἐχαίρετρε.

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ, ἐπρόσθεσε ὁ δούξ.

— ὦ! ὦ! σκέφθηκε ὁ ἱππότης! Λένε πῶς ἡ τύχη ἔχει μιά σέλλα! Νὰ ποὺ ἡ δική μου ἔχει Συδὴ, ἡ μιά λέγεται δούξ τῆς Βουργώνης. Ὁ ἄλλος... δὲν ξέρω ἀκόμη. Σὲ ποιὸν νὰ προσκολληθῶ; Μὰ τὴν πίστιν μου! Ἄποφασίσω παίζοντας κορδῶνα—γράματα.

— Ποῦ κατοικεῖτε σιὸ Παρίσι; εἶπε ὁ δούξ. Ποῦ εἶναι τὸ μέγαρόν σας;

— Τὸ μέγαρόν μου ἐκλαμπρότατε; εἶπεν γελῶντας, ὁ ἱππότης! Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν εἶχα παρὰ τὸ μέγαρόν τῶν Ὀρλώων. Ἀστέρων, ἀριστοκρατικόν μέγαρον, δὲν εἰμαι ἐγὼ ποὺ θὰ τὸ κατηγορήσω. Γιὰ νὰ εἶμαι σύντομος δὲν ἔχω οἶκον στὸ Παρίσι. Μοῦ ὑπέδειξαν μερικὰ πανδοχεῖα. Σὲ κάποιον ἀπ' αὐτὰ θὰ μείνω. Σκέπτομαι νὰ προτιμῶ τὸ πανδοχεῖον ποῦ εἶναι στὴν ὁδὸν Ἀγίου Μαρτίνου.

Γιὰ τρίτη φορά ὁ δούξ καὶ ἡ πριγκίπισσα ἐφρίκασαν!

— Ἀπεφάσισα, ἐξακολούθησεν ὁ ἱππότης, νὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο γιὰτὶ καθὼς μοῦ εἶπαν βρίσκειται κοντὰ στὸ μέγαρόν τοῦ Πασσαβάν, ὅπου κατῴκησε τόση γενναῖότης καὶ νομιμοφοροσύνη, καὶ φαντάζομαι ὅτι ἡ σκιά τοῦ Πασσαβάν τοῦ Γενναίου θὰ προστατεύῃ τις προσπάθειές μου! Εἶναι κατὰ τι τὸ νὰ προστατεύεται κανεὶς ἔστω καὶ ἀπὸ μιά σκιά!

— Ἐγὼ ὅμως, ἀπήντησε ὁ δούξ, θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα ἄλλο εἶδος προστασίας! Μὲ τὸν χρόνον ποὺ περνᾷ οἱ σκιὲς εἶναι τρομερές...

— Ποῖος ξέρεῖ! ἐμουρμούρισεν ὁ ἱππότης! Τότε ἡ κυρία τοῦ φορεῖου ἔκανε ἕνα σημεῖον. Ἡ συνοδεία τοῦ δουκὸς ἐστάθη εἰς τάξιν πορείας. Ὁ

δούξ, ἔκανε μιά τελευταία χειρονομία ἀποχαιρετισμοῦ στὸν ἱππότην καὶ ἐστάθη δίπλα στὸ φορεῖον.

— Ἐμπρός! ἐφώνασεν.

— Κύριε, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, θέλω νὰ σὰς εὐχαριστήσω. ὅπως τὸ ἀξίζετε. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ μὲ βρῆτε σπῆτι μου οὐρίον βράδυ κατὰ τὰς 10 ἡ ὥρα.

— Ποῖαν θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω; εἶπεν ὁ ἱππότης θαμβωμένος.

— Θὰ πῆτε τὸ ὄνομά σας στοὺς ἀνθρώπους τῆς πόρτας καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσουν σὲ μένα.

— Καὶ ποῦ πρέπει νὰ πάω;

— Στὸ ἀνάκτορον Σαῖν-Πῶλ.

Καὶ τὸ φορεῖον ἐκίνησε. Ὁ ἱππότης ἔμεινε στὴν θέσιν τοῦ ἀπολιθωμένου ἀπὸ τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ εἶπαν! Μέγαρον τοῦ Σαῖν Πῶλ. Μιά φοικίαις τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴν κορφή ἔως τὰ πόδια. Αἰσθάνθη νὰ περνᾷ κατὰ μήκος τῆς σπονδυλικῆς του στήλης ἕνα κρῦο, πρόδρομος τοῦ τρόμου, τὸ ἴδιο κρῦο ποὺ αἰσθάνθη ἄλλοτε, ὅταν τὸν ἐσπρωξάν στὴ φυλακὴ του!

Ὅταν συνήλθε τὸ φορεῖο εἶχε ἐξαφανισθῇ μιά φωνὴ τοῦ ἔλεγε. Μὴν μπαίνης στὸ ἀνάκτορον Σαῖν-Πῶλ.

— Ὅχι γιὰ ὁ ὄμα τοῦ θεοῦ, δὲν θὰ πάω! Ὁ πύργος τοῦ Χουίντελόν; Ὁχι, εὐχαριστῶ! Ὁ δούξ εἶναι ἰσχυρὸν πρόσωπον! Ἡ ὥραία αὐτὴ κυρία ἀνῆκει στὴν αὐλή! Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν προέρχεται τὸ ὅτι ἡ ὄψις καὶ τῶν δυὸ μὲ παγώνει; ὅχι, ὅχι, στὸ ἀνάκτορον Σαῖν Πῶλ. Ὁχι ὁ πύργος τοῦ Χουίντελόν.

Ἀλλὰ ξαφνικά καθὼς ἔπερνε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἡ καρδιά του κτύπησε δυνατὰ! Ἐσκυψε τὸ κεφάλι! Μιά θελκτικὴ εἰκόνα, τοῦ παρουσιάστηκε. Ἀκριβῶς ἐκείνη ποὺ κατέβη στὴν κρύπτη τοῦ καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ. Ἦταν ἡ Ὁδέττη!

Ὁ ἱππότης σήκωσε τὸ κεφάλι του σάν νὰ προκαλοῦσε ἀοράτους ἐχθρούς.

— Θὰ πάω! εἶπεν. Αὐρίον βράδυ στὸς 10 ἡ ὥρα θὰ παρουσιαθῶ στὸ ἀνάκτορον Σαῖν-Πῶλ.

Τὸ πεπρωμένον ἐμίλησε! Τὸ μυστηριώδες χέρι διεμόρφωνε τὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ τοῦ ἱππότη τοῦ Πασσαβάν ἀπεφασίζετο ἐκεῖ.

XXIN

ΣΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΝ

Αὐτὴν τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Τιμπὸ ντὲ Ποάνκρε, ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντὴς τοῦ πανδοχείου τῆς Κρεμασμένης γουρούνας κατὰ τὸ μεσημέρι ἀφὸ ἐπεθεώρησε τὴν κουζίνα, αὐλὴν, τὸ κατοικίδιον ζῶον, γιὰτὶ σὲ λίγο θ' ἀρχίζαν νὰ ἔρχονται πελάται εὐγενεῖς—μαθηταί—καλόγηροι—πολεμισταί, ἔμεινε στὴν πόρτα του, καὶ ἐποδεχότανε αὐτοὺς ποὺ ἤρχοντο.

— Ἐ λοιπὸν Ἰάκωβε Γκριγκονάρ. Ἄ! Ἄ! θὰ γελᾷσῃμε λ' ἰπὸν καλὰ σήμερ! Καλὴμέρα κύριε Γουλιέλμ ντὲ Σκάς. Ἐξοχώτατε τοῦ Γκὺς καὶ τοῦ κουρτέγι, εἰμε ντὲ Σκάς. Ἐξοχώτατε τοῦ Γκὺς καὶ τοῦ κουρτέγι. Ὁκκεν-μὰι ὁ ταπεινὸς σας ὑπηρετῆς. Ἄ, ἐκλαμπρότατε Ὁκκεν-μὰι πόλα τιμὴ γιὰ τὸ φιλικὸ μου πανδοχεῖον, ποὺ δὲν τὸ ἐτιμῆσατε διὰ τῆς παρουσίας σας ἀπὸ δούμουση περὶπου ὥρες;

— Μπρεσκάγι, Λαβάν. Μπρανκαγιόν. Ἐμπάτε! Ἐμπάτε γενναῖοί μου! Ὑπάρχει θέσις γιὰ ὅλους! Ὁ Γκριγκονάρ ἐπαλῶνοντας τὰ μακρὰ καὶ ἀδύνατα πόδια του ἐφώνασε κρασί.

Οἱ τρεῖς τῶν Μπρεσκάγι—Λαβάν Μπρεσκαγιόν παρήγγειλε ὁδρόμελι.

Οἱ Ὁκκεν-μὰι, Σκάς, Κουρτέγι—Γκὺς, ἐμπῆκαν σὲ μιά ἰδιαιτέρη σάλα, τῆς ὁποίας ἄφηναν τὴν πόρτα ἀνοικτὴ.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶπεν ὁ Ὁκκεν-μὰι, θὰ ἴδοιμε ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ πάμε στὸν δούκα... ἕνα μαρ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ο διευθυντής της αστυνομίας Γουίλιαμ Μέντερθ μόλις άκουσε αυτή την ειδήση χλώμιασε. Σχεδόν τούπωσε το ακουστικό από το χέρι.

— Ο Ράλφ Γκριούς... τραύλισε.

— Πάλι ξέφυγε; ρώτησε τρομαγμένος ο ντετέκτιβ Κύνσνταλ.

— Ναι, του άπάντησε ο Μέντερθ.

Και προσέθεσε:

— Κύνσνταλ, από σένα περιμένω να τόν πιάσεις και να τόν πιάς πίσω στο σπίτι όπου έφρουρείτο. Ξέρεις ότι, επειδή έγω απέκλυσα το τρομάρ του μυστικού και φρόντισα να τόν έχω υπό επιτήρηση, ώρκισθηκε να μ' έκδικηθαι πιάνοντας σχέσεις με την κόρη μου. Μόνο εσύ μπορείς να τήν σώσεις. Δεν ξέρω πού είναι, το άτιθασσο αυτό κορίτσι. Άλλα σ' θά την βρής. Έπρεπε να τήν είχα ειδοποιήσει.

Ο Ράλφ Γκριούς είναι πλούσιος, γυιός ισχυρών γονέων στους όποιους έχω υποσχεθί να μην κοινολογήσω, το μυστικό του παιδιού τους σε κανένα. Τρέξε λοιπόν και φρόντισε να σώσεις την κόρη μου. Χωρίς όμως να μάθω την αλήθεια κανείς. Κάνε, ότι μπορείς για να μην τήν πλησιάσει.

Ο ντετέκτιβ Κύνσνταλ ο οποίος έτρεφε ένα μυστικό αίσθημα για την όμορφη "Ελιαν" έφυγε αποφασισμένος να τήν σώσει. Και κάτρωσε να τήν βρή, στο Ντάνσιγκ του "Κόκκινου Γάτου", περιστοιχισμένη από τρεις νέους. Και τήν ίδια στιγμή είδε τον Ράλφ έτοιμο να τήν πλησιάσει για να χορέψουν. Σπρώχνοντας τα ζευγάρια που χόρευαν έπηγε κοντά τους. "Όταν ξαφνικά τα φώτα έσβυσαν σε λίγο ξανάναψαν, άλλ' ο Ράλφ είχεν εξαφανισθί, άφοι τής έψιθύρισε ότι θά τήν έπερίμενε κάπου."

Ο Κύνσνταλ τήν εξόρκισε να μην πάη σ' αυτό το ραντεβού γιατί θά δυσαρεστούσε τόν πατέρα της, άλλ' εκείνη του μίλησε με τόν χειρότερο τρόπο.

Ο Κύνσνταλ δέν τής αποκρίθηκε. Πήγε και κάθισε. Σε μία γωνιά και δέν τήν άφησε από τα βλέμματά του, αποφασισμένος να παρακολουθί κάθε τής κίνηση, και να μεταιώση τή συνάντησή με κάθε τρόπο.

Όταν ή "Ελιαν" με τούς φίλους της σηκώθηκε, τήν πήρε από πίσω "Εκείνη μίηκε στο αυτοκίνητό της που δ' ηύθυσε μόνη της. Σε λίγο πήγαν κι' οι φίλοι της, έ'ω ο Κύνσνταλ ανέβαινε στο δικό του. Άντελήφθη άμέσως ότι τήν παρακολουθούσε.

— Ο πατέρας μου είναι άπελπισία! ξεφώνησε. Δέν είναι πρώτη φορά που βάζει να με παρακολουθήσουν. Θά φροντίσω να τού εφεύγω.

Άλλά μ' όλα όσα έκαμε δέν μπόρεσε να τόν άποφύγη κι' ένας από όλους έπρότεινε ν' άπαλλαγούν άπ' αυτόν μ' άλλον τρόπον. Δέχθηκαν όλοι το σχέδιό του γελώντας, κι' από κείνη τή στιγμή ή "Ελιαν" πήρε το δρόμο που θά τούς έφερνε στο ραντεβού της.

Ήταν μία έξοχη βίλλα. Ο Ράλφ τούς έπερίμενε στο δρόμο.

Μόλις έμειναν εκεί κατέβηκαν. Λίγα δευτερόλεπτα άργότερα κατέβηκε κι' ο Κύνσνταλ, και τούς έπλησίασε, άλλ' ά τότε εκείνοι, τόν έπιασαν ξαφνικά και τόν έδεσαν πριν να προλάβη να ένοήση περί τίνος έπρόκειτο. Και τόν άφησαν έτσι σφικτοδεμένο στη μέση του δρόμου. Έπειτα οι άλλοι έφυγαν, κι' έμεινε ν' ο Ράλφ, ο όποιος

έπρότεινε στην "Ελιαν" να φύγουν μαζί.

— Μις "Ελιαν. Μις "Ελιαν. φώναζε τότε άπελπισμένος ο ντετέκτιβ. Σας έξορκίζω να γυρίσετε πίσω! Να! ο Ράλφ δέν είναι γκάγκστερς που θά ζητήση λύτρα του πατέρα σου! Είναι όμως κάτι χειρότερο, είναι λεπρός!

Όλοι τούς κυτάχτηκαν έκπληκτοι.

Η "Ελιαν" δέν τόν έπίστεψε, άλλ' ο Ράλφ, έπροδώθηκε άπο τήν ώρη σμένη και γεμάτη μίσος έκφραση πού ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Και τότε σαν τρελλή άπό το φόβο της, χωρίς τα σκεφθή κανένα, μίηκε στ' αυτοκίνητο κι' άρχισε να τρέχη με τήν μεγαλύτερη ταχύτητα. Οι άλλοι τρομαγμένοι κι' αυτοί έφευγαν σαν δαιμονισμένοι, χωρίς ν' άκούσουν τίς άπελπισμένες κραυγές του Κύνσνταλ που μάντευε πώς σ' αυτόν θά έξέσκαζε ο θυμός του Ράλφ.

Έκείνος χωρίς να χάση καιρό έπιασε τόν Κύνσνταλ άπό τα σχοινιά, τόν έβαλε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του, πήγε στο τιμόνι κι' έξεκίνησε για να τρέξη πίσω άπο τήν "Ελιαν".

— Νομίζεις, πώς χάλασες τα σχέδιά μου, του έιπε οφίγγοντας τα δόντια του. Γελάστηκε όμως. Σε κάθισα εκεί για να βλέπης άνίκανος να τήν προστατεύσης, τή συμφορά που θά βρή τήν άγαπημένη σου κόρη του διευθυντού σου. Μπροστά στα μάτια σου, θά τήν άγκαλιάσω και θά τήν φιλήσω.

— Ο Κύνσνταλ άκουγε άπελπισμένος. Με δ' ρθάνοιχτα μάτια έβλεπε το αυτοκίνητάκι τής "Ελιαν" που τόν πλησίαζαν όλοένα, γι' τ'ό δικό τους ήταν μεγαλύτερο, και ταχύτερο. Δέν μπορούσε να κάμη καμιά κίνηση.

— Με τ' σφιγμένο του χέρι μέσα στην τσέπη του σακκακιού έπιασε τόν περιστροφό του. Άν κατ' όρνε να τ'ο βγάλη.

Το αυτοκίνητο τής "Ελιαν" ήταν έτοιμο, να σταματήσει. Φαίνεται πώς ή βενζίνα του σώθηκε. Με μία δυνατή προσπάθεια κατώσθαι έπ'ι τέλους να έλευθερώση το χέρι του, πού σφιγγε πάντα τόν περιστροφό. Άν τόν κτυπήση, ξέρει πώς τόν περιμένει ο βέβαιος θάνατος. Πλάι τούς είναι μία βαθεία ρεματιά. Άν πετύχη τόν Ράλφ κι' εκείνος άφήσει το τιμόνι θ' άνατρουπύν και θά σκοτωθούν.

Το αυτοκίνητο τής "Ελιαν" ήταν εκεί κοντά, το δικό τους βόσκειται στην πιο έπικίνδυνη καμψη. Σε λίγο θά σταματούσαν κοντά στην ένα. Σε λίγο θά ήταν άργά.

Άς πεθάνη! Κλείνει τα μάτια και πυροβολεί.

Τι έγινε; ψιθύριζε λίγες ώρες άργότερα ο Κύνσνταλ που βρισκόταν στο νοσοκομείο όχι πια δεμένος με σχοινιά, άλλ' άσκιωμένος με έπιδέσμους. Έσκότωσα τόν Ράλφ Γκριούς;

— Όχι! Άπλως τόν έπληγώσες, του άπήντησε ο διευθυντής του Μέντερθ. Πέθανε όμως γιατί έκτόπησε σε μία μυτερή πέτρα καθώς άναποδογύρισε άπότομα το αυτοκίνητο.

— Κι' εγώ; Πώς έγινε να σωθώ, στην άκρη του βάθρου που βρισκόμασταν;

— Έπρεπε να ζήσετε, του άπήντησε τότε ή "Ελιαν" πού ήταν κι' αυτή εκεί. Να ζήσετε για να σας ευχαριστήσω και να σας ζητήσω συγγνώμη.

Και δίνοντάς του ένα ήχηρό φιλί. — Άπό σήμερα, πρόσθεσε, θά είσθε ο καλλίτερος φίλος μου.

— Ευχαριστώ, τής άπάντησε εκείνος.

Κι' ένα δάκρυ έκύλησε άπό τα μάτια του...

ZAN XIAN TA

283

γαριτάρι... ένα τιποτένιο, πρόσθεσε άδειάζοντας το ποτήρι του.

— Άπ' έδω έλεγε ο Μπρυσκάγι, θά τόν ίδουμε άμέσως τόν ευγενή εκείνον που μ'ας συνέστησεν ο ένδοξώτατος δούξ μας, Γιάννης ο Άτρόμητος να τού τόν π'άμε. Προσοχή! Κοντέψαμε προχθές να χάσωμεν αδιά μας όταν βρεθήκαμε στην ανάγκη να τού όμολογήσωμεν ότι ο περίφημος νεαρός ευγενής ήταν δυσκολόβρετος. Πρέπει να άποκατασταθούμε αυτή τήν φοράν, ακολουθώντας τον, όπου κι' άν πάη, τόν γενναίον αυτόν, που χειρίζεται το σπαθί όπως Λοράνδος ο γενναίος.

Τήν ίδια στιγμή ο διευθυντής Τιμπό χαιρετούσε με χίλια μειδιάματα έναν νεαρόν ίππότην που ξεκαβαλίκευσε μπροστά στο πανδοχείο του. Ήταν ο ίππότης Πασσαβάν.

Ο Χαρντί είχε καλήν όψιν! Ο Τιμπό ίσχυριζόταν ότι μπορούσε να μαντεύση μέχρι λεπτού το περιεχόμενο του βαλαντίου του πελάτου του, μόνον άπό το χαμόγέλό του. Φαίνεται λοιπόν ότι το μειδίαμα του Πασσαβάν τού ένέπνευσε μία άπείροστη έμπιστοσύνη.

— Έ, Έβεγιέ, γρήγορα στο σταύλο το ευγενές ζώον του ευγενούς αυτού ξένου, που μ'ας στέλνει ο ούρανός.

— Ω! Ω! ήσυχα, έκαμεν ο ίππότης ένώ ο ύληρέτης του σταύλου έπερνε το άλογο! Έν πρώτοις δέν είμαι ξένος για σας κ. Τιμπό.

— Η έξοχότης σας κααδέχεται να με γνωρίζη; άνεφώνησε ο Τιμπό.

— Έμεινα μία ήμέρα στο πανδοχείόν σου, πρό ενός μηνός! άλλ'α μία ώραμόνον έμεινα και άν περνούσαν δώδεκα χρόνια άπό τότε, πάλιν θά σας έγνώριζα, γιατί έχετε μία φυσιογνωμία που δέν λησμονεί κανείς εύκολα.

— Ά! έλαμπρότατε.

— Μείνατε ο ίδιος, μόνον ότι τα μαλλιά σας άσπρισαν...

— Έδω κι' ένα μήνα; έίπεν σαστισμένος ο Τιμπό.

— Όχι! Άπό δώ και δώδεκα χρόνια!... Έπειτα κύριε, δέν ήταν ο ούρανός που με στέλνει σε σας, άλλ'α μάλλον ο διάβολος με τήν ούρά του στον όποιον είμαι προσκεκολλημένος...

— Ά! Ά! Έ, λοιπόν έτσι έλαμπρότατε, άν τραβήξετε τόν διάβολον άπό τήν ούρά, είμαι βέβαιος ότι θα τού τήν βγάλετε. Και έπειτα μιλάτε με ένα τρόπον που με θέλγει. Έμπητε λοιπόν. Η πίστωσις είναι πεθαμένη έδω; Άλλο προς χάριν σας θά τήν άναστήσω.

Ο Πασσαβάν δέν είχα άκούσει τήν πρόσκλησιν! Είχεν

μην στή σάλλα, και ζητούσε με τα μάτια μία καλή θέση πρώτα για να δειπνήση, γιατί ψοφούσε τής πείνας και έπειτα για να σκεφθί για τήν περιπέτεια του στο δάσος τής Βινσέν. Καθώς είχεν άφισει το βλέμμα του να περιπλανάται ξαφνικά, έφρικίασε, και με μια γρήγορη κίνησιν έπηρε κατάλληλη θέση για να άμυνθί.

Η ματιά του είχα πέσει στους τέσσερες οπαδούς του δούκος τής Βουργώνης. Άνεγνώρισε άμέσως τόν Όκεντοβίλ.

— Ο άνθρωπός μου τού Βάλντε-Άμουρ, έίπε άνόμως στα δόντια του! Ω, Ω, άλλ'α μου φαίνεται ότι με κυτάζει έπίμονα. Έμπρός. Φαίνεται ότι έδω θά γίνη ή συνένεα τής συμπλοκής εκείνης.

Ο Όκεντοβίλ πραγματικώς πορατηρούσε έξεταστικά τόν ίππότην. Άλλά ούτε αυτός ούτε οι φίλοι του δέν άνεγνώριζαν τόν τραχύν σπαθιστήν, πού τούς είχεν σημαδέψει όλους στο πρόσωπον. Μόλις, τόν είχαν ιδί, Άλλως τε το

ταξίδι του τόν είχα μεταμορφώσει. Μοναχά με τήν περιγραφήν που τούς έκοιεν Γιάννης ο Άτρόμητος ένόμιζαν ότι τόν άνεγνώριζαν.

Οι τέσσερες έπροχώρησαν. Έπεκλήθησαν μπροστά στον ίππότην, ο όποιος άνταπέδωκεν τόν χαιρετισμόν.

— Κύριε έίπεν ο Όκεντοβίλ, είσθε μήπως κατά σύμπτωσιν, ο ίππότης του Πασσαβάν;

— Είμαι. Και σεις κύριε ποιοί είσθε;

Οι τέσσερες έχαιρέτησαν βαθύτερα άπό τήν πρώτη φορά και ο Όκεντοβίλ επανέλαβεν.

— Ίππότα, οι ευγενείς αυτοί που έχουν τήν τιμήν να σας χαιρετούν είναι ο ύποκόμος του Κουρτέιγ—ο βαρώνος του Σκάς, ο κόμης του Γκύν, και δούλός σας ο κόμης Όκεντοβίλ.

Ο καθ' ένας χαιρετούσε βαθύτατα σύμφωνα με τούς κανόνες. Ο Πασσαβάν όμως είχε πάντοτε τόν νού του, και τήν ματιά του προσεκτική και το χέρι του έτοιμο.

— Και τώρα που γνωρισθήκαμε λίγο καλύτερα κύριοι μου, τι με θέλετε; γιατί διτδήποτε άν συμβαίνη σας δηλώ ότι είμαι στην πλήρη διάθεσιν σας.

— Ο κύριος είναι πολύ ευγενής! έίπε ο Γκός.

— Κύριε, έίπεν ο Όκεντοβίλ, ο έκλαμπρότατος δούξ, τής Βουργώνης ο κύριός μας ο όποιος σας συνήντησε σήμερα το πρωί στο δάσος τής Βινσέν...

— Ά! Ά! διέκοψεν ο ίππότης. Ωστε δέν πρόκειται λοιπόν.

— Τι;

— Τίποτε! εξακολουθήστε.

— Εί λοιπόν μ'ας έπληροφόρησεν ότι θά έχωμεν τήν ευχαρίστησιν να σας συναντήσωμεν στο πανδοχείον αυτό και μ'ας ύπεχρέωσε να επιδιώξωμε τήν φίλαν σας. Συνεπώς οι κύριοι αυτοί και εγώ θα θεωρήσωμεν μεγίστην τιμήν μας άν θελήσετε να πάρετε μαζί μας θέσιν σ' αυτό το τραπέζι.

Ο Πασσαβάν έμειδισε και έσκέφθη.

— Να ποτισθώ άπ' α'ους άφοι πρώτα τούς τίς έβρεξα, είναι λίγο σκληρό. Κύριοι, έίπεν, είσθε πολύ ευγενείς και δέχομαι τήν πρόσκλησιν υπό έναν μόνο όρον.

— Και ποίον;

— Να πληρώσω εγώ.

Έκπληκτοι συνενόηθησαν με το μάτι ένώ εκείνος είχεν μην στή σάλλα και έδειχνε τήν θέση του καθενός.

— Κύριε Τιμπό, έίπε εις τόν ξενοδόχον, οι κύριοι αυτοί είναι προσκεκλημένοι μου! Έτοιμάστε μας το δείπνο

πριγκηπικό άν ύποτεθί δι' οι πριγκηπες έχουν καλύτερον γούστο και γερότερο στομάχι άπό μ'ας.

Ο Τιμπό είχε ένα δισταγμό πολύ φυσικό άπό το γεγονός ότι ο ίππότης τόν είχα άφισει να ένοήση ότι το βαλάντιόν του ήτο πολύ ισχυρό άν όχι άδειο. Άλλά ο δισταγμός αυτός διήρκεσε λίγο. Πράγματι ο Πασσαβάν τόν έπλησίασεν και τού έψέθυρσεν στ' αούτι.

— Άγαπητέ μου ξενοδόχε, σας δίδω δέκα λεπτά καιρό για να προετοιμάσετε ένα δείπνο βασιλικόν. Στο ένδέκα το λεπτό άν το τραπέζι δέν είναι έτοιμώσας προειδοποιώ ότι βάζω φωτιά στο πανδοχείον σας, σας σουβλίζω και σας καλώ.

Ο Τιμπό ωχρίασε και έφυγε κάνοντας ύπόκληση.

Τήν ίδια στιγμή ένα νέο πρόσωπο έμπαίνει στο πανδοχείον του. Είδε τήν ομάδα των ανθρώπων του δούκος τής Βουργώνης έπροχώρησε, ύπεκλήθη και έίπεν.

(Άκολουθεί)

PANΘΕON

Ἡ Παναγία μετὰ τοὺς ἀγγέλους

Ἡ ἁγία νύχτα

Η Παρθένα Λήμειον

Ο ΝΕΚΡΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΖΟΧΝ ΣΛΙΚ

ΛΣΚΟΤΩΝΕΙ

Όταν ο επιθεωρητής Λάμελπητς έφθασε σ' αυτόν τον τόπο του εγκλήματος, οι υπάλληλοί του είχαν φθάσει στο συμπέρασμα πως ή ίδια ή γυναίκα του είχε δηλητηριάσει τον Έντουαρντ Φόλκ.

Ο άρχιστύνόμος Καίηλσον του παρουσίασε την έκθεση κι' εκείνος πήγε λίγο παράμερα με τον ντετέκτιβ Λούκυ να διαβύση με την ήσυχία του.

Ο Έντουαρντ Φόλκ, έλεγε ή έκθεση, κάτοχος μεγάλης περιουσίας, ήλικίας 35 έτών, εύρεθη τό πρωί νεκρός. Ο γιατρός πού τον εξέητσε έβεβαίωσε ότι πρό-είται περί δηλητηριάσεως. Όλοι οι ένδειξεις βαρύνουν την γυναίκα του θύματος, την Μάρθα Φόλκ.

Αυτή του ένεχείρησε χθές βράδυ ένα φάρμακο πού έπαιρνε πριν κοιμηθή και στο όποιο θά είχε ρίξει καθώς φαίνεται δηλητήριο.

Οι υπηρέτες δέν μπορούν να ένοχοποιηθού, γιατί έλειπαν από την παραμονή με άδεια.

Άλλως τε δέν είχα κανένα λόγο να δολοφονήσουν τον κύριο τους πού τους έφέρειτο πάντοτε καλά.

Οι λόγοι πού ανάγκασαν την Μάρθα Φόλκ να δολοφονήσουν τον άνδρα της, είναι συμφεροντολογικοί. Ο Φόλκ ήταν πλουσιώτατος κι' αυτή πού ήταν πολύ πτωχή, τον είχε πανδρευθή για τό χρημά του κατόπιν επιμόνων παρακλήσεων των γονέων της, αν και αγαπούσε κάποιον νέο πτωχό σάν κι' αυτή. Ο Λούκυ έρριξε τότε μιá ματιά στη νέα γυναίκα π. ύ πεσμένη σε μιá πολυθρόνα έκλαιγε και διεμαρτύρετο άπελπισμένη.

Οι τρόποι της και τό βλέμμα της δέν έδειχναν ότι υπεκρίνεται.

Σάν να βιάστηκαν οι άνθρωποι σας να βγάλουν τα συμπεράσματα! είπε τότε διακόπτοντας τον επιθεωρητή. Αυτή ή γυναίκα δέ φαίνεται ένοχος.

— Πιθανόν να μη φαίνεται άλλ' όμως είναι. Δέν διάβασατε ολόκληρη την έκθεση. Δέν μάθατε ακόμη πως τά άποτυπώματά της βρέθηκαν στο μπουκάλι με τό φάρμακο και στο πότηρι. Άλλως τε και αυτή ή ίδια δέν άνήνται πως του έδωσε μόνη τό φάρμακό του. «Μπορεί κανένας άλλος από πριν να είχε ρίξει τό δηλητήριο είπε ο Λούκυ».

— Αδύνατον. Τό φάρμακο βρισκόταν σ' ένα μικρό ντουλαπάκι με κρυφή κλειδαριά. Τό μυστιό ήξεραν μόνο οι δύο τους. Και υπάρχει και κάτι άλλο: Στο τσαντάκι της Μάρθς Φόλκ βρέθηκε ένα τσαλακωμένο κουβαριασμένο χαρτάκι. Είναι άπ' αυτά πού κάνουν σκονόκια οι φαρμακοποιοί. Επάνω του βρέθηκαν τά ίχνη δηλητηρίου. Πείθεσθε τώρα;

— Όχι δέν πείθομαι! έπεμνε ο ντετέκτιβ Λούκυ και σας ζητώ ένα είκοσιτετρωρο για να σας άποδείξω την άθώότητα ούτης της γυναίκας.

— Όπως θέλετε. Άδικο όμως θά κοπιάσετε.

— Λοιπόν... ρώτησε την άλλη μέρα ο επιθεωρητής Λάμελπητς τον ντετέκτιβ Λούκυ όταν παρουσιάστηκε στο γραφείο του.

— Λοιπόν, του άποκρίθηκε αυτός, εκείνο πού ύποψιάστηκα εϋθύς έξ άρχής, είναι αλήθεια. Ο Έντουαρντ Φόλκ δηλαδή αυτοκτονήσε, άφού έλαβε τά μέτρα του να ένοχοποιηθή ή γυναίκα του για τη δήθεν δολοφονία του.

— Τρελλαθήκατε; τί είναι αυτά πού μου λέτε Λούκυ; είπε γεμάτος δυσπιστία ο Λάμελπητς. Δέν αυτοκτονεί ένας άνθρωπος πού δέν έχει παρά όλίγων ημερών ζωή κι' όταν μάλιστα την αγαπάει. Ξεχνάτε τά λόγια πού είπε στο γιατρό όταν του ανήγγειλε πως έπασχε από άνατο νόσημα και σύντομα θά πέθαινε; «Τί τρομερό να είσαι νέος, τό-

είπε, νάχης άποκτήσμε κόπο περιουσία και τη στιγμή πού πρόκειται να τη χαρής, να πρέπει να πεθάνης; Θα προσπαθήσω τις τελευταίες ήμέρες πού μου μένουν να ζήσω, ν' απολύω όσο μπορώ περισσότερο τά αγαθά της ζωής.» Έπαναλαμβάνω πως ένας άνθρωπος πού μιλεί έτσι δέν αυτοκτονεί.

— Μάλιστα είπε όλ' αυτά τά λόγια, παρεδέχθηκε ο Λούκυ, αλλά έπρόσθεσε και κάτι άλλα πού δέν σας έκμυστηρεύθηκε ο γιατρός. «Εκείνο πού με άναστατώνει περισσότερο είπε, είναι να σκέπτομαι πως ή γυναίκα μου θά πανδρευθή έναν άλλον και θα ζήση ευτυχισμένη χάρις στα δικά μου χρημάτα». Καταλαβαίνετε τώρα την ψυχική διάθεση του άρρώστου. Μισεί κάθε ζωντανό και γερό άνθρωπο. Πρό πάντως τη γυναίκα του πού ήξερε πως αγαπούσε

κάποιον άλλον κι' αυτόν τον πανδρεύθηκε κατ' ανάγκην. Θέλει να πεθάνη και ή γυναίκα του, αλλά δέν έχει τη δύναμη να τη σκοτώση. Άλλά θά την αναγκάσει δι' άλλου τρόπου να τον ακολουθήσει στον τάφο. Του μένουν λίγες μέρες ζωής. Άς πεθάνη πιο γρήγορα! Άγοράζει τό δηλητήριο, δίνει άδεια στους υπηρέτες, και παρακαλεί τό άλλο βράδυ τη γυναίκα του να του έτοιμάσει αυτή τό φάρμακό του, άφού προηγουμένως έβριλε και τό χαρτάκι από τό σκονάκι στην τσάντα της.

— Υποθέσεις! Φαντασία!

— Περιμένετε. Υπάρχει και ή άπόδειξη. Στη διαθήκη του πού συνέταξε λίγες μέρες πριν πεθάνη ζητεί πρώτ' άπ' όλα να έξετασθή τό πτώμα του μή τυχόν και τον δηλητηριάσαν. Αυτό τό έκανε έπειδή φοβόταν μη περάσει άπαρατήρητος ο βίαιος θάνατός του και... σωθή ή γυναίκα του.

— Α, τον διέκοψε ο επιθεωρητής, αυτό τόκανε έπειδή φοβόταν μήπως τον δολοφονήσ η γυναίκα του μιá μέρα. Ξέρετε πως αυτή δέν γνώριζε πως ο θάνατος άπειλούσε τον άνδρα της τόσο γρήγορα. Αν τό γνώριζε φαντάζομαι θάκανε ύπομο ή.

— Κι' όμως επιμένω Έμαθα πως στο συμβολαιογράφο υπάρχει ένας σφραγισμένος φάκελλος του μακαρίτη πού πρέπει ν' άνοιχθή κατ' έντολή του μόνο μετά τον θάνατο της γυναίκας ήλπιζε. Ένώ έγραφε, είδε τό γιατρό να μπαίνει. Ταράχθηκε και έκρυψε βιαστικά τό χαρτί και φαινότανε σάν να τον έπιασαν ενώ έκανε τό εγκλημα. Έπειτα αυτό τό σημείωμα τόσ' είλε στο συμβολαιογράφο. Αν άνοιχθή, είμαι βέβαιος πως εκεί μέσα θά είναι τό τρομερό μυστικό του Έντουαρντ Φόλκ όπως τό μάντευσα. Κάντε μου τη χάρη να δώσετε διαταγή ν' άνοιχθή.

— Ο επιθεωρητής Λάμελπητς άφού έδίστασε στην άρχή δέχθηκε επί τέλους να ένεργήσ η Λούκυ όπως ήθελε. Κι' έκείνος άνοιξε τό φάκελλο όπου ο Φόλκ έγραφε:

— Είμαι εύχαριστημένος γιατί έκδικούμαι και τη Μάρθα και τον Ρόμπερτ πού αγαπάει. Δέν θά πανδρευθούν για να κτίσουν την ευτυχία τους επάνω στον τάφο μου. Άδικο ή Μάρθα θά καταδικασθή σε θάνατο. Έπειτα άπ' αυτό, δέν υπήρχε άμφιβολία ότι ο Λούκυ ντετέκτιβ, έξηγήσε σπουδάσα χημικός. Και ξέρετε τό δηλητήριο πού διάλεξε ο νεκρός έχει διαφορετική γεύση από τό φάρμακο πού έπαιρνε. Και ή άπορία μου πως δέν διεμαρτυρήσ η έκανε να ύποπτευθώ.

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο

Ένα παιδί ως εξη—εφτά χρόνων ξύπνησε εκ'ίνο το πρωί μέσα σ' ένα υγρό υπόγειο. Φορούσε ρούχα φτωχικά κι' έτρεπε σύγκορμο από το κρύο.

Κάθισε σ' ένα γωνιά του υπογείου, πάνω σ' ένα παλιό σεντούκι κι' έπειδή δεν ήξερε τί άλλο να κάνει, έβγαλε άχνό από το στόμα του και διασκεδάζε να τον βλέπει να άνεβαίνει ψηλά.

Το παιδί πεινούσε πολύ κι' ήθελε να φάη. Γι' αυτό, κάθε τόσο σηκώνονταν από τη θέση του και πήγαινε κοντά στο φωτικό κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη ή άρρωστη μητέρα του, έπάνω σ' ένα ξεσχισμένο στρώμα, άκουμπώντας το κεφάλι σ' ένα δέμα αντί για μαξιλάρι.

Η δυστυχισμένη γυναίκα ήταν φερμένη σ' αυτή την πόλη μαζί με το παιδί της, για να ζητήσει πουθενά δουλειά

άλλα ξαφνικά είχε άρρωστήσει. Το παιδί μη βρίσκοντας τίποτα να φάη, περιώριστηκε να πιη νερό από το σταμνί για να σβύσει τη δίψα του.

Έτσι πέρασε η μέρα του ώσπου βράδυσε. Η λάμπα έσβυσε και το παιδί δεν μπορούσε να υποφέρει το σκοτάδι.

Πήγε τότε, και ψηλάφησε το πρόσωπο της μητέρας του. Παραξενεύτηκε όμως βλέποντας πώς η άρρωστη δεν σάλευε καθόλου και πώς ήταν κρύα σαν τον τοίχο.

—Κάνει πολύ κρύο έδω μέσα σκέφτηκε.

Στάθηκε για μία στιγμή κι' ύστερα χουχούλισε τα δάχτυλά του για να τα ζεστάνη και, παίρνοντας με μιάς το σκούφο του, βγήκε ψηλαφιστα από το υπόγειο.

—Θεέ μου, τι μεγάλη πολυτελεία! φώναξε το παιδί μόλις βρέθηκε στον δρόμο.

Στο χωριό του, από το οποίο είχε έλθει, τη νύχτα βασιλευσε το σκοτάδι. Ένα φανάρι μόνο φωτίζε τον δρόμο και τίποτε άλλο. Αμα νύχτανε, όλοι οι χωρικοί μαζεύονταν στα σπίτια τους και μόνον τα σκυλλιά έμειναν απέξω για να άλυχτούνε.

Ωστόσο, στην καλύβα του εκεί στο χωριό, είχε ζέστα κι' εύρισκε τροφή ένω έδω...

—Αχ! Θεέ μου νάβρισκα να φάω! συλλογίστηκε ο μικρός. Κι' έπειτα πόσος θόρυβος έδω, πόσος κόσμος, πόσα άλογα, πόσα άμάξια!

Απ' τα ρουθούνια των άλόγων που έτρεχαν, έβλεπε να άνεβαίνει προς τα έπάνω ένας παγωμένος άχνός. Έπάνω από το χιόνι τα πέταλα των άλόγων άφιναν τ' άποτυπώματά τους κι' όλοι οι διαβάτες πήγαιναν βιαστικοί.

—Θεέ μου πόσο πεινώ! ξανάπε το παιδί. Θέλω να φάω! Ένα ξεροκόμματο θα μούφτανε!... Και τα δάχτυλά μου άρχισαν τώρα να πονούν...

Αξάφνα σταμάτησε. Στην άρχή ενός δρόμου είδε ένα μεγάλο τζάμι και πίσω απ' αυτό ύψωνόταν ως το ταβάνι ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δένδρο.

Ήταν ένα μεγάλο κλαδί έλάτου γεμάτο φώτα και φορτωμένο με μίληα, με κούκλες και μ' άλογάκια.

Μέσα στην κάμαρα έτρεχαν μερικά παιδιά καταστόλιστα και καθάρτα, γελούσαν κι' έπαιζαν, έτρωγαν κι' έπιναν. Μιά κοπέλλα μάλιστα είχε άρχισει να χορεύη μ' ένα άγόρι.

Το δυστυχισμένο φτωχό παιδί κύτταζε και γελούσε από τη χαρά του. Μά τα δάχτυλα των ποδιών του πονούσαν και τα χέρια του είχαν κοκκινίσει από το κρύο...

Το παιδί, καθώς ένοιωσε τους δυνατούς αυτούς πόνους άρχισε να κλαίει τρέχοντας πέρα, μακριά.

Υστερα από λίγο είδε πίσω από ένα άλλο τζάμι μίαν άλλη κάμαρα και μέσα σ' αυτή ένα καταστόλιστο χριστουγεννιάτικο δένδρο κι' ένα τραπέζι γεμάτο γλυκίσματα και φαγητά.

Το παιδί έτρεχε τώρα όλοένα πιο γρήγορα, χωρίς να

ξέρη πού πηγαίνει. Ήθελε να κλάψη και έτρεχε, έτρεχε φωνάζοντας τα χέρια του.

Ολίφι και στενοχώρια του έσφιγγε την καρδιά γιατί είχε βρεθή τόσο ξαφνικά μόνάχο, έρημο.

Μά, ω θεέ μου! Τι ήταν πάλι αυτό; Άνθρωποι πολλοί είχαν σταθή μπροστά σ' ένα σπίτι και κύτταζαν με θαυμασμό μέσα...

Πίσω από το παράθυρο φαινόταν τρεις μικρές κούκλες, στολισμένες με πράσινα και κόκκινα φορέματα κι' έμοιαζαν ίδιες σαν ζωντανές! Δυό γέροι στέκοταν κοντά κι' έπαιζαν κάτι μικρά βιολιά. Τα χείλη τους έσάλευαν αλλά δεν άκούγονταν τί έλεγαν γιατί ήταν από το τζάμι.

Το παιδί σ' άρχή τους πέρασε γι' ανθρώπους άλλ' άια κατάλαβε πώς ήταν κούκλες άρχισε να γελάει.

Ποτέ δεν είχε ξαναδύ τέτοιες κούκλες. Ήθελε να κλάψη άλλ' οι κούκλες τού φαινόταν τόσο άστείες, ώστε γελούσε... Αξάφνα ένοιωσε πίσω του κάποιον που τον τραβούσε από το σακκάκι. Ένα παιδί τού δρόμου τούδωσε μία κεφαλιά κι' ο δυστυχισμένος μικρός έπεσε ναταγής. Φοβήθηκε τόσο πολύ

το άστείο του άλλου παιδιού ώστε μόλις σηκώθηκε άρχισε πάλι να τρέχει και τρέχοντας βρήκε μπροστά του μία πόρτα άνοιχτή και μπήκε σ' ένα ξένη αλλη και κάθισε έπάνω σ' ένα σωρό από ξύλα.

—Έδω δεν θα με βρουν! σκέφτηκε. Είναι σκυτεϊνά.

Δεν μπορούσε όμως ακόμα να άσάνη από το φόβο του. Σ' έ λίγο κατάλαβε πώς τα

χέρια του και τα πόδια του έπαψαν να πονούν και πώς είχε ζεσταθή τόσο πολύ σαν να ήταν μέσα σ' έ φούρνο.

—Θα καθίσω λίγο έδω κι' έπειτα θα πάω να ιδώ τις κούκλες, συλλογίστηκε τότε το παιδί και χαμαγέλασε με την άνάμνησή τους.

Τότε ξαφνικά άκουσε μία σιγανή φωνή, να τού ψιθυρίζει:

—Έλα παιδί μου να πάμε στο δένδρο μου...

Το παιδί σ' άρχή, νόμισε πώς ήταν η μητέρα του, αλλά δεν ήταν αυτή... Κάποιος είχε σκύψει έπάνω του και τό άγκάλιαζε μέσα σ' ο σκοτάδι... όταν για μία στιγμή φανερώθηκε μπροστά του ένα φωτεινό ωραίο χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ποτέ δεν είχε ιδή τέτοιο ωραίο δένδρο.

Όλα έπάνω του άστράφταν όλα φεγγολοούσαν και γύρω-γύρω βρισκόταν ένα σωρό μικρές κούκλες.

Άλλ' όχ, δεν ήταν κούκλες, Ήσαν άγόρια και κοπέλλες όλο όμορφά και χαρά. Στριφογύριζαν όλόγυρα του, πετούσαν από πάνω του, τ' φιλούσαν και τ' σήκωναν ψηλά. Σ' έ λίγο άρχισε κι' αυτό να πετά όταν για μία στιγμή κύτταξε κάτω κι' είδε την μητέρα του.

—Μητέρα! Μητέρα! της φώναξε. Ω πόσο καλά είν' έδω μητέρα! Κι' ένω γελούσε και χαιρόταν έρώτησε τ' άλλα παιδιά!

—Ποιά είστε σεις;

—Αυτό που βλέπεις, είναι το δένδρο του Χριστού! τού άπήνησε εκείνη. Ο Χριστός πάντα, αυτήν την ήμέρα, έτοιμάζει ένα ξεχωριστό δένδρο για τα παιδιά που δεν έχουν δικό τους στή γη... Οι μητέρες όλων αυτών των παιδιών στέκονται κι' αυτές εκεί κοντά, χωριστά, κι' έκλαιγαν.

Κάθε μία άνεγνώριζε το παιδί της κι' όλα φτερουγίζανε γύρω τους, τις έφιλούσαν, τις έσκουπίζουν τα δάκρυα με τα μικρά χεράκια τους και τις παρακαλούσαν να μην κλαίνε, γιατί αυτά ήταν εκεί τόσο καλά...

Τήν άλλη μέρα ο θυρωρός τού σπιτιού όπου είχε καταφύγει τη νύχτα τού παιδί, τ' βρήκε ξαπλωμένο έπάνω στα ξύλα και παγωμένο.

Ζήτησανε τότε την μητέρα του, αλλά κι' αυτή είχε π' θάνει, για να κοιμηθουνε κι' οι δυό τους στον ουρανό...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ

ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΤΟΥ Λ. ΓΚΡΕΝΩΤΙΕ

Ο Μπάμπια Παρκιέ, άφου σκέπασε με στόχτη τα μισοκαμμένα ξύλα της θερμάστρας, άνοιξε ένα φανάρι, φόρεσε τ' άβαρ πανωφόρι και τον δερμάτινο σκούφο του και βγήκε έξω.

Ο θόρυβος τού κλειδιού μέσα στη βαρεία κλειδαριά, τάραιε λιγύκι τη σιωπή της νύχτας και τ' άφανάρι άρχισε να κινείται σύμφωνα με τον ρυθμό των συρτών βηματιών του κι' άπλωνε έπάνω στο χιόνι τη μαύρη σκιά του.

Παντού έβασίλευε τ' άμυστήριο και η άγνότης τού χιονιού.

Οι καμπάνες χτυπούσαν άργά—άργά κι' ο μπάμπια Παρκιέ έτάχυνε λίγο τα κουρασμένα βήματά του. Υστερα,

άντικρυσε μακριά, νάρχονται προς αυτόν άλλα φανάρια. Στο πρώτο σταυροδρόμι συνήντησε μία παρέα από νέες και νέους που τον χαιρέτησαν με σεβασμό κι' έξηκολούθησαν τον δρόμο τους. Πήγαιναν παίζοντας με τ' όχιόνι και τραγουδώντας εύθυμα νεανικά τραγούδια.

Ο μπάμπια Παρκιέ στάθηκε για μία στιγμή και τούς παρακολούθησε με τ' ό βλέμμα. Υστερα μιά άνέκφραστη μελαγχολία τον βάρυνε κι' ένοιωσε τον έαυτό του για μία στιγμή μόνο, κάταμονο και θυμήθηκε πώς κι' αυτός ήταν μία φορά νέος.

Μιά εικόνα ζωγραφίστηκε μπροστά στα μάτια του και ένα όνομα άνέβηκε από την καρδιά ως τα χείλη του: Βέρθα!

Πού να βρισκόταν τέτοια ώρα το παιδί που τόσο είχε αγαπήσει; τ' άσυνείδητο παιδί που λησμονούσε την πατρική στοργή;

Από δυό χρόνια τώρα είχε φύγει μαζί με τ' όν έκλεκτό της καρδιάς της για τ' όν όποιο δεν ήξερε ούτε από πού έρχόταν ούτε πού πήγαινε. Με τη λυπηρή αυτή άνάμνηση, η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά και τα μάτια του βούρκωσαν. Ξανάβλεπε σαν σ' έφιάλη, την κόρη τ' ου, νέα κι' ωραία, μέσα στην άγκαλιά ές ός ξυπόλυτου, ένός χωρίς οικογένεια!

—Ναι, είχε ελπή, τ' όν αγαπώ τόσο πολύ που δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτόν. Θά τον παντρευτώ καιτότόνα κολουήσω όπου κι' άν πάη.

Κανένας δεν μπόρεσε να την πείση να μην κινή αυτή την τρέλλα. Και ύστερα από μία βδομάδα έφυγε.

Κι' από την ήμέρα εκείνη γρουσουζιά έπεσε στο άγρόκτημα. Η μητέρα της δεν άνθεξε στον πόνο. Υστερα από λίγο καιρό πέθανε. Η κόρη του ζήτησε τ' ό μερίδιό της από την μητρική περιουσία και μέσον ένός τρίτου έπ' ηρε πραγματικά τ' ό μερίδιό της.

Η Βέρθα είχε πεθάνει τώρα για τ' όν μπάμπια Παρκιέ.

Οι καμπάνες έσήμαιναν διαρκώς. Άποροφημένος με τις σκέψεις του, έφτασε στή πλατεία τού χωριού χωρίς ν' άπειθύνει ούτε μία λέξη στους γνωστούς που είχε συναντήσει. Όλοι ήξεραν τ' όν πόνο και τ' όν λυπόνταν, αλλά κανείς δεν τολμούσε να τ' όν παρηγορήσει. Ήξεραν όλοι π' ός η πληγή του ήταν άγιάτρευτη.

Άνοιξε τ' ό φανάρι του, έσβυσε τ' ό φλόγα του, έβγαλε τ' ό σκούφο του και μπήκε στήν έκκλησία τ' ό στολισμένη με λουλούδια και γεμάτη κόσμο που προσευχόταν.

Έκλεισε τα μάτια κι' όφηκε ψυχή και σώμα ν' άπολαύσει την θεία λειτουργία.

Όταν τα άνοιξε είδε κοντά του τ' ό φάτα. Στο κέντρο της, έπάνω σ' έ μία χούφτα σανό, και κάτω από ένα λαμπρό άστρο βρισκόταν ο μικρός Χριστός. Άριστερά τ' ου ήταν ο Ιωσήφ και η Μαρία ένω δεξιά του ένας όνος κι' ένα βωδι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ήταν μία ταπεινή φάτη χωρίς μάγους και βασιλείς. Ο μπάμπια Παρκιέ τ' όν θαύμαζε. Θυμόταν πώς μία φορά εκεί κοντά στέκόταν κι' η Βέρθα. Πόση χαρά θά τ' ό έδινε τώρα άν είχε παντρευτή κι' αυτή όπως και τ' άλλα κορίτσια τού χωριού και νάταν στήν έκκλησία κοντά τ' ου...

Ο παπ' άρχισε τ' ό ψαλμωδία τ' ου αλλά ο μπάμπια Παρκιέ δεν παρακολουθούσε τα λόγια τ' ου, ούτε καταλάβαινε τ' ό σημασία τ' ου.

Βρισκόταν εκεί έπειδή ποτέ δεν έλλειψε από τ' ό νυχτερινή λειτουργία της παραμονής τ' όν Χριστουγέννων, κι' ούτε ποτέ θά έλειπε όσο κρατιόταν στα πόδια τ' ου.

Για μιά στιγμή σκέφτηκε τ' ό γυναίκα τ' ου και τ' ους συγγενείς τ' ου.

Τους ξανάειδε ζωντανούς στα σπίτια τ' ους και τ' ους ξανάειδε τ' ό στιγμή τ' ός άγωνίας τ' ός θανάτ' ου τ' ου.

Ίσως αυτή η διαδοχή τ' όν εικόνων να ήταν μία προσευχή.

Μόλις βγήκε από τ' όν έκκλησία η νύχτα τ' ός φάνηκε πιο σκοτεινή και μυστηριώδης...

Πεινούσε πολύ! Πόσο θά ήθελε ένα πιότο ζεστό φαγι και ένα ποτήρι κρασί!

Και σκυφτός, με τ' ό φανάρι σ' ό χέρι, άπομακρύνθηκε. Προχώρει όστόσο, φεύγει μέσα κ' ό σκοτάδι και σ' ό χιόνι. Βηματίζει όσο μπερεί πιο γρήγορα, γιατί κρυώνει. Η σκέψη τ' ου, πιο άδύνατη από πρίν, πλανιέται σ' ό περασμένα και σ' ό χάος, σταματά καμιά φορά, μιά σύντομη στιγμή στήν άνάμνηση τ' ός τ' όν όπου βρισκόταν τ' ό Θεό Βρέφος.

Τ' ό άγρόκτημα ξαναφάνηκε μυστηριώδες και ταπεινό μέσα στή νύχτα. Ο θόρυβος τ' ός κλειδιού στήν κλειδαριά ξανακούστηκε σ' ό σιωπή. Ο μπάμπια Παρκιέ μπήκε σ' ό σπίτι τ' ου. Μά γιατί είναι η λάμπα άναμμένη άφου τ' όν έσβυσε μόλις έτοιμάστηκε να βγή έξω; Ίσως ήταν κανένας τυχοδιώκτης που γύρευε άσυλο μέσα σ' ό σταύλο τ' όν άγελάδων; Πρέπει να πάω να ιδώ μ' ό μουρούρισε ο μπάμπια Παρκιέ. Προχώρησε ως τ' όν σταύλο και με μίαν έλοφή σπρωξιά άνοιξε τ' όν πόρτα τ' ου. Τότε, μέσα σ' ό ήμίφως ένός φαναριού άκουμπισμένου καταγής ο μπάμπια Παρκιέ διέκρινε μίαν άκίνητη σιλουέτα...

Τ' όν πλησίασε άήσυχος... Μέσα σ' ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο σανό βρισκόταν ένα μαρό παιδάκι. Κι' άποκαμωμένη μία γυναίκα κάθονταν κοντά τ' ου και κοιμώταν με τ' ό κεφάλι άκουμπισμένο σ' όν ώμο και τα χέρια πλεγμένα μπροστά από τα γόνατά της. Βέρθα!

Πόσο είναι άχρή και γυμνή με κουρέλια. Τα μάτια της τ' ό σκεπάζει μία μαύρη σκιά και δίνει σ' ό πρόσωπό της μίαν άνέκφραστη λύπη. Τ' ό παιδάκι, άπενάντιας, ρόδινο και ξανθό, σαν τ' όν Χριστό σ' ό φάτη, κοιμάται ήσυχο. Ο μπάμπια Παρκιέ γονάτισε για να δ' ό καλύτερα τ' ό θάμα...

Κύτταξε σιωπηλά τ' ό ωραίο παιδάκι. Υστερα κύτταξε τ' ό πονεμένη μητέρα τ' ου. Σκέφτεται, σχεδιάζει τα λόγια που θά π' ό άργότερα, τ' όν άφήγηση τ' ός έγκατάλειψ' ός τ' ό πατρικό σπιτί τ' ου, τ' ό φυγή της και τ' όν ιστορία τ' ός άγνώστου που άκολουθήσε.

—Η καρδιά τ' ός μπάμπια Παρκιέ πλημύρισε από άγάπη και εύσπλαχνία. Ξέρει π' ός θά τ' όν συγχωρήσει... Τ' όν έσυγχώρησε ήδη!

Τ' ό στιγμή εκείνη άντήχησαν σ' ό αυτιά τ' ου τα λόγια που άκουσε σ' όν έκκλησία «Χριστός γεννάται...» Κι' έσκυψε και φίλησε τ' ό παιδί και τ' ό μητέρα τ' ου...

Λ. ΓΚΡΕΝΩΤΙΕ

Ο άνδρας μου

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Γιατί η τύχη με έσπρωξε να τηλεφωνήσω στον κ. Κουρ-νέτ άκριβώς την ημέραν αυτήν και γιατί μου έκαμε μιά τέτοια σύσταση σε μιά τέτοια στιγμή; Έπεσα σε ρεμβα-σμούς! Ή πόρτα σε λίγο άνοιξε και ίδου ο άνδρας μου! Σταμάτησε έκπληκτος γιατί με είδε στο γραφείο του! Έκυταχθήκαμε χωρίς να μιλάμε!

—Είναι πολύ άρρα, κυρία, πού με περιμένετε; είπε ψυχραιμος.

—Κατέβηκα τρεις φορές να σάς μιλήσω!

—Μόλις ήλθα... Σάν άνθρωπος του κόσμου μου υπέδειξαν ένα κάθισμα!

—Σας άκούω! είπεν ένω καθώτανε όρθιος!

—Ήλθα να σας ρωτήσω πώς συνέβη και έξύπνησα σήμερα το πρωί στο δωμάτιό σας;

—Κατά τα φαινόμενα γιατί κοιμηθήκατε εκεί!

—Ενόμισα ότι ύπνηξε στην απάντησή του κάποια είρωνία και μόλις έκράτησα το θυμό μου.

—Ω σας ίκετεύω, κύριε Άντερσον, μην εγινεύεσθε! Κατεχρόσθητε εγχειματικά μιάς φυσικής μου αδυναμίας, ή όποια μ' έπιασε χθές βράδυ.

—Βλέπω ότι δεν κάνετε λάθος για τον χαρακτήρά μου, είπε πικρά! Από την πρώτη στιγμή είπατε ότι «κατεχράσθη».

—Δέν ζητώ τίποτε το καλύτερο, από τού νάσας άκού-

σω να διοβεβαιώνετε το αντίθετον! Άλλά χθές με άπειλήσατε ότι θά ένεργήσετε είτε με την θέλησί μου, είτε με την δύναμιν!

—Και ή εύκαιρία ήτο πολύ καλή άπόψε για να έπω-φεληθώ!

—Ω άθλιε! ούτε καν άρνεϊσθε!

—Θα με έπιστεύατε τουλάχιστον άν μου έρχόταν ή επιθυμία ν' άρνηθώ;

—Όχι, δέν θά έπίστευα, γιατί τώρα σας θεωρώ ίκανό για τις άισχρότερες πράξεις!

Μιά φρικίασις συνέσπασε το πρόσωπόν του!

—Έχετε λόγους πολύ σκληρούς, κυρία!

—Μπορώ να έχω άλλους έπειτα από εκείνο πού έκάνατε; Όταν σκέπτομαι ότι άπόψε μπορέσατε... Ά, είναι άπαίσιον!

Η Σιμόνη Μοντανιά, άναγνώστρια της κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφον τού Έβρε, κ. Νταρζίλ να περάσει από το γραφείο του για ύπόθεση πού την άφορούσε. Στο γράμμα πού της έστειλε, μαζί με το πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και ή νέα πού ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει το όνομα αυτού τού Άντερσον, πήγε στο Έβρε να μάθη περί τίνος έπρόκειτο. Ο συμβολαιογράφος την έ πληροφορήσε ότι είχε πεθάνει ο κηδεμών της Μπερτράμ, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη τού γάμου της πού γινε στο Λονδίνον τόν Ιούλιο τού 19... δηλαδή πού τεσσάρων και πλέον έτών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δέν είχε παντρευτή ποτέ, αλλά μόλις πού όλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγηρες. Ο συμβολαιογράφος δέν μπορούσε να την πιστεύσει. Είχε εκεί έν τάξει όλα τα χαρτιά, πού άπεδείκνυναν ότι ή Σιμόνη Μοντανιά είχε παντρευτή τόν Άντερσον κι' άπόδειξις ότι ο άνδρας της της έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες το χρόνο. Έπειδή αυτή δέν ήξερε τίποτα, άπεφάσισε και πήγε στο Λονδίνον και ο κεί συμβολαιογράφος Κουονέτ της άπεκάλυψε ότι μιά άλλη είχε πάρει τόν σάμα της και έπανδρεύει τόν λ' ρδο Άντερσον, ο όποιος την έδέχθη γιατί τόγραφε στη διαθήκη του ο πάππος του. Της άπεκάλυψε ότι και ή μητέρα της ήθελε αυτό το γάμο κι' εκείνη, μ' όλο ότι άντιπαθούσε τόν λόρδο, έδέχθη να μείνι μαζί. Έκτοτε ζούσαν χωρίς να λογοφέρουν και ένα άπόγευμα πού ή Σιμόνη πήγε σε κάποιο κέντρο, είδε να μπαίνει σε λίγο ο άνδρας της με μιά κυρία, και να κάθεται σε ένα τραπέζι άπέναντί της. Δέν του είπε τίποτα. Όταν βρήκε μιά ζωγραφιά κάποιου παιδιού, είπε στο λόρδο ότι ήταν παιδικός της φίλος, κι' εκείνος τόν έ πληροφορήσε ότι ο μικρός φίλος της είχα πεθάνει. Κάθε πρωί ή Σιμόνη πήγαινε στη εκκλησία και μιά μέρα την έπλησίασε και της έμίλησε κάποιος συμπατριώτης της. Την έπομένη, ένω εκείνος την χαιρετούσε, παρουσιάσθη ο Βάλτερ Άντερσον και την πήρε άπότομα. Άλλά στο σπίτι εκείνη διαμαρτυρήθηκε τοίς πώς δέν είχε το δικαίωμα να την κατηγορή άφού και αυτός έπήγαινε με μιά άλλη στα κέντρα. Εκείνος της έδήλωσε ότι είχε διακόψη πιά κι' άρχισε μιά ζωηρή διαλογική συζήτηση μεταξύ των, κατά την όποία και οι δύο τους άντήλλαξαν λόγια άπότομα και έξερεθιστικά. Έφυγε και έπλανήθη στους δρόμους κι' έφθάσε εις ένα έρημικόν μέρος, άποφασισμένη να μην ξαναγυρίσει σπίτι της. Κι' έκαθόταν εις ένα πάγκο, όταν την έπλησίασε ο Άντερσον και την έπηρε να πάνε σπίτι της. Έπειτα από νέα σκηνή πήγαν να πάρουν τόν καφέ τους και ο Άντερσον έρριξε μέσα και λίγερ το άλλο πρωί άντελήφθη ότι την είχε κοιμήσει και την είχε κάνει δική του. Ζήτησε να τόν ιδή, άλλ' έλλειπε, και τηλεφώνησε στον συμβολαιογράφο,

μου;

—Εάν είναι το μόνον σας έπιχείρημα πού μπορείτε να προβάλλετε, δέν θά το χρησιμοποιήσετε πολύ καιρό ακόμα, γιατί σήμερα θά έγκαταλείψω το σπίτι αυτό.

—Δέν είναι ή πρώτη φορά πού με άπειλείτε.

—Άλλά είναι ή τελευταία φορά πού θά έχω την εύκαιρία να σας το είπω!

—Θα φύγετε, άν σας άφίσω να φύγετε! είπε ψυχρά και με άταρχικότητα.

—Είτε το θέλετε είτε όχι, ή άπόφασίς μου να φύγω είναι άκλόνητη.

—Άκουστέ με καλά, Σιμόνη, έξακολουθήσα. Δέν πρόκειται για μιά έπιπολαία άπειλή! Δέν άνέχομαι το σκάνδαλον γύρω στο όνομά μου, το σκάνδαλο πού θά προκαλέση ή άναχώρησή σας! Δέν θέλω ούτε διαζύγιο! Δέν θέλω να ξε-

κοντά σας;

Ένα κλάμμα μου έσχισε τόν λαιμό και έπεσα στο γραφείο με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια μου!

Έμεινε όρθιος κοντά μου χωρίς να κάνη ένα βήμα ή να ειπή μιά λέξη! Κτύπησε μπρός του, άορίστως και σκεπτικός.

—Άλλά τέλος πώς μπορέσατε; ξεφώνισα! Τίποτε δέν σας συνεκράτησε;

Μπορέσατε να κάνετε ένα παρόμοιο άνοσιούργημα χωρίς να σκεφθήτε ότι γκρεμίζεσθε στην τελευταία σειρά τών άγγελών ανθρώπων; Δέν έχετε λοιπόν το αίσθημα της τιμής;

—Όχι, άσας περισσότερο άκόμη άλλά δέν άπήντησεν!

—Η πράξις σας ήτο προμελετημένη! Ο ύπνος μου δέν ήτο φυσικός Βάλατε κάτι τι στον κνέφ μου! Σάν ένας προδότης.

—Ω σιωπήστε, σιωπήστε!

—Άλλά γιατί το έκανατε αυτό;

—Με είχατε θυμώσει. Η περιφρόνησή σας μ' έσπρωξε έως το τέλος. Έκαμα χρήςιν τών δικαιωμάτων μου άφ' ου τ' άρνείσθε.

—Για ποιά δικαιώματα μιλάτε;

—Εκείνα πού έχει ένας σύζυγος στη γυναίκα του.

Δέν ήταν πιά άιαθής. Η φωνή του έδειχνε ότι τόν είχε πιάσει παροξυσμός μνησικακίας.

—Ένας σύζυγος! Έλεεινόν ψέμα! Πέρνετε τόν τίτλο αυτό πού σας έδωσε μιά τυχοδιώκτρια παρά την θέλησιν μου!

—Υπό ποίον λοιπόν άλλον τίτλον κατοικείτε στο σπίτι

—Βέβαια άν δέν ύπόρχη άλλος τρόπος!

—Τότε θά έπρεπε να μην εισθε βέβαιος, γιατί μόλις θά χαλαρώσετε τη φύλαξή μου θά δραπετεύσω.

Έντελώς ήσυχος έσήκωσε τούς ώιους!

—Όχι! δέν θά χρησιμοποιήσω βία μέτρα! ούτε καν έπιβλεψιν! Θά μείνεται μαζί μου, γιατί τέτοια θά είναι ή θέλησή σας.

—Παρ'όλ'ότι έσθε στ' άληθινά!

—Προσθέτω, είπε με την ίδια πεποίθηση, ότι θά μείνεται έδω πρds χάριν μου, και μοναχά πρds χάριν μου.

—Άρχισα να γελάω νευρικά.

—Τά πολυτέτε! Πέστε έπίσης ότι θά μείνω έδω από άγάπη για σάς!

—Όχι! είπε πικρά! όχι από άγάπη! Δέν γελιέμαι τόσο πολύ. Ξέρω ότι δέν πρέπει να περιμένω εκ μέρους σας ούτε τρυφερότητα, ούτε έυσπλαχνία!

—Βλέπω ότι ούτε καν άπατάστε για τα αίσθηματά μου σχετικώς με σάς! Άλλά πητέ μου πώς θά το κατορθώσετε να με κρατήσετε έδω;

—Πώς θά το κατορθώσω; Έτσι άπλούστατα!.. Στην παραμικροτέραν άπόπειραν φυγής θά χρησιμοποιήσω αυτό.

Με ρίγος είδα να λάμπη στο χέρι του ή κάνη ενός περιττόφρου!

—Α! είπα ένδ' έκιτρίνιζα λ'γο! Αυτά είναι τα έπιχειρήματά σας! Μετά το δηλητήριο και τόν βιασμόν ή όπλο-φορία! Εισθε τέλειος, κύριε Άντερσον!

—Θά ήθελα να χρησιμοποιήσω καλύτερους τρόπους! Δυστυχώς ή άπόφασίς σας δέν μ' άφίνη να διαλέξω.

—Και πιστεύετε ότι οι άπειλές ότι θά με σκοτώσετε θά με κρατήσουν; Σκοτώστέ με, άν θέλετε! άλλά σας είπα θά φύγω θά έλθω να σας άποχαιρετήσω! Μπορείτε να με σκοτώσετε τότε, άφ' ου πιστεύετε ότι πρέπει να πληρώσω με την ζωή μου το δικαίωμα να ζήσω έλευθέρη και μακρὰ σας.

Μιλούσα με το μέτωπον ψηλά κυττάζοντάς τον κατάματα.

—Έπειτα γύρισα πρds την πόρτα!

—Η ζωή σας! Νομίζετε λοιπόν ότι έναντίον σας έχω σκοπόν να στρέψω το όπλον μου;

—Εγύρισα πρds αυτόν. Έναντίον τινός λοιπόν;

Σήκωσε άργα το όπλο μέχρι του κροτάφου του! Το σταθερό του χέρι δέν έτρεμε!

—Εναντίον μου, άπλούστατα!

Έβγαλα μιά φωνή και έσύρθηκα πρds αυτόν.

Η χειρονομία του ήτο τόσο φυσική, ώστε έπίστευα ότι το δάκτυλό του έκινείτο στην σκανδάλην!

—Δέν θέλω! δέν θέλω!

—Υπεχρεώθη να με στηρίξη. Η συγκίνησίς μου ήταν τόσο δυνατή ώστε αισθανόμουν τα πόδια μου να λυγίζουν!

—Λυπούμαι ότι σας έπροξένησα τέτοιο φόβο, είπε γλυκά. Δέν ήθελα να σ' τρομάξω άλλά να σας δείξω τι θά κάμω αν φύγετε.

—Άλλά αυτό είναι τρέλλα! Είναι τρέλλα! Έκδικηθή ε σε μένα άλλά όχι σ'όν έαυτό σας! Αυτό είναι άσκοπο.

—Μάλιστα είναι τρέλλα! είπεν ύποστηρίζοντάς με πάντοτε. Σε ήλικία 28 έτών βλέπομε τη ζωή με το ύπερημάνειο, όλα αυτά κρατούν μιά είμεθα έτοιμοι να την θυσιάσω με σίς άυταπάτες αυτές!

—Πέστε μου ότι δέν είναι άλήθεια! Ότι δέν σκέπτεσθε να με δέσετε μαζί σας με μιά τέτοια άπειλή!

Με έκύτταξε άρκετά γλυκά και παρόξεια!

—Ωρκόσθηκα ότι θά εισθε δική μου και ότι ποτέ δέν θά με έγκαταλείψετε.

—Και φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά στο δικό μου για μιά έπιπολαία άπειλή! Δέν άνέχομαι το σκάνδαλον γύρω στο όνομά μου, το σκάνδαλο πού θά προκαλέση ή άναχώρησή σας! Δέν θέλω ούτε διαζύγιο! Δέν θέλω να ξε-

ρω ότι σας, ή γυναίκα μου, ζήτε μακρὰ μου. Δέν μπορώ να σκεφθώ, ότι κατοικείτε έξω από το σπίτι μου! Έπ' έβδομάδας ζώ με την άγωνία αυτή! Κάθε φορά πού βγαίνετε ρωτάω τόν έαυτό μου άν θά ξανάλλετε! Χθές σας άκολούθησα προσπαθώντας να μαντεύσω πού πηγαίνετε! Μιά τέτοια ζωή δέν την θέλω πιά Δέν άναγνωρίζω πιά τόν έαυτό μου! Δέν μπορώ να έργασθώ! Θέλω να ζήω και έγώ ήσυχη ζωή κοντά στην σύντροφο πού έδιάλεξα.

—Δέν με έδιαλέξατε!

—Χυ! δέν ένδιαφέρει αυτό! Δέν θέλω ν' αλλάξω τίποτε από κείνα πού ή μοίρα μου επέβαλε! Εισθε δική μου, και θέλω να μείνετε.

—Παρά την θέλησιν μου; Δέν άλυσσοδέουν τούς ανθρώπους παρά την θέλησιν των!

—Για αυτό κι' έγώ δέν θέλω πλέον να σας κρατήσω! Από σήμερα εισθε έλεύθερη! Αν δέν θέλετε να μείνετε μαζί μου, φύγετε, και μην κυττάζετε πίσω σας τι θά συμβή! Κι' τότε θά εισθε πολύ πιά περισσότερον έλεύθερη άφ' ου θά πεθίνω. Ούτε σκάνδαλο, ούτε διαζύγιο! Άπλη αυτοκτονία! Και σεις, νέτ έντιμη και έλεύθερη χήρα, θά μπορήτε να διαθέσετε όπως θέλετε τόν έρωτά σας. Έγώ θά πληρώω για όλες τις άδικίες πού σας έκανα.

—Αυτό είναι τρέλλα! έπαν' άμβανα.

—Όχι δέν είναι τρέλλα! Άρ' ου θά εισθε έλευθέρη και άφ' ου αυτή την έλευθερία την διεκδικήσατε πρds όλίγου και με αυτή τη ζωή σας! Θέλετε να ζήσετε μακρὰ μου. Πηγαίνετε Σε λίγο, αύριο ή άργότερα! Δέν σας κρατώ πιά! Εισθε άπ' αυτή τη στιγμή έλευθέρη! Δέν είμαι πλέον τίποτα στη ζωή σας παρ' ένα έμπόδιο στην εύτυχία σας.

—Είναι τ' αμείν! αυτό πού λέτε. Πώς μπορώ να είμαι έλευθέρη άφ' ου αυτό θά σας φέρη στο σημείο να κάνετε μιά τρελή χειρονομία; Σας ίκετεύω Βάλτερ, πέστε μου ότι δέν είναι άλήθεια και ότι τά λέτε αυτά για να με φοβίσετε!

—Μπορείτε να σκεφθήτε όπως θέλετε! έγώ ήθελα μόνον να σας προειδοποιήσω! Είδα σήμερα το πρωί τόν κ. Κουρνέτ! Τά έκανόνισα όλα μαζί του! Ή θέση σας είναι έξοφλισμένη! Όλη μου ή περιουσία θά σας άνήκη! Ο θάνατός μου δέν θά σας στερήση από τις συνήθειές σας στην πολυτέλεια! Τά έκανόνισα ώστε να μη λυπηθήτε για τίποτα.

Μιά οίμωγή άνέβηκε στα χείλη μου! και λυγμοί μ' έπνιξαν.

Γιατί αυτός ο άνθρωπος με έβασάνιζε έτσι! Έπίστευε λοιπόν ότι θά μπορούσα ποτέ να δεχθώ τις γενναίο-οδωρίες του; έγώ ζητούσα να ζήσω μόνη, πτωχή, σε κάποιο μικρό Γαλλικό σπιτάκι! Γιατί ήθελε να με κρατή μαζί του και πέραν τού τάφου;

—Για! δέν θά δεχόσασταν αυτήν την περιουσία, έξηκολούθησε εκείνος, ή όποία θά σας κάνη πλούσια και περιζήτητη! Δέν θέλετε να δεχθήτε τίποτε από μένα, ένω έγώ είμαι έτοιμος να δώσω την ζωή μου για να σας έξαοφάλλω την έλευθερίαν σας, πού σας είναι τόσο άπαραίτητη.

—Άλλ' έσπκώθηκα μη θέλοντας να άκούσω τίποτε πιά. Και ξαφνικά, σάν να ένόμισα ότι δλη αυτή ή σκηνή ήτο γελοία, είπα νευρικά!

—Η σειρά μου Βάλτερ Άντερσον, να μ' άκούσετε. Από δώ και λίγη ώρα προσπαθήτε να μού κλονίσετε την άπόφασί με μιά τρομερή άπειλή! Έάν σας έπίστευα, τότε θά ζούσα.

—Δέν θέλω να σας πιστεύω. Δέν θέλω να σας πιστεύω!

—Κάντε όπως σας άρέση. Ποτέ πιά δέν θά σας το ύπειθυμιώσω.

—Άλλά μ' άφίνετε να έννοήσω ότι θά έκτελέσετε την άπειλή σας.

—Δέν αλλάξω μιά άπόφασή πού έλαβα! Τι σας ένδιαφέρει άλλως τε;

—Έχετε δικη. Τι μ' ένδιαφέρει ή χειρονομία ενός τρελλοού! Ο καθ' ένας μας είναι υπ' όθυνος για τις πράξεις του! Θά κάνετε εκείνο πού θά θελήσετε. Κι' έγώ θ' άκολουθήσω.

δλη μου τη ζωή με το φόβο μήπως κάνετε αυτό πού λέτε.

Δέν σας πιστεύω. Δέν θέλω να σας πιστεύω!

—Κάντε όπως σας άρέση. Ποτέ πιά δέν θά σας το ύπειθυμιώσω.

—Άλλά μ' άφίνετε να έννοήσω ότι θά έκτελέσετε την άπειλή σας.

—Δέν αλλάξω μιά άπόφασή πού έλαβα! Τι σας ένδιαφέρει άλλως τε;

—Έχετε δικη. Τι μ' ένδιαφέρει ή χειρονομία ενός τρελλοού! Ο καθ' ένας μας είναι υπ' όθυνος για τις πράξεις του! Θά κάνετε εκείνο πού θά θελήσετε. Κι' έγώ θ' άκολουθήσω.

τη ζωή μου!

—Σας επανακαμβάνω Σιμόνη, διότι του λοιπού είστε ελεύθερα!

—Είναι η τελευταία σας λέξη;

—Δεν θα μπορούσα να σας ειπώ άλλο πράγμα!

—Θα ήταν περισσότερο γενναίον να με ελευθερώσετε από την ενόχλησιν που μου φορτώνετε.

—Δεν έχω τίποτε να ειπώ ούτε και να ανακάλεσω κάτι. Έμεινα αναποφάσιστη και ακίνητη. Ο Βάλτερ ήλθε κοντά μου και ήρεμα έβλεπε και τα δυο του χέρια στους ώμους μου. Μ' όλο το φόρεμά μου αισθάνθηκα το κάψιμο των χεριών του.

—Πηγαίνετε Σιμόνη προς την εικαζμένη σας καί μη γυρίζετε προς τα πίσω το κεφάλι σας, προς έμένα που δεν ξέρω να σας κρατήσω.

—Σας ικετεύω να είστε καλός! Εμπόρυσαι!

—Αλλά σταθερά μ' έσπρωξε προς τα έξω σαν η τελευταία μου παράκλησις να τον δυσχερίστη.

—Έκανα μηχανικά μιά χειρονομία προς αυτόν. Ήταν η εύσπλαχνία που με ανάγκασε; Άλλ' έσπρωξε το φιλικό μου χέρι.

—Πηγαίνετε! πηγαίνετε! δεν θέλω να υποφέρω περισσότερο.

Βγήκα με το μυαλό πυρπολημένο, χωρίς να ξέρω πιά αν το μάγγανο που μου συνέθλιβε την καρδιά προήρχετο από την φοβερή απειλή του ή από την απελπισίαν που διάβασα στα μάτια του.

XXI

Προεδοποίησα τόν Βάλτερ "Αντερσον διότι δεν θα έγινε μαζί μου. Δεν είχα το κουράγιο να τον αντικρύσω. Δεν ήθελα να τον ακούσω να προφέρει τη φοβερή απειλή του. Νά σκοτωθώ. Στο καπρίτσιο του ήταν ικανός να το κάνει. Έγώ όμως έπρεπε να φύγω. Τα λόγια είναι πολύ μακριά από τα έργα. Εύκολα νά το πη κινείς πολύ όμως δύσκολα νά εκτελέση μιά τέτοια πράξη. "Αλλά; τε καί αν τόν έκανε τί μ' ενδιέφερε έπειτα από την πράξη του της περασμένης νύκτας; Σε λίγη ώρα συνεκέντωσα στη βαλίτσα μου όλα εκείνα τα πράγματα που ήθελα να πάω μαζί μου. Έκτύπαξα τα χρήματα που είχα και είδα ότι τούρα ήμουν πιά πτωχή από τότε που υπήκα στο σπίτι αυτό. Τι άραγε θα σκεπτόταν για μένα ο Βάλτερ "Αντερσον μετά την αναχώρησή μου; Ίδου διότι απ' όλα τα πλούτη και την πολυτέλεια δεν μου μένει τίποτε. Μήπως έλησμονησα κάτι; Όχι! Όχι! "Αφ' ουδ' όλα δα ήταν εκεί κι' ουδ' ανήκαν, προήρχοντο από τόν άνδρα που ήθελα ν' αποφύγω! Στην σκέψη αυτή ένοιωσα να σφίγγεται η καρδιά μου! Γιατί ο Βάλτερ μου έκανε την απειλή αυτήν; "Ας είμαι ψυχραιμή! Δεν θα την πραγματοποιήσω! Τρελλή που είμαι! Μήπως πραγματοποιούν πάντοτε τις απειλές που κάνουν; Και τότε πορτραίτο της μητέρας μου που είναι επάνω από το κρεβάτι μου; Θα τ' πάρω; ή θα χωρισθώ απ' αυτό; "Ένας λυγμός μ' έτρεξε. "Αλλοίμονο αυτό έπρεπε να τ' άφισω! ένα δάκρυ έλαμψε στα μάτια μου!

—Αντίο μητέρα μου! Θα με προστατέυσης εκεί που πηγαίνω! Και προστάτευσέ τον δμοίως αφ' ουδ' ένα μείνης υπό την στέγην του.

Καινούργιοι λυγμοί μ' έπιασαν.

Γιατί νά γίνωμαι έτσι πονετική; Είναι λοιπόν τόσο δύσκολο νά φύγη κανείς χωρίς νά ρίξη ένα βλέμμα πίσω του; Της στέλνω πολλά φιλά και ωπισθοχωρούσα για νά την βλέπω περισσότερη ώρα. Βγαίνω βρισκομαι τώρα στο γνώριμό μου σαλόνι, τό γεμάτο από αναμνήσεις! Θυμούνται την πρώτην ημέραν! Την πρώτην βραδυά! ένα κύτπημα στην καρδιά! Γιατί αυτός όπός στήν καρδιά κάθε φορά που ή σκέψη μου τρέχει προς τόν Βάλτερ "Αντερσον! Την πρώτην βραδυά, αν τόν ήθελα

θα έφευγα σήμεραν τόσαν έλευσινά; Και ή φορτική νύκτα, που στεκόταν μεταξύ έμένα και αυτού, δεν θα ήταν κάποια καλύτερη νύκτα;

"Αν ήθελα! αλλά άραγε ήτον ελικορνήσ την πρώτη βραδυά; Ήταν ποτέ απέναντί μου; έρώτησις που με ανατριχιάζει. "Ας φύγω γρήγορα! Έμπρός τό παλτό μου. Τά γάντια μου. Τό σάκκο μου. Δεν έλησμονήσα τίποτε; "Όχι.

Επύρα τη βαλίτσα μου και αποφασιστικά κατέβηκα τις σκάλες. "Όλα ήσήχασαν. Οι ύπηρέτες θα έτρωγαν τώρα. Μπορούσα να φύγω χωρίς νά με αντίληφθ' κανείς.

"Αλλά νά φύγω έτσι σαν μιά ένοχη, σαν μιά εκλέφτρα; έσταμτίησα. Μιά ένοχη... Τά μάτια μου γύρισαν προς τό γραφείον του Βάλτερ "Αντερσον, όπως ασφαλώς θα βρισκόταν την στιγμήν αυτήν.

—Θα σκεφθ' ότι δεν είχα τό κουράγιο της πράξεώς μου, αφ' ουδ' την κάνω κρυφά. Αυτή όμως ή αναχώρησή είναι νόμιμη. Είναι έτοιμη νά τό διακηρύξω δημοσίαι.

Τό χέρι μου έσπρωξε την πόρτα και μπήκα.

Ο Βάλτερ "Αντερσον έγραφε.

Τά μάτια του έσηκώθησαν επάνω μου, τά βλέμματά μας συναντήθησαν, τό ένα μπήκε στο άλλο σαν οι ψυχές μας νά άγκαλιάζοντο σε μιά μονομαχία αποφασιστική.

Δεν έκανε καμιά χειρονομία, δεν είπε λέξη, έκατάλαβα πως είχε ένοσηση. Η φοβερή ώρα έσήμανε.

Τόν είδα νά χωριά. Τά μάτια του μεγάλωσαν ξαφνικά στί κόγχες τους. Τάαπολιθωμένα χαρκαριστικά του διεγράφησαν καθάρωτερα σαν σε μιά δυννηρή φρίκη. "Αλλά διατηρούσε την σταθερή άπάθειάν του! Μόνον ή πελιδνή μορφή του έξηκολούθει νά χωριά. "Ενόμιζα ότι βλέπω ένα καταδικασμένο εις θάνατον, τοι' όποιου υπεργρόφη ή έκτέλεση.

Και σαν νά απολιθώθηκα τόν έκύταξα σαν νά ήμουν ο δολοφόνος του. Γιατί αυτή την πολυτιμή στιγμή είχα την προαίσθηση ότι ή απειλή του δεν ήτο μάταια και ότι θα έκανε τη φοβερή χειρονομία μόλις θα περνούσα τό κατώφλι της πόρτας του. Τότε μιά ολμωγή άνέβη στα χείλη μου.

"Όχι! αυτό... όχι αυτό!...

"Ένα σβυσμένο παρόπινο άπήντησε στο δικό μου. "Η-το σαν ένας λυγμός που δεν θέλωμε νά γίνη άντιληπτός. "Όταν τά βλέμματά μου έστηρίχθησαν πάλιν επάνω στον Βάλτερ "Αντερσον αυτός δεν με έκτύπαζε πλέον. Κυττούσε χάμω με ένα ύψος σκοτεινό. "Επειδή δεν με έβλεπε, άνέπνευσα. Πόση ώρα έμείναμε έτσι; Μου έφάνη ότι έπέρασε ένας αιώνας. "Εσκέφθηκα. "Έπρεπε νά τελειώνωμεν.

—Φεύγω! έπιθύρησα.

Τά βλέφρατά του έπαιξαν και τά βλέμματά του έστηρίχθησαν και πάλι επάνω μου.

—Φεύγω είπα και πάλι...

"Αλλά καθώς τόν έβλεπα έτσι πελιδνόν προσέθεσα άμέσως.

—Φεύγω, αλλά θα ξανάρθω σε λίγο.

Τά λόγια έβγαιναν στενόχωρα από τό στόμα μου. Τό έννόησε γιατί άμέσως μιά γλυκύτης έφάνη νά έλαττώνη την άχρότητα του.

Κάποια ανακούφισις έζωήρεψε τά σφιγμένα χαρακτηριστικά του.

—Μάλιστα. Θα ξαναέλθω άπόψε, διεβεβαίωσα σταθερώτερα.

Και στα λόγια μου αυτά αισθάνθηκα ότι τό αίμά μου έτρεχεν πιά ελεύθερα στις αρτηρίες μου. "Επρόκειτο νά έμποδίσω αυτόν νά αποθάνη αλλά έγώ ξαναρχόμουν στη ζωή.

Δεν είπε μιά λέξη παραπόνου, όταν είδεν ότι έπρόκειτο νά φύγω. Δεν έκανε μιά χειρονομία όταν άκουσε τά λόγια, πουδιναν έλπίδες. "Εντούτοις είδα ότι ύγρανανε τά μάτια του. Και αυτό τό δάκρυ που φάνηκε καθάρα στην άκρη των γαλάνων του βλεφάριδων, με έτάραξε περισσότερο από όσα λόγια κι' αν έλεγε.

(Ακολουθεί)

PLANON

—Αλλό Μάρις, ξεφώνισε ο Πέτερ Ντάουσονστην γυναίκα του μόλις έπέστρεψε σπίτι.

Σήμερα άργησα λιγάκι γιατί ήμουν αμέ την μίς Χόπκινς και τόν Κάρτερ.

Η Χόπκινς και ο Κάρτερ ήταν φίλοι των Ντάουσον. "Ήσαν άρραβωνιασμένοι κι' από τόν περασμένο χρόνο δλοι περίμεναν τόν γάμο τους. "Ωστόσο εκείνοι δίχως νά δικαιολογούν την καθυστέρηση περνούσαν μιά ζωή ευχάριστη κι' όνειρεμένη.

—Τι λένε; Δεν θα πάντρευτούν άκόμα;

Ο Πέτερ έχωσε τά χέρια στις τσέπες του πανταλονιού του, τέντωσε την κοιλιά του και δήλωσε σοβαρά.

—Μάρις, δώσέ μου συγχαρητήρια! Σ' ένα μήνα τους πάντρεψα!

—Τι λές γέρω—χοντρή. Και πως τά κατάφερες έτσι;

—Δεν μπορώ βέβαια νά περιμένω. Κάθε βράδυ που κοιμάμαι ο νους πάει σ' αυτούς. Θέλω νά γίνω κουμπάρος. Λοιπόν, ξέρεις τί έκανα; Πήγα στο Ντάφφολντ και συμβουλεύτηα τόν Ποϋ—Φοϋ.

—Ποϋ—Φοϋ; Τράυλισε ή Μάρις με άπορία.

—Ναι τόν Ποϋ—Φοϋ. Σήμερα έμαθα τί έστι Ποϋ—Φοϋ. Είναι ο άνθρωπος—Θαύμα. Ξέρει χίλια δυο πράγματα. Για τί γοητεία, για τό μάτιασμα, για, για... "Εμείς είμαστε σκουληκία μπροστά του.

—"Αντιθέτως έγώ Πέτερ έχω την ιξέα ότι θα είναι κανέναν άπατεών.

—"Εχεις λόθος, άγάπη μου. Και μέ έξαρση ανθρώπου που θαυμάζει τά πάντα της δημιουργήθηκε μη διάφορες παράξενες χειρονομίες δλα τά κατορθώματα του Ποϋ—Φοϋ. Βέβαια, όλα του αυτά τά θαύματα δεν τό είχε δη. Τά είχα άκούσει μόνο.

—"Ανοήσιες! Ήταν ή άπάντησις της γυναίκας του μόλις τέλειωσε.

—Εισαιστρεφώδην, Μάρις. Ο Ποϋ—Φοϋ άνήκει στην Μαγική "Ανατολή. Τι είναι οι φακίρες σε παρακαλώ; Καταπίνουν ή δεν καταπίνουν μαχαροπήρινα;

Η Μάρις σήκωσε τους ώμους της: Τρίαντα χρόνων πείρα την είχε διδάξει διήτηαν άδύνατο νά συζητημάζιτου και νά μην έπιμένη. Αυτήπρόημερών ήταν στο σπίτι της μίς Χόπκινς με την κυρίαν Νόρθυ κι' από όσα τις είπε, έκατάλαβε ότι δεν είχε σκοπό νά παντρευτή τόν Κάρτερ.

—"Υποθέτω λοιπόν, ότι έπεισεσ αυτόν τόν Μάγο νά κάνει στην Χόπκινς και τόν Κάρτερ τά σχετικά μάγια.

Ο Ντάουσον γεμάτος χαρά της έδειξε δυο πακετάκια.

—Μούδωσε αυτά έδω τά σκονάκια: "Ένα για την Χόπκινς κι' ένα για τόν Κάρτερ. "Όταν τά πάρουν πρέπει νά πούν: «ομ μανε πανερανα ομ» κι' όλα τελειώνουν. Θα πάντρευτούν κι' έγώ επί τέλους θα γίνω κουμπάρος. Σ' άρέσει ή;

—Νά δης πως θα τους δηλητηριάσης.

—Κι' έγώ σου λέω πως σ' ένα μήνα θα πάντρευτούν. Μου τό βεβαίωσε ο Ποϋ—Φοϋ όρθά κοφτά.

—Και πως είναι δυνατόν νά καταπούν αυτά τά σκονάκια, νά πούν αυτή την άνόητη φράση, κι' εύθως άμέσως νά τους κυριέψη ή μαγία της παντρείας;

—"Αγάπη μου!... Με τό νά μην καταλαβαίνης δεν σημαίνει ότι άποδειχνεις τίποτα. Μήπως ξέρεις γιατί δουλεύει ένα δυναμό; "Ηλεκτρισμός άγάπη μου. Κι' ο Ποϋ—Φοϋ έχει μέσα του ένα δυναμό. Τά σκονάκια αυτά είναι τό ηλεκτρικό σύρμα.

Κι' έξακολουθοϋσαν νά συζητούν μιά ώρα δίχως νά μπορή νά πείσει ο ένας τόν άλλον.

Ήταν Τρίτη. Τό Σάββατο τ' άπόγευμα, όπως συνήθος, πήγαν στο τένις.

Η Χόπκινς κι' ο Κάρτερ ήσαν οι τακτικοί συμπαίκτες τους.

—Ούφ! άναστένανε ο Πέτερ μόλις τέλειωσε τό τέταρτο σέτ. Αυτό τό παιχνιδι φέρνει τρομερή δίψα. Πηγαίνετε καθήστε κάτω από κείνο τό

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ
ΚΑΜΠΕΛ

ΜΕΤΑ
ΜΑΓΙΑ

δέντρο νά πάω νά φέρω από τη λέσχη κάτι δροσιστικό νά πιούμε. Σε λίγο ο Πέτερ σερβίρισε στους άλλους τέσσερα ποτήρια γεμάτα παγωμένη λεμονάδα.

Η Μάρις άνηούχησε. "Από τό θριαμβευτικό ύψος του συζύγου της κατάλαβε ότι δυο από τά ποτήρια είχαν μέσα την μαγική σκόνη του Ποϋ—Φοϋ. Δεν μπορούσε νά πιστέψη πως δεν ήταν δηλητήριο.

—Αυτό είναι της Ντόρις, είπε ο Πέτερ. Συγχρόνως άρχισε νά δίνει στον καθένα τό ποτήρι του, παρακολουθώντας με βλέμμα άγαθού άνθρώπου τ' άνύποπτα θύματά του πουδιναν τά μάγια του Ποϋ—Φοϋ.

Η Μάρις έτρεμε σύγκορμη.

—Γιατί είσαι έτσι άχρή; την ρώτησε ή μίς Χόπκινς. Πιές τη λεμονάδα σου.

Η γυναίκα του Ντάουσον την ήπιε με άηδία σαν νά πινε σαπουνάδα.

—"Α! Σταθήτε! φώναξε ο Πέτερ βγάζοντας από τη τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί. Σήμερα τό πρωί στο γραφείο κάναμε ένα περίεργο μάθημα προφοράς. Νά, πέστε μου και σεις πως θα προφέρεται αυτόν τόν γρίφο;

Η μίς Χόπκινς πήρε τό χαρτί, διάβασε ότι έγραφε κι' ύστερα, ξεκαρδισμένη στα γέλια, πρ' έφερε σιγά—σιγά.

—Ομ μανε πανερανα ομ.

—"Εσύ, Πάρκερ, τί λές; "Ετσι προφέρεται; είπε ο Πέτερ δίνοντας τό χαρτί στο δεύτερα θύμα του.

—Ομ μανε πανερανα ομ, επανέλαβε συλλαβιστά ο Πάρκερ. Καλά και τί σημαίνουν αυτές οι λέξεις;

—Είναι Κινέζικη προσευχή, άλλ' άς τ' άφήσουμε τώρα αυτά. Πόσα σέτις έχουμε άκόμα νά παίξουμε;

"Επειτα από λίγο, κι' όταν επέστρεψαν σπίτι, ο Πέτερ πέταγε από χαρά. "Επιτέλους θα γινόταν κουμπάρος.

—Μάρις! γύρισε κι' είπε στη γυναίκα του. Την άλλη βδομάδα που θ' αγοράσουμε στα μαγαζιά τά δωρ που θα τους κάνουμε, νά μου θυμήσης νά σοϋ πάρω κι' ένα ένα καπέλλο.

Τό άλλο Σάββατο τό πρωί ο Πέτερ βρι... ν στον κήπο κι' έσκάλιζε τά λουλούδια του σφυρί... ένα εύθυμο τραγουδάκι. "Εξαφνα παράτησε τό σ... λισμα κι' έτρεξε μέσα στο σπίτι.

—Μάρις, Μάρις! "Ερχονται. Η Χόπκινς και ο Πάρκερ.

—"Ασφαλώς θα έρχονται, νά μας περιγράψουν τους φριχτούς πόνους που δοκίμασαν. Είδες τί κάνεις με τά παληοφάρμακά σου;

—"Απεναντίας είναι ροδοκόκκινοι και χαρούμενοι. Και νά δης που θα μας πούν τό ευχάριστο νέο.

Πήγαν και στάθηκαν στην βεράντα και κύτταζαν τους δύο νέους που πλησίαζαν. "Καλημέρα παιδιά μου, τους είπε ο Πέτερ. "Εχουμε κανένα νέο σήμερα;

—Σπουδαία νέα, άπάντησε με χαρά ο Κάρτερ.

—Ο Πέτερ γούρλωσε τά μάτια του και κύτταξε τη γυναίκα του.

—Ο θεός μου ο Κούμπερ με την κολοσιαία περιουσία πέθανε. Σήμερα έλαβα τηλεγράφημα.

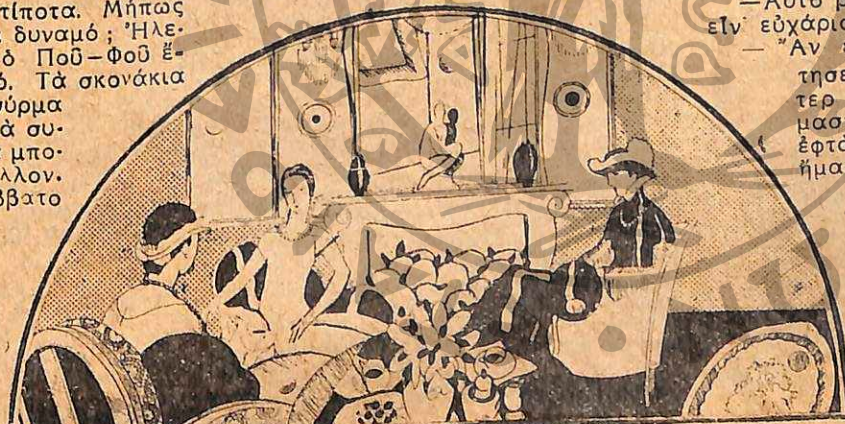
Ο Πέτερ χόρευε από τη χαρά του. Ο μακαρίτης ήτανε που δεν άφηνε νά γίνη ο γάμος.

—Αυτό βέβαια παιδιά μου, είπε, είν' ευχάριστο.

—"Αν είναι ευχάριστο: άπάντησε με άνακούφισις ο Κάρτερ. Για σκέψου, Πέτερ, ήμαστέ παντρεμένοι έδω κι' έφτά μήνες και έν τούτοις ήμασαν άναγκασμένοι νά κρατάμε μυστικό τό γάμο μας από τόν φόβο μήπως μας άποκληρώση τελείως ο θεός μου.

Ο Πέτερ άκουγε με γουρλομένα τά μάτια...

Ε. Μ. ΚΑΜΠΕΛ

PLANON

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η σκέψη όλου του χριστιανικού κόσμου στρέφεται αυτές τις ημέρες σε δυο μικρές πόλεις της Γαλιλαίας που είναι ιερές γιατί μ' αυτές συνδέεται στενότερα η γέννησις του Χριστού.

Μέσα από τα μακρινά αυτά εδάφη της 'Ασίας, μιά μυστική χάρις ξεπλώνεται και γεμίζει ελπίδες και χαρές την καρδιά κάθε χριστιανού.

Η Βηθλεέμ είναι σήμερα μιά ήσυχη πόλις οχτώ χιλιάδων κατοίκων, λίγο πιο μακριά από την 'Ιερουσαλήμ, στους πρόποδας ενός κατάφυτου λόφου από άμπελια και έληδες.

Εκεί προ δυο χιλιάδων έτών περίπου, μέσα σ' έναν σταθλο, γεννήθηκε ο Σωτήρ του Κόσμου.

Στο βάθος του κεντρικού δρόμου, μακρυού και κουραστικού, που τον πλευρίζουν μικρά σπιτάκια με ίδιες στέγες, είναι ο τόπος προς τον όποιον από αιώνες πηγαίνουν εκατομμύρια προσκυνητών.

Υπάρχει η ωραιότατη εκκλησία της Γεννήσεως, με το ιερό που εφείαζε η αυτοκρατορία του Βυζαντίου, μετέπειτα άγια 'Ελένη, μητέρα

ρα του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου.

Η εκκλησία είναι χτισμένη επάνω στο σταθλο όπου γεννήθηκε ο Χριστός, στα 327 αποκτίσεως Ρώμης. Λέγεται επίσης πως η εκκλησία αυτή που αποτελεί το κορύφωμα του χριστιανισμού, έχει απάραμυλλον ιστορίαν, είναι το ωραιότερον μνημείον της χριστιανικής αρχιτεκτονικής.

Στο μικρό Σπήλαιον, που βρίσκεται μέσα στο

ιερό που όννη ιρε ή αυτοκράτειρα 'Ελένη, υπάρχει ένα μαρμάρινο πλαίσιο που δείχνει ακριβώς τον τόπο που ήταν η φάτην όπου γεννήθηκε ο Χριστός.

Τριανταδυό καντύλια τα οποία καίνε το αιώσιο φως, στολίζουν το 'Ιερό Σπήλαιο.

Στην ίδια εκκλησία αποτελεί αντικείμενον μεγάλης αξίας και ιστορίας ο «Βωμός των 'Αθών». Ο Βωμός αυτός, λέγει η παράδοση, ότι ανηγγέρη ακριβώς επάνω σ' εκείνον τον τόπο που σύμφωνα με τα γραφόμενα της Καινης Διαθήκης, απέκρεφαιλίσθησαν δυο χιλιάδες παιδιά κατά δια-

ταγήν του 'Ηρώδου.

Εφυγαν απ'

εκεί μαζί με το παδί των ο 'Ιωσήφ κι' η Μαρία, και κατόρθωσαν να το γλυτώσουν από την θανατική εκτέλεση.

Και πριν όμως από την γέννηση του Χριστού η Βηθλεέμ ήταν όνομαστή στην ιστορία του 'Ιουδαϊκού λαού.

Στη Βηθλεέμ γεννήθηκε η Ραχήλ. Εκεί γεννήθηκε κι' ο Δαυΐδ και έστέφη βασιλεύς. Στο ίδιο μέρος άνθισε το είδύλλιο της Ρούθ.

Η γονιμότης της γής εκείνης που ήταν πλούσια σ' άμπελια, έλαιώνες και καρποφόρα δένδρα, ενώ το τμήμα αυτό βρίσκεται στην άγρον περιφέρεια της Παλαιστίνης, έδωσε στη Βηθλεέμ το βιβλικό όνομα «Ευφράτη» το όποιον σημαίνει ευφορον μέρος.

Αργότερα το ίδιο όνομα δόθηκε και στο ποτάμι που διασχίζει την γήν εκείνη.

Άλλο ιερό κέντρο είναι η Ναζαρέτ, η πόλις όπου γεννήθηκε η Θεία Οικογένεια.

Η Μαρία γεννήθηκε στη Ναζαρέτ κι' εκεί υπάρχει η εκκλησία του Ευαγγελισμού με την ιεράν αυλήν όπου, καθώς λέγει η 'Αγία Γραφή, ο άγγελος Κυρίου ένεφανίσθη κι' έδωσε τον κρίνο εις την 'Εκλεκτοτέραν των Γυναικών.

Η εκκλησία αυτή άποτελεί το προσκύνημα χιλιάδων χριστιανών.

Βρίσκεται μεταξύ του δρους Καρμέλ και του Ταμπόρ ή Ναζαρέτ όπου ο Χριστός πέρασε τα πρώτα χρόνια της παιδικής του ηλικίας.

Η πόλις αυτή αριθμεί σήμερα μόλις τέσσερες χιλιάδες κατοίκων.

Προς αυτές τις άπομακρυσμένες χώρες, άπευθύνονται σήμερα οι προσευχές των Χριστιανών, που η μελωδία τους άντηχούνε μέσα στην άστροκεντημένη Νύχτα των Χριστουγέννων.

Το θαύμα της Γεννήσεως, που κάθε χρόνο η ανθρωπότης δοξάζει, ξαναζει σε μιάν άτμόσφαιρα όπου απλώνεται η θεία Γαλήνη και όπου συντελείται ο έξαγνισμός των χριστιανικών ψυχών.

Το θαύμα αυτό γεμίζει στίς καρδιές με ένα συναίσθημα άπείρου τρυφερότητος και άγάπης.

Από τη χώρα αυτή ξεκίνησε η θεία πνοή που έδωσε στον κόσμο την όμόνοια και την πίστη.

Κι' αυτές οι πέτρες, αυτά τα δένδρα, ο πυκνόφυτος λόφος, οι κάμποι, όλα μιλούν σήμερα για τον Σωτήρα, τόσο για όταν ήταν ζωντανός κάτω στη γή, όσο και για όταν πού είναι στους ούρανους.

Απ' αυτά τα μέρη ξεκίνησε για να σκορπίση στον κόσμο το θείο Κήρυγμά του και να κατακτήση τις καρδιές των ανθρώπων. Αυτές τις πέτρες επάτησε το έλαφρό κι' άσφαλές βήμα του, βαδίζοντας προς νέους όρίζοντας.

Κι' οι νέοι αυτοί όρίζοντες κατακτήθηκαν από την άληθεια την 'Αγάπη και την όμόνοια που το κήρυγμα του χριστιανισμού διέδωσε σ' όλο τον κόσμο.

Αρχίζοντας από την 'Ανατολή και φθάνοντας μέχρι τα πέρατα της Δύσεως.

Και για την εξαπλώση της θρησκείας του Χριστού, της πραγματικής θρησκείας, έδημιουργήθησαν άγώνες άτελείωτοι μεταξύ των οπαδών αυτής και των βαρβάρων οι όποιοι προσεπάθησαν με κάθε τρόπο να την καταπατήσουν.

Η δύναμις όμως της 'Αληθείας το μεγαλείον του θεού κι' όχ ανθρώπινου πνεύματος του Χριστού, με την ύπουμο-θαυματουργών παραδειγματών του Χριστού, κατόρθωσε να φέρη εις το κορύφωμά της την χριστιανική θρησκεία.

Γι' αυτήν όμως όχι μόνον έθυσιάσθησαν χιλιάδες κόσμου αλλά κι' ο ίδιος ο Χριστός ο άρχηγός της ό όποιος πρώτος έδωσε το παράδειγμα του άλτρουισμού την άγάπης, και της μετριοχροσύνης.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ρωτούσαν κάποτε τον στρατάρχην ντ' 'Υξέλ διατί είχε άρνηθ ή να παντρευθ ή.

—Διότι, άπάντησε, δέν συνήνησε ποτέ ούτε γυναίκα της οποίας θάθελα να είμαι ο σύζυγος, ούτε άνδρα, του οποίου θάθελα να είμαι ο πατέρας.

Ελειπε 20 χρόνια από το πατρικό σπίτι, και τότε μιά παράξενη τύχη τον έστειλε σ' αυτό, παραμονή Χριστουγέννων. Κάτι τον έσπρωχνε να πάη να δη τους γέρους γονείς του στην 'Αγγλία, στους όποιους έδω και πέντε χρόνια δέν είχε γράψη ούτε είχε στείλη μιά πεντάρα.

Ενώ διήνυε τα τέσσερα μίλλια από τον σταθμό στο χωριό ίδιος σάν αλήτης, κι' άφου έξωδεψε και το τελευταίο του σελίνι έκάμε την σκέψη ότι πιθανόν οι γονείς του να ήσαν πιά πεθαμένοι.

Τό χιόνι έπεφτε άφθονο. όλα όμως είχαν αλλάξη στο χωριό. Καινούρια στίτια, νέος κόσμος.

Απ' τις πόρτες άκουγε γέλια παιδιών, κι' από τα θαμπωμένα τζάμια των παραθύρων διέκρινε τους καλεσμένους συγκεντρωμένους γύρω από τα Χριστουγεννιάτικα δένδρα.

Στην πλατεία είχε αναγεσθ ή κι' ένα μνημείο: Τών νεκρών του Μεγάλου πο έμου Διάβασε στον κατάλογο, όνόματα παληών του συμπαθιτών και παιδικών του φίλων. Τι ντροπή ένοιωσε για τον έαυτό- του διαβάζοντας αυτόν τον κατάλογο των νεκρών. Σε

λίγο έφθασε στο πατρικό σπίτι και άνήσυχος κούταζε απότόν φράχτη, να δη άν φωτιζόταν το μέρος. Άνέπνευσε Τα παράθυρα φωτιζόταν. Όστε κάποιος κατοικούσε στοσπίτι. Και ξένος άν ήταν δέν θά του ήγονόντο την φιλοξενία, αυτή τη Χριστουγεννιάτικη μέρα.

Ύστερα ήταν ο μόνος κληρονόμος. Κι' άν οι γονείς του είχαν πεθάνει το σπίτι ήταν δικό του Σκέφθηκε να πάη στο προαύλιο της εκκλησίας του χωριού, όπου ήταν το νεκροταφείο, και να κутάξη στα μνήματα, για να βεβαιωθ ή. Ανατρίχισε όμως και προχώρησε κοντά σ' ένα από τα φωτισμένα παράθυρα. Οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες Σήκωσε το γιακά του και κούταξε στο δωμάτιο. «Θεέ μου!» τράυλισε.

Πράγματι οι γονείς του ζούσαν. Πόσο όμως είχαν γεράσει! Καυμένη μητέρα!

Και ο πατέρας! πώς γέρασε και κείνος!

Ενώ κούταζε μιά σκέψη φώτισε το προσώπο του. Σπίτι! Θαληπήρ ή, άσφάλεια

Ο γέρον-πατέρας του μιλούσε στους άλλους οι όποιοι τον άκουγαν. Ο Τζίμ άθέατος παρακολουθούσε, άκουγε με κατανύξη τα λόγια του.

—Είχε σκοπό να επιστρέψη τα Χριστούγεννα στο πατρικό σπίτι, τους έλεγε, γιαυτό σάς κάλεσα όλους εδώ. Για να τον συγαν-τι, τους έλεγε, δεν σάς το λέω από υπερηφάνεια... Είπε τήσετε. Φυσικά αυτό δέν σάς το λέω από υπερηφάνεια... Είπε πολλοί από τους συγχωριανούς μου, που θά λένε ότι θά ήταν προτιμώτερο και τόνομα του παιδιού μου να ήταν στον κατάλογο των νεκρών του Μεγάλου Πολέμου, όπως των δικών σας παιδιών.

Σταμάτησε αλλά στα χείλη του φαινόταν ένα γλυκό μειδίαμα. Άπο μακριά ήχούσαν οι καμπάνες της εκκλησίας. Χριστούγεννα! Ένας λυγμός ήρθε καιστάθηκε στο λαιμό του και ξεχνώντας ότι μπορούσαν να τον δουν από μέσα πλησίασε ακόμα στο παράθυρο.

Ο Πατέρας του συνέχιζε την όμιλία του. Η γονή μητέρα του όμως μόλις χούτησαν οι καμπάνες κούταζε προς το παράθυρο. Τα χείλη της έτρεμαν.

Ο άγνωστος απ' έξω τυλίχθηκε στα κοιρόλια του και ζεστά δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του. Ο πατέρας του από μέσα έξω κολουθούσε την όμιλία του, ενώ οι άλλοι πατέρες τον έξηλευαν. Τοδύλαχιστον από ένα άγόρι σε κάθε οικογένεια του χωριού ήταν κι' ένας νεκρός του Μεγάλου Πολέμου. Τό Παιδί όμως του Κάντιους ζούσε! Κι' ήταν ένας από τους πλουσιωτέρους έμπορους της Αυστραλίας.

—Ο Τζίμ είναι καλά άποκαταστημένος, και ποτέ δέν έχασε τον πατέρα του και την μητέρα του! τους έλεγε. Βλέπετε αυτό το βάσο με τα λουλούδια; Είναι το Χριστουγεννιάτικο δώρο πουστέι-λε έφίτος στη μητέρα του. Κι' αυτό, επρόσθεσε βγάζοντας απ' την τσέπη του μιά χρυσή ταμπакетра, την όποια έδειξε για ένα

Χριστουγεννιάτικα άριστουργήματα Η έπιστροφή ενός αλήτη Λεονόρας 'Εϋλες

νοοίτερα αλλά ήρθαν με το άποψινό ταχυδρομείο.

Ένας από τους άκροατές του τον διέκοψε.

—Και γιατί τό παιδί σας, μίστερ Κάρντιους δέν στέλνει τα γράμματά του δια μέσου του ταχυδρομείου του χωριού;

Ήταν ο ταχυδρόμος. Για μιά στιγμή τον παρατήρησε ξαφνιασμένος Συνήλθε όμως και του άπάντησε.

—Γράφει πάντα στην Τράπεζα του Γκέριντ μίστερ Κίνγγ...

Εκείνη τη στιγμή ο Τζίμ απ' έξω άκουσε να πλησιάζουν στο σπίτι οι μουζικάντες. Έπρεπε να φύγη Να! Να φύγη! Να ια-νοποιήση την φαντασία και τον έγωισμό του πατέρα του ότι είχε ένα παιδί που τούστειλε 50 λίρες για τους φτωχούς. Εκεί στο χιόνι που βρισκόταν, ανέπóλησε το παρελθόν του. Την όκνηρία του την άνανδρία του. Τον θεωρούσαν πλούσιον και κείνος ήταν

ένας βρωμιάρης αλήτης που ζητιούσε στέγη και φαί. Τιποτε δέν εχε κάνει, όλα αυτά τα χρόνια της ξενιτιάς, ώστε να τους ευχαριστή-ση Κι' επειδή δέν ήταν ο γνός τους για τον όποιον έπρεπε να υπε-οφανεύονται, έπλασαν με την φαντασία τους ένα παιδί, όπως το ήθε-λαν. Καυμένοι γονείς!

Από τον κηποεργονταν μελωδικοί ήχοι: Οι μουζικάντες μαζί με τα παιδιά του χωριού που κρατούσαν φαναράκια έλεγαν τα κάλαντα.

Έξοφνος ένοιωσε ένα χέρι να τον πιάνη από το μαντίτσι

—Τζίμ! άγαστημένο μου παιδί!

Ήταν η μητέρα του.

—Μητέρα!

—Σε είχα άντιληφθ ή από την άρχη παιδί μου, του ψυθίρησε, και περίμενα να δω τι θά κάμης. Δέν μπορούσα όμως να συγκρατηθ ή.

Βιαζόμουν να σε σφιξω στην άγκαλιά μου. Οι μητέρες δέν σκοτίζουν μετς αξιοπρέπειες και τις υπερηφάνειες, σάν τον πατέρα σου.

Ο τι κι' έχουν γίνη ταπαιδιότους θέλουν να τα έχουν μαζί τους. Φοβόμουν να μήπως έφυγες κι' ήρθα να σε άποτρέψω, παιδί μου.

Ο Τζίμ έπεσε στην άγκαλιά της κλαίγοντας σάν μικρό-παιδί.

—Μητέρα! Συγγώρησέ με. Θά φροντίσω να γίνω καλός άν-θρωπος. Άκόμα είναι νωρίς.

—Μαρία! Μαρία! Ήταν ή φωνή του πατέρα του που την φώ-ναξε από την πόρτα.

—Έχεις καιρό ακόμα, παιδί μου, να γίνης καλός άνθρωπος αλλά άπόψε θά μείνης μαζί μου. Τον φίλησε και τον ώδήγησε στην κουζίνα.

—Είναι ένας φτωχός ο καυμένος, ο όποιος δέν είχε που να μείνη άπόψε, είπε στον πατέρα του η μητέρα του, μόλις εκείνος παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της κουζίνας. Τον είδα που κουφά-κουγε από το παράθυρο την ώρα πουλέγες για το παιδί μας. Άς μείνη να γιορτάση τα Χριστούγεννα μαζί μας και αύριο φεύγει.

Κουτίζοντας τον στα μάτια ή μητέρα του, τον όπογέωσε ν' άπο-δεχθ ή την φιλοξενία Έσφιξε το κεφάλι του στη θέλησή της.

Ο πατέρας του τον κούταζε για μιά στιγμή ύποπτα. Ο Τζίμ συνάντησε το βλέμμα του. Ο πατέρας του δέν τον είχε άναγνωρίσει.

Οι χαρούμενες φωνές των παιδιών γεμίζαν την άτμόσφαιρα.

—Νοιώθω πως γεννήθηκα τώρα ξανά, τοίπε ο Τζίμ τρέμον-τας. Έγώ, ένας αλήτης μέσα σ' αυτό το ζεστό σπίτι...

—Κι' ο γνός μου ήταν αλήτης σε ξένη χώρα πριν γίνη πλού-σιος όπως είναι τώρα, του άπάντησε ο γέρο—Κίνντιους. Και νοιώ-θω γορά που μου δίνεται η ευκαιρία ν' άνταποδώσω σ' έναν αλή-τη την καλωσύνη που πιθανόν να έδειξε κάποιος άλλος και στο παιδί μου την έποχή που ήταν αλήτης σάν και σένα. Πέρασε μέσα

άνθρωπέ μου, να γιορτάσωμε μαζί τα Χριστούγεννα!

ΛΕΟΡΑ ΕΥΛΕΣ

Μεταξύ των Ιατρών Τζών Κρίσπιν και Γκώ Μπούρν-βουντ, υπήρχε μια έχθρότης και επαγγελματική αντιζηλία σε τρομερό βαθμό. Και οι δύο ήταν ό-νομαστοί γιατροί του Λονδίνου, και οι φίλοι των της λές-χης έλεγαν μεταξύ τους ότι οι δύο αυτοί επιστήμονες εί-χαν γεννηθεί για να είναι έχθροι.

Ένα βράδυ, βγαίνοντας από τη λέσχη των 'Επιστημόνων ο καθηγητής Μπούρνβουντ αγόρασε και διάβασε σε μια τε-λευταία έκδοση της εφημερίδας «Εσπερινός Τηλέγραφος» τα εξής:

Το «φάντασμα» δολοφονεί εκ νέου. Το νέο εγ- κληματικό πλήγμα και η ανικανότης της Στώτλαντ Γιάρντ

Ο μυστηριώδης λόρδος του υποκόσμου ο έπονομαζό-μενος «Το φάντασμα» έπρόσθεσε στον κατάλογο των θυ-μάτων, ακόμα δύο. Στην σιδηροδρομική γραμμή του Χάρ-πεντεν, χθές το πρωί ανεκαλύφθηκε το πτώμα ενός επι-φανούς μέλους της Άγγλικής κοινωνίας του οποίου τ' ό-νομα τηρείται μυστικό από την αστυνομία, δια λόγους προνόας. Στις τσέπες του θύματος βρέθηκε το γνωστό ση-μείωμα του «Δολοφόνου Φαντάσματος».

Και σήμερα κατά τα ξημερώματα, νέον θύμα. Η χορεύ-τρια Ντόλυ ΰστερα από μια θριαμβευτική εμφάνιση σπε-σύρθη στο καμαρίνι της ν' αλλάξει φορέματα. Έπειδή άρ-γούσε να ξαναγυρίσει στην αίθουσα του χορού, ο διευθυν-τής του κέντρου πήγε να την ζητήσει κι' ευρέθη πρός ενός φρικιαστικού θεάματος: Η ώραία Ντόλυ, εύρισκόταν ή-μίγυμνος στο δάπεδο, με κομμένο τον λαιμόν, ενώ ακόμα από την πληγή της έτρεχε ποτάμι το αίμα.

Η έρευνα που έγινε την ίδιαν στιγμήν δεν έφερε κα-νένα αποτέλεσμα. Ευρέθη μόνον χάμω ένα σημείωμα κα-τακόκκινο από αίμα με την υπογραφή: «Το φάντασμα».

Μόλις διάβασε την είδηση αυτή ο Μπούρνβουντ σκέφ-θηκε να έπισκεφθή το φίλο του Τζώρτζ Ρίντλεϋ, πράκτορα της μυστικής Άστυνομικής Υπηρεσίας.

Θα περάσω την ώρα μου εύχάριστα μαζί του, σκέ-φθηκε. Θα του πω μερικές άγνωστες λεπτομέρειες σχετι-κές με τη δράση του «Δολοφόνου υ-φάντασμα».

Δέν είχε άδικο: ο Ρίντλεϋ είχε αναλάβει την διαλεύκαν-ση της εγκληματικής αυτής υποθέσεως. Η αποκάλυψη αυ-τή έγινε άφου οι δύο φίλοι έπιναν το τρίτο ούισκυ τους στο άνετο σαλόνι του ντετέκτιβ.

Υπό έχεμύθεια, Γκώ, το θύμα που βρήκαν το πρωί, τοϋ είπε έμπιστευτικά ο Ρίντλεϋ, ονομάζεται Ότερουέν.

Και έλπίζεις στην σύλληψη τοϋ δολοφόνου; τόν ρώτησε.

Α, αγαπητέ φίλε, τοϋ απάντησε ο ντετέκτιβ, θα μού επιτρέψεις να μην σου απαντήσω. Θα προτιμούσα, ν' άπαν-τούσε έσύ σε δικά μου έρωτήματα. Π.χ. για κάτι που ο' ενδιαφέρει.

Εμένα;

Ναι! κάτι για τον φίλο και συνάδελφό σου Κρίσπιν. Ο Μπούρνβουντ κοκκίνησε.

Ό,τι άφορα τον Κρίσπιν δεν μ' ενδιαφέρει άπολύτως, είπε!

Ο ντετέκτιβ γέλασε.

Ενδιαφέρει όμως την Σκόντλαν Γιάρντ. Ο Κρίσπιν ανεκάλυψε έναν όρό, με την χρήση τοϋ

οποίου θα καταπολε-μηθή το έγκλημα. Με τον όρό του θα υποχρε-ώνεται κάθε ύποπτος να όμολογή την αλή-θεια, άθελά του. Μιά ένεση και το έγκλημα θ' ανακαλύπτεται.

Ανοησίες! Έκα-με ο Μπούρνβουντ. Ο Κρίσπιν είναι άνίκα-νος για τέτοιες έφευρέσεις. Είναι έ-νας σαλτιμπάγκος.

Και όμως έχω σαφείς και έξα-κριβωμένες πληροφορίες για την σπου-δαια αυτήν έφεύρεσή του. Μου το εί-πε ο καθηγητής τοϋ νοσοκομείου «Α-γίος Ιωάννης» Τόν γνωρίζεις;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗ-

— Παραμύθια! φώναξε θυμω- μένός τώρα ο Μπούρνβουντ.

Σηκώθηκε από το κάθισμά του και άφου εύχήθηκε καλή έπιτυχία στον φίλο του Ρίντλεϋ αναχώρη-σε για το σπίτι. Τοϋ ήταν άδύνα-το ν' άκούση έγκωμιαστικά λόγια για έναν αντίπαλό του, και μάλιστα αυτόν που έπιασεν να βγαίνουν από το στόμα ενός φίλου του.

Τα γεγονότα όμως τόν διέψευσαν. Έπει-τα από μια β. ομάδα, το περιοδικό Έπιστη-μονική Επιθεώρηση άνέγραψε το ακόλουθο άρθρο:

Ένα άληθές φάρμακο ή ανακάλυψις τοϋ δόκτο- Τζών Κρίσπιν.

Ο Δόκτωρ Τζών Κρίσπιν, ο διάσημος Ιατροδικαστής και καθηγητής τριών νοσοκομείων τοϋ Λονδίνου, τοϋ οποίου ή έμπειρογνώμοσύνη ώδήγησε στην άνοκάυση των περισ-σοτέρων έγκλημάτων της τελευταίας, διατίας, έπέτυχε μία άξιόλογη έφεύρεση, όυτε λίγο όυτε πολύ, κατασκευά-σε ένα ειδικόν όρό ο οποίος όταν εισάγεται στον όργανισ-μόν τοϋ ανθρώπου τόν υποχρεώνει να λέγη την άλήθεια, άδιάφορον άν με την άποκάλ-ψη αυτή πρόκειται να τοϋ κο-πή το κεφάλι.

Η ανακάλυψη ένέχει μεγάλη σπουδαιότητα για την έπι-στήμη και χρησιμότητα για την Άστυνομία.

Ο Δόκτωρ Κρίσπιν, λέγει ότι δια της έπιτυχίας της έφευ-ρέσεως του άφείρωσε πέντε έτη έπιστημονικών παρατηρή-σεων. Την έθετε δέ σ' έφαρμογή κατά τους τρεις τελευ-ταίους μήνας. Η έπιτυχία όλων των πειραμάτων του ήταν περηφανή και άναμφισβήτητη. Το «Νο 37» —έτσι όνομάζε-ται ο περίφημος όρός του — δεν πρέπει να συγχέεται με προηγούμενες σχετικές έφευρέσεις μερικών εύφαντάστων έπιστημόνων, και οι όποιες είδαν το φώς της δημοσιότητας τόν τελευταίο καιρό.

Όταν ο Μπούρνβουντ διάβαζε αυτό το συνταρακτικό άρθρο, βρισκόταν στον προθάλαμο τοϋ νοσοκομείου Άγι-ος Μερκούριος όπου έπρόκειτο να συναντηθή με τόν διευ-θυντή τοϋ Ίδρύματος, δόκτορα Φάλκ.

Ο τελευταίος φάνηκε σε λίγο στο κατώφλι.

Μόλις έφυγε ο Κρίπιν, τοϋ είπε να τόν πειράξη, έπει-δή ήξερε την αντίπαθεία που υπήρχε μεταξύ των δύο έ. πιστημόνων.

Για κομπλιμάν μου το λέτε αυτό, μίστερ Φάλκ; τοϋ απάντησε με παράπονο ο Μπούρνβουντ.

Άπεναντίας, στο λέω αυτό για να σου θυμίσω ότι δεν πρέπει να τόν κατηγορής, γιατί και κείνος προβαίνει επί ζημία σου σε αντίποινα.

Δηλαδή;

Νά πρό όλίγου μου είπε, ότι δεν πρέπει ν' άποτελής με- λος της Ιατρικής κοινωνίας τοϋ Λονδίνου.

Ο Μπούρνβουντ σηκώθηκε.

Νά το λέη αυτό, ένας έπιστήμων, μάλιστα. Άλλα αυτός...

— Δέν θα πληροφορή-θηκε φαίνεται Μπούρν-βουντ, για την τελευταία του ανακάλυψη, τοϋ απάντησε ξερά ο Φάλκ.

— Και να το πληροφο-ρήθηκε δεν τόν πιστεύω. Τόν θεωρώ άνάξιο για την παραμικρή Ιατρική έφεύρεση.

— Και όμως την έφήρμωσα έγώ ο ίδιος σε δυο πελάτες τοϋ νοσοκομεί-ου... Ο Κρίσπιν είναι μεγάλος έπι-στήμων και πρέπει να τόν σέβεσαι.

Ο Μπούρνβουντ είχε γίνει έξω φρενών. Και δίχως να πη τίποτα έγκα-τέλειψε βιαστικά το νοσοκομείο. Ή-ταν άποφασισμένος να έκδικηθή τόν αντίπαλό του μια και καλή.

ΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΟΡΛ

Νο 37

Τόν συνάντησε έπειτα από λίγα λεπτά της ώρας στο Ιδιαίτερο έργαστήριό τοϋ σπιτιοϋτοϋ.

— Κρίσπιν! Είναι άλήθεια ότι είπες πώς δεν πρέπει ν' άποτελω μέλος της Ιατρικής οίκογενείας;

Ο Κρίσπιν έσφιξε με άγριότητα τα δόντια του.

— Μήνες σαν διάβολος μέσx στο σπίτι μου, τοϋ απάντησε ο άλ-λος, κι' άν δεν φύγης με τόν ίδιο τρό-πο είμαι έτοιμος να σε πετάξω με τις κλωτσιές.

— Άφυσέ τα αυτά, Κρίσπιν, βρυχήθηκε ο Μπούρνβουντ. Ως σήμερα διετύπωνα στον καθένα που συναντούσα την γνώμη που είχα σχηματίσει για το άτομό σου. Ποτέ όμως δεν είχα πη ότι είσαι άτιμος και ότι δεν πρέπει ν' άποτελής μέλος της Ιατρικής κοινωνίας τοϋ Λονδίνου, λόγια τα ό-ποία όμως είπες έσύ για μένα. Ήρθα λοιπόν έδω —άν διά-βολος όπως λές —για ν' άπαιτήσω να μου δώσης μία έγ-γραφο διάψευση και συγγνώμη για ό,τι είπα.

— Δέν έχω καιρό για τέτοιες άνοησίες, πού λές. Όπως βλέπεις είμαι τρομερά άπασχολημένος με τα πειράματά του, και το καλλίτερο που είχες να κάνης είναι να φύγης άμέσως.

Ο Κρίσπιν φορούσε μία Ιατρική μπλουζα και έκαμε να φύγη για να πάη στο έργαστήριό του, στο συνεχόμε-νο δωμάτιο, τοϋ οποίου ή πόρτα ήταν άνοικτη.

— Άπασχολείσαι ακόμα με τα πειράματα τοϋ ά-στείου ούτοϋ φαρμάκου, τοϋ είπε ειρωνικά ο Μπούρ-βουντ. Ματαιοπονείς, φίλε μου.

— Φθονερέ, ζηλιάρη! βρυχήθηκε ο Κρίσπιν. Κο-ροϊδεύεις τις προσπάθειες ενός καλλιτέρου σου έ-πιστήμονος, έπειδή δεν μπορείς να τόν φτάσης... Μά-λιστά! Κάμνω τα πειράματά μου στο φάρμακο «Νο 37» τοϋ οποίου ή έπιτυχία άνεγνωρίσθηκε από όλον σχεδόν τόν έπιστημονικό κόσμο τοϋ Λον-δίνου και θεωρείται μία από τις μεγαλειότερες έφευρέσεις της Ιατρικής. Τό γνωρίζεις κι' έσύ.

Ο Μπούρνβουντ άσυγκράτητος έση όμισε μία βρυσά. Ο Κρίσπιν μόλις τόν άκούσε όρμη-σε κατ' έπάνω του με σκοπό να τόν χτυ-πήση. Στο χέρι του κρατούσε ένα χειρουργ-γικό μαχαίρι.

Ο Μπούρνβουντ άντελήφθη έγκαίρως τόν κίνδυνο και με μία πλαγία δσο και ταχύτατη κίνηση απέφυγε την έπαφήτοϋ μαχαίριού τοϋ αντίπαλου του που κατευ-θυνόταν με όρμη στον ώμο του και τοϋ κατέφερε συγχρόνως, μία Ισχυρή γροθιά στο πίσω μέρος τοϋ δεξιού του αϋτιού.

Ο Κρίσπιν έπεσε πάνω στο χαλί σαν μία πέτρα που πέφτει στο πηγάδι.

Με το μπουκάλι στο χέρι ο Μπούρνβουντ έμε-νε άναποφασιστος. Νά δοκιμάση τόν όρόν που Ισχυρίζόταν ότι έφευε ο αντίπαλός του; Ο Κρίσπιν είχε άνακοινώσει δημοσία ότι το φάρ-μακό του ήταν άκίνδυνο και άβλαβές στον όρ-γανισμό τοϋ ανθρώπου και ότι ούδέποτε ως τώ-ρα είχε σημειώσει άποτυχία. Θαυμάσια, λοιπόν. Ό,τι έπρεπε να μάθη τώρα ήταν τί σκεπτό-ταν πράγματι ο αντίζηλος του, κι' άν όλες οι κατηγορίες που τοϋ έξετόξευε ήσαν άληθινές, και τις έπίστευε πράγματι. Μήπως τόν σεβό-ταν και τόν άνεγνώριζε ως λαμπρό έπιστήμονα κι' όλα τα πικρά λόγια προέρχονταν από επαγγελματική αντιζηλία και τίποτ' άλλο;

Αεφάσισε να θέση αυτές τις σκέψεις του σε έπιστημο-νική παρατήρηση, να πειραματιστή στον όργανισμό τοϋ ίδιου τοϋ Κρίσπιν για να μάθη τι πραγματικά σκεφτόταν ο αντίπαλός του γι' αυτήν.

Έπειτα από δέκα δευτερόλεπτα ο άναίσθητος Κρίσπιν είχε δεχθή στο σώμά του μία δόση από το φάρμακο «Νο 17». Τι έλθωνε! Όψιστε θεέ! Το άποτέλεσμα της έπε-νερβείας τοϋ όρου στον όργανισμό τοϋ Κρίσπιν ήταν κα-ταπληκτική. Το ύποσυνειδητο μυαλό τοϋ αντίπαλου του διεβίβαζε τις σκέψεις στα χείλη του. Μιλούσε καθαρά κι'

άδιδάκρικτα μολονότι ήταν ακόμα άναίσθητος.

— Έπαγγελματικός σε σέβομαι και σε άνεγνωρίζω, Μπούρνβουντ, μολονότι σε μισώ προσωπικά! άπήντησε.

— Συγγνώμη ένα λεπτό, είπα μια έπιτακτική φωνή πί-σω από τόν Μπούρνβουντ, πούκαμε τόν γιατρό να στρέψη άποτόμως προφέροντας μία βλαστήμια. Θέλω να υποβάλλω μερικές έρωτήσεις έγώ ο ίδιος στον δόκτωρα Τζών Κρίσπιν.

Ήταν ο φίλος του ντετέκτιβ, ο Τζώρτζ Ρίντλεϋ:

— Πώς βρεθήκατε έδω και τι ήρθατε να κάμετε; τόν ρώτησε ο Μπούρνβουντ δυσारेστημένος από την άπρόο-πη αυτή έπέμβαση του.

— Θα σας έξηγήσω άργότερα. Τώρα καθήσκει κάπου και παρακολουθήσατε... Ό,τι θ' άκούσετε είναι ένδιαφέρον. Έπηρεασμένος από την περίεργη συμπεριφορά τοϋ φί-λου του, ο Μπούρνβουντ κάθησε σε μία πολυθρόνα και πρόσεξε στην πιο παράξενη άνάκριση στην όποία έτυχε ποτέ να παρευρεθή.

Ρίντλεϋ. — Είσθε ο καθηγητής Τζών Κρίσπιν;

Κρίσπιν. — Μάλιστα, έγώ είμαι.

Ρίντλεϋ. — Θέλω να μου πητε την άλήθεια για κάποια ύπόθεση. Μου το ύπόσχεσθε;

Κρίσπιν. — Σας το ύπόσχομαι, κύριε.

Ρίντλεϋ. — Γνωρίζετε την ταυτότητα τοϋ δολοφόνου τόν όποιον οι εφημερίδες άποκαλούν «Δολοφόνο—Φάντασμα»;

Κρίσπιν. — Μάλιστα.

Ρίντλεϋ. — Ποιος είναι;

Κρίσπιν. — Έγώ είμαι ο «Δολοφόνος—Φάντασμα».

Ο Μπούρνβουντ πετάχθηκε από το κάθισμά του, αλλά μια έπιτακτική κίνηση τοϋ χεριού τοϋ ντετέ-κτιβ τόν επανέφερε στη θέση του.

Ρίντλεϋ. — Επί πόσο καιρό έξασκείτε το έγκλη-ματικό σας αυτό έργον;

Κρίσπιν. — Επί έξη μήνες.

Ρίντλεϋ. — Από την εποχή εκείνη, έχετε έφευρει έναν όρό, τόν όρό της άληθείας, ό-πως τόν όνομάζετε, με τόν όποιον μπορεί-τε να μαθένετε τα μυστικά όλων των πε-λατών σας.

Κρίσπιν. — Μάλιστα. Έχω ανακάλυψη αυτόν τόν όρό και τόν έχω θέσει σ' έφαρμο-γή από έξη μήνες πριν, σε ώρισμένους πε-λάτες μου.

Ρίντλεϋ. — Γιατί κάνατε αυτά τά έγκλήματα; Κρίσπιν. — Η ιδέα ότι έπιβάλλομαι στους συνανθρώπους μου μ' έκαμε να τούς θεωρώ κατώτερα όντα. Και μού προξενούσε σαδι-στικές διαθέσεις. Το αίμα μ' εύχαριστούσε. Ο φόνος με άνακούφιζε.

Έκείνη τη στιγμή ο άναίσθητος Κρίσπιν άρχισε να συνέρχεται. Μόλις όμως αντί-κρουσε τόν ντετέκτιβ, έμεινε άκίνητος και τόν ρώτησε.

— Τι ζητάτε έσείς κύριε, μέσα στο σπί-τι μου;

— Ζητώ, απάντησε με βαρεία κι' έπιβλη-τική φωνή ο Ρίντλεϋ, τόν δόκτωρα Τζών Κρίσπιν, «Δολοφόνο—Φάντασμα». Είμαι ντετέκτιβ της σκότλαντ-Γιάρντ και ήρθα να τόν συλλάβω.

— Τι πράγμα μ' έκαμε να τόν ύποπτευ-θώ; είπε γελαστός ο Ρίντλεϋ στον κατά-πληκτο Μπούρεβουντ, όταν ο άπαίσιος δολοφόνος μεταφερόταν στη Σκόντλαντ—Γιάρντ. Νά σου πώ: Είχα ανακαλύψει ό-τι όλα τα θύματα τοϋ «Δολοφόνου—Φάντα-σμα, κουραρίζονταν προηγουμένως από

τόν ίδιο γιατρό: τόν περιβόητον Κρίσπιν. Αυτό μ' έκανε να ύποπτευθώ. Έγκατέστησα ένα τηλέφωνο σπίτι του κι' έμαθα ότι με την ένεσή του έπληροφορείτο πριν από τα θύμα-τά του τα μυστικά τους, και τα έσκότωνε έπειτα.

Τόν παρακολουθούσαν πριν, αλλά δεν μπορούσα ν' άνα-καλύψω τίποτα, και θα μού έφευγε, άν δεν πετύχαινα να τοποθετήσω σπίτι του αυτό το μηχανήμα.

Σύμφωνα λοιπόν, με τις πληροφορίες τοϋ μυστικού τη-λεφώνου μου, άπόψε έπρόκειτο να δολοφονηθή άπό τόν «Δολοφόνο—Φάντασμα» ή λαίδη Μύριελ Ρεκουίθ.

Μόνον πού... σκοτώθηκε από τα ίδια τα δπλα του...

ΣΥΝΤΝΕΥ. ΣΟΡΛΕΦ

Χριστούγεννα στη θάλασσα

Ο καπετάν Μαρτίν αφού άδειασε τὸ ποτήρι του καὶ ἄναψε τὴν πίπα του ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία.

«Ήταν Δεκέμβρης δταν μαρκάρισα ἀπὸ τὴν Τεργέστη σ' ἕνα καράβι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὶς Ἰνδίες. Ἦμουν τότε παλληκάρι εἰκοσι πέντε χρονῶν κι' ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς μακρινὲς ἐκεῖνες χώρες τῆς ἀνατολῆς μετὰ τὰ παράξενα λουλούδια τοὺς τὶς μυστηριώδεις παγῶδες τοὺς, καὶ τὶς γυναῖκες μετὰ τὰ φλογερά κατὰμαυρα μάτια γιὰ τὶς ὁποῖες τόσες φορές εἶχα ἀκούσει νὰ μιλοῦν.

Ἡ «Λίνα» αὐτὸ ἦταν τὸνομα τοῦ καραβιοῦ ἦταν γρήγορο καράβι. Γερὸ καλοτάξιδο κι' ὁ καπετάνιος μᾶς ἦταν καλὸς καὶ γλυκομίλητος. Εἶχε ταξιδέψει στὰ περισσότερα μέρη τοῦ κόσμου. Ὁφείλω ὥστόσο νὰ ὁμολογήσω πὼς τὸ πλήρωμα τῆς «Λίνας» δὲν μοῖ ἔκανε καὶ τὴν ἀγαπῶν ἑντύπωση γιὰ τὴν οἱ περισσότεροι ἦσαν ἀνθρώποι ἀγροῖκοι, μέθυσοι ποὺ ἔβριζαν καὶ βλαστημοῦσαν ἀδιάκοπα.

Ὁ καπετάνιος, μόλις ἀνοιχτήκαμε στὸ πέλαγος, ἄρχισε νὰ μιλάει περιφρονητικὰ γιὰ τὶς διαφορὲς δεισιδαιμονίας τῶν ναυτικῶν καὶ τὸ φόβο ποὺ νοιώθουν δταν ταξιδεύουν χρονιὰς μέρες. Ἔλεγε μάλιστα πὼς κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων θὰ βρισκόμαστε ἀκριβῶς στὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

Οἱ ναῦτες ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, γελοῦσαν μετὰ τὴν καρδιά τους. Ἐμὲν ὅμως, ἐννέω γιὰ πῶς λόγος, ὅλες αὐτὲς οἱ κουβέντες μ' ἔκαναν ν' ἀνησυχῶ.

Μαζὶ μᾶς εἶχαμε καὶ τὸ γυιὸ τοῦ καπετάνιου, ἕνα παιδί ὡς δώδεκα χρονῶν, ποὺ μ' ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ ὅπως κι' ὁ πατέρας του. Ὁ τρίτος συνταξιδιώτης μᾶς ἦταν ἕνα μεγάλο σκυλὶ τῆς Νέας Γῆς, πιστὸ κι' ἀφοσιωμένο στ' ἀφεντικά του, μετὰ τὸ ὁποῖο περνοῦσαμε παίζοντας τὶς περισσότερες ὥρες τοῦ ταξιδιοῦ.

Τὶς πρώτες μέρες ὁ καιρὸς ἦταν καλός. Ἐξαφνα ὅμως, ἀκριβῶς μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν ἀναχώρησή, ὁ καιρὸς ἄλλαξε. Ὁ οὐρανὸς σκοτεῖνιαισε καὶ γέμισε ἀπὸ μαῦρα σύννεφα. Τεράστια κύματα αὐλάκωναν τὴν θάλασσα κι' ἕνας ἀέρας δυνατός, φυσοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξάρτια τοῦ καραβιοῦ μᾶς παρασύροντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά του.

Οἱ ναῦτες δὲν στεκόνταν στὰ πόδια τους. Μ' ἀνασκουμπωμένα μπράτσα καὶ μὲ ἀγριεμένα πρόσωπα ἔτρεχαν ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ τοῦ καραβιοῦ στὴν ἄλλη, βρίζοντας καὶ βλαστημόντας ἀδιάκοπα. Ὁ καπετάνιος φαινόταν ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

—Μεγάλη φουρτούνα πλάκωσε! Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξει! τὸν ἀκούσα νὰ μουρμουρίζῃ.

Ἐξαφνα ἕνας φοβερὸς κρότος ἀντήχησε. Ἐνας κεραυνὸς εἶχε πέσει δίπλα μᾶς, καὶ ἐγὼ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμῶ ἀπὸ τὴν τρομάρᾳ μου! Οἱ ναῦτες σκυθρωποί, κατακίτρινοι κι' αὐτοί, στεκόνταν ἀκίνητοι τὴν ὥρα καὶ δὲν ἐβγαζαν λέξη.

—Χρονιὰς μέρα σήμερα! Παραμονὴ Χριστουγέννων! Συμφορὰ μᾶς δὲν γλυτώνει κανένας μᾶς! ἔτραυλισε κάποιος κάνοντας τὸν σταυρὸ του, ἐνῶ πρώτιστα βλαστημοῦσε καὶ καταριόταν.

Ἀμέσως ὅλοι μᾶς κυταχτήκαμε ἐντρομοί. Ἐνα φριχτὸ προαίσθημα μᾶς εἶχε κυριεύσει πὼς θὰ μᾶς συνέβαινε κάτι κακό, κάτι τόσο φοβερὸ ποὺ δὲν τολμοῦσαμε νὰ τὸ φαντασθοῦμε. Πῆγα στὴν καμπίνα καὶ πῆρα τὸ φοβισμένο παιδί τοῦ καπετάνιου, ἀλλὰ δὲν εἶχα προφτάσει ν' ἀνέβω καλὰ—καλὰ τὴ σκάλα δταν ἔξαφνα ἕνα φοβερὸ θέαμα προυναιίστηκε στὰ μάτια μου· μιὰ ἄμορφη μᾶζα ἀπὸ ἀτμῶν καὶ φλόγες προχωροῦσε ἐπάνω στὴ θάλασσα, τραβώντας κατ' ἐπάνω μᾶς... Ἐνῶμιζε κανεῖς, ὅτι κάποιος ἀόρατο χέρι, ἴσως τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ... τὴν ἔσπρωχνε!

Ἡ μᾶζα αὐτὴ εἶχε σχῆμα καραβιοῦ καὶ στὰ κατάρτια ἔκαιγε ἕνα γαλάζιο φῶς.

—Τὸ καράβι—φάντασμα! οὐρλιάσε τὸ πλήρωμα.

Τὸ καράβι αὐτὸ ποὺ οἱ σημαίες του ἦταν στολισμένες με κεφαλὲς καὶ κόκκαλα νεκρῶν, προχωροῦσε ἀπειλητικὰ πάντοτε πρὸς τὸ δικὸ μᾶς. Στὴ πλώρη του, ἀσάλευτη μιὰ μορφή κινούσε τὸ χέρι του καὶ μᾶς καταριόταν... Ἦταν ὁ

Ὁλλανδὸς—φάντασμα—ὁ γέρος καπετάνιος Βὰν Στράβεν, ποὺ δὲν εἶχε διατάσει νὰ ταξιδέψῃ ἀνήμερα τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶχε καταδικαστῇ νὰ ταξιδεύῃ αἰώνια, νὰ περιπλανιέται σὰν φάντασμα ἐπάνω στὴ θάλασσα καὶ ποτὲ τοῦ νὰ μὴν ἀράξῃ σὲ στεριά. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ καταραμένου αὐτοῦ καραβιοῦ ἄπλωσε στὴν καρδιά μᾶς ἕναν μεγάλο φόβο, γιὰ τὴν προμύθημα θανάτου. Ἀμέσως γονάτισα κι' ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι. Ὅχι γιὰ μένα μὰ γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὸν ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἰμαστε σίγουρα χυμένοι.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς πᾶταγος, σὰν ν' ἀνοίξε ἡ θάλασσα νὰ μᾶς καταπιῇ. Συγχρόνως, τεράστιες, ἀπαίσιες λάμψεις ἄρχισαν νὰ σχίζουν τὴ σκοτεινιά ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένη τρυγύρω μᾶς. Τὸ στοιχειωμένο καράβι δὲν φαινόταν πιά στὸν ὁρίζοντα καὶ μόνον οἱ γαλάζιες φλόγες τῶν καταρτιῶν τοῦ διακρύονταν μακριὰ... Τὸν πρῶτο κρότο ἀκολούθησε καὶ δεύτερος. Ἦταν ὁ πᾶταγος ἐνός τεραστίου κύματος ποὺ σκέπασε μετὰ τοὺς ἀφρούς τοῦ τοκαράβι

μᾶς ὅλο. Ὅταν συνήλθα ἐνόμισα πὼς εἶχα ξυπνήσει ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο. Ἦταν ἡμέρα τώρα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν ὁρίζοντα, τὸ καράβι μᾶς κυλοῦσε ἀπαλὰ ἐπάνω στὴν ἡρεμὴ θάλασσα. Ὅταν ὅμως ἔρριξα μιὰ ματιά τρυγύρω μου, θυμήθηκα κι' ἀνατριχίασα. Εἶδα πὼς στὸ καράβι μᾶς δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ. Ἡ ἀχόρταγη θάλασσα τοὺς εἶχε καταπιῇ ὅλους! Ἦμουν ὁ μόνος ποὺ εἶχα σωθῇ. Εἶχα σωθῇ γιὰ νὰ πεθάνω φαίνεται ἀπὸ ἕναν θάνατο ὀλιγότερο ὀδυνηρό. Τὸ καράβι κόντευε νὰ βυθισθῇ.

Ἀξαφνα ἀκούσα πλῆγῃ μου ἕνα βογγητό. Γύρισα κι' εἶδα τὸν σκύλο τοῦ καραβιοῦ ποὺ μοῖ κοινοῦσε τὴν οὐρά του ἐνῶ τὰ μάτια του πρόδιδαν μιὰ ζωνερὴ ἀνησυχία...

Προχώρησα καὶ βρέθηκα μπροστὰ στὸν Γουλιέλμο ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ ἕνα βαθὺ λήθαργο. Μέσα στὴν ἀπελπισία μου ἄρχισα νὰ προσεύχωμαι καὶ πάλι. Ἦταν Χριστούγεννα κι' ὁ μικρὸς Χριστὸς φανταίνεται πρὸς ἐκείνη τὴν προσευχή μου γιὰ τὴν ἐπιτα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρισκόμαστε στὸ κατὰστρωμα ἐνός ἄλλου καραβιοῦ, ποὺ μᾶς συνήνησε. Ἀπὸ τότε δὲν ταξιδεψα ποτὲ πιά τὸ Χριστούγεννα.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΦΥΓΟΔΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΚΟΥ ΓΚΕΜΠΕΡ

Ταξιδεύαμε στὴν Πελοπόννησο παραμονὲς Χριστουγέννων, κι' ἕνα πρωὶ φτάσαμε στὸν Ἀλφειό. Οἱ βροχὲς ὅμως εἶχαν φουσκώσει τὸ ποτάμι κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ λοξοδρομήσουμε γιὰ νὰ βροῦμε κανένα στενὸ πέρασμα ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ περάσουν τ' ἄλογά μᾶς. Βοήθαμε τὸ πέρασμα κατὰ τὸ δειλινὸ. Γιὰ νὰ βροῦμε ὅμως στὴν ἀπέναντι ὄχθῃ γινήκαμε μούσκεμα.

—Καὶ ποῦ θὰ στεγνώσουμε; ρώτησα τὸν ὁδηγὸ μᾶς τὸν Λευτέρη.

—Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ βουνό, στὸν Μαυροκέφαλο μᾶς εἶπε.

Σὲ λίγη ὥρα φτάσαμε στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ ὅπου ὑπῆρχαν μόνον ἕξι ἢ ἑπτὰ καλύβες. Ὁ Λευτέρης χτύπησε τὴν πόρτα μιανῆς ἀπ' αὐτὲς. Μιὰ γοῆα ψηλὴ, περήφανη μετὰ μαῦρα ρούχα καὶ μελαγχολικὴ μορφή ἀνοίξε τὴν πόρτα μετὰ κάποιον δισταγμὸ. Ὁ ὁδηγὸς κατὰ τῆς εἰσελθὺν αὐτὴ μᾶς ἐδέχτηκε. Τὴν ὥρα ἐκείνη εἶχε πιά νυχτώσει γιὰ καλὰ. Μόλις μπηγαίμε μέσα ἡ γοῆα μᾶς εἶπε:

—Αὐριο ξημερώνει χρονιὰς μέρα. Καλὰ Χριστούγεννα, παιδιὰ μ' υ.

Ἦστερα ἀναψε ἕνα πῆλινο λυχνάρι κι' ἔριξε κάμποσα ξύλα στὸ τζάκι.

Ὅλη ἡ καλύβα ἦταν ἕνα διαμέρισμα. Πάτωμα δὲν εἶχε κι' ἀπὸ τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνὸ ξύλα τῆς σκεπῆς, κρεμόνταν πλεξούδες σκόρδων καὶ κρεμμυδιῶν. Σὲ μιὰ γωνιά, μιὰ ζόττα ἔστεινε τὰ πουλάκια τῆς καὶ σ' ἕνα παληοβάρελο καθόταν ἕνας μαῦρος γάτος καὶ μᾶς κοιτοῦσε περίεργα.

Πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι ἦταν τὸ εἰκονίσμα τῆς παναγίας μετὰ τὸν Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά, στολισμένο μ' ἀργιολούλουδα καὶ δάφνες.

Μόλις φάγαγε ψωμί κι' ἑλῆς, μῆθε μέσα ἕνα παιδάκι ὡς δώδεκα χρονῶν ποὺ φοροῦσε μιὰ κάπα τοῦ βουνοῦ καὶ φουστάνελλα. Εἶπε δὺς λέξεις στ' αὐτὴ τῆς γοῆας ἡ ὁποία ἀμέσως γύρισε καὶ μᾶς κῦταξε μετὰ ἡσυχία.

Ἐτοιμαζόμαστε νὰ κοιμηθοῦμε ὅταν ἡ γοῆα φέρεσε κι' αὐτὴ μιὰ κάπα καὶ εἶπε στὸν Λευτέρη:

—Πηγαίνω μετὰ τὸν Γιάννη στὴν ἐκκλησιὰ. Ἀπόψε γεννιέται ὁ Χριστὸς. Θὰ γυρίσουμε ἀργὰ γιὰ τὴν εἰρήνη.

Ὁ Θεὸς μαζί σας καὶ καλὴ νύχτα σας.

Ἡ φωτιά ὅσο πῆγαινε κι' ἔσβυνε στὸ πῆλινο λυχνάρι χαμήλωνε τὸ φῶς του ὁλοένα, καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισε νὰ βρέχει δυνατὰ.

Σὲ κάμποση ὥρα ἡ γοῆα κι' ὁ Γιάννης γύρισαν. Κάθησαν κι' οἱ δὺς κοντὰ στὸ τζάκι κι' εἶχαν τὸν νοῦ τους στὴν πόρτα σὰν κάποιον νὰ περιμένανε.

Ἐξαφνα ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ἕνα παλληκάρι, μουσκέλι ἀπὸ τὴν βροχὴ, μῆθε μέσα μ' ὀρεγμὴ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τους. Ὁ νιὸς ἦταν πάνοπλος κι' ἄφισε καθὼς μῆθε, σὲ μιὰ γωνιά, ἕνα χρυσοκέντητο πῆλο. Κάτω ἀπὸ τὴν κάπα του φαινόταν δὺς πιστόλια στὸ σελάχι του κι' ἀπὸ τὴ μέση του φαινόταν ἕνα ὄραιο γιγαντιά.

Τὸ πρόσωπό του στολιζόταν ἀπὸ δὺς μαῦρα ξωκάρια καὶ ἡ μορφή του ἦταν εὐγενεῖς. Ἐνα μικρὸ μουστάκι ζωγραφίζονταν στὰ χεῖλη του ἀλλὰ στὰ μάτια του ἔλαμπε ἡ ἀνησυχία κι' ὁ θυμὸς.

—Νά, σκέφτηκα μόλις τὸν εἶδα, νὰ ἕνας ληστής τοῦ Μωρητῆ. Ἀς μῆς βοηθήσῃ ὁ ἀποφινὸς Χριστὸς νὰ μὴν καταφθάσουν οἱ χωροφύλακες.

Ὁ νέος ἀφού φίλησε τὸ χέρι τῆς γοῆας ἄρχισε νὰ χαϊδεύει τὸν Γιάννη. Ἐβγαλε μάλιστα ἀπὸ τὸ σελάχι του δὺς πορτοκαλῖα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Ἡ γοῆα, στὸ μεταξὺ τοῦ ἔβαλε νὰ φῇ μαῦρο ψωμί, ἑλῆς καὶ νὰ πῇ ἕνα ποτήρι κρασί. Τὸν κῦταξε μετὰ τῶμο

ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀγάπη. Ὅταν ἀπόφαγε ὁ νέος ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ κοντὰ στὸ τζάκι.

Ὁ μικρὸς Γιάννης βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα γιὰ νὰ φυλάξῃ, κι' ἡ γοῆα στεκόταν ἀγρυπνῶν, κτυπώντας τὸν νέο ποὺ κοιμότανε...

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν Χριστούγεννα. Ὁ Γιάννης κι' ὁ νέος εἶχαν φύγει. Χαίρετήκαμε τῇ γοῇ κι' ἐπήραμε τὸ μονοπάτι τῆς Ἀνδριότσαινας. Στὸ δρόμο ὁ ὁδηγὸς μᾶς εἶπε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς γοῆας ποὺ μᾶς φιλοξένησε:

Αὐτὸς ὁ Σπύρος εἶναι ὁ μεγάλος ἀδελφὸς τοῦ Γιάννη, κι' οἱ δὺς εἶναι ἐγγόνια τῆς Ἡ μητέρα τους ἀπὸ καιρὸ ἔχει πεθάνει κι' ὁ πατέρας τους πνίγηκε στὸν Ἀλφειό. Εἶχαν σιὸ σπῆτι τους μιὰ ἀδελφὴ ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἀδελφὴ, ὡς δέκα ἔξη χρόνων, ξανθὴ καὶ λυγερή, ποὺ τὰ παλληκάρια τὴν λαχταροῦσαν. Ὁ Σπύρος ἦταν τότε καλὸς γέρος στὸ μοναστήρι τοῦ Βουρκανοῦ. Ἦταν καλὸ παιδί καὶ πολὺ γρήγορο θὰ γινόταν καὶ δεσπότης. Ἀλλὰ τοῦ ἦτανε γραφτὸ νὰ χαθῇ. Ἡ Ἀδελφὴ ἀγάπησε ἕνα παλληκάρι καὶ μιὰ νύχτα χάθηκε ἄξαφνα καὶ κανένας πᾶ δὲν τὴν ξανάειδε ἀπὸ τότε. Τὴν εἶχε κλέβῃ ὁ ἀγαπημένος της.

Ὁ Σπύρος, δταν ἔμαθε τὴν προσβολή, ἔκοψε τὰ μαλλιά του ἔβγαλε τὰ ράσα του καὶ σκότωσε μέρα μεσημέρι τὸν νέο ποὺ εἶχε πᾶει τὴν ἀδελφὴν του στὸ χωριὸ τοῦ Λιοντάρου, κι' ὅσοι πῆρε τὰ βουνά. Καὶ τώρα τὸν κυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες ἀπ' ἐδῶ κι' ἕναν χρόνον

χωρὶς νὰ τὸν βρίσκουν πουθενά. Ἄλλως τε ὅλοι ἐδῶ στὸν τόπο τὸν κοροῦν γιὰ τὸ ἔξοτον καὶ γιὰ τὴν φρονιά. Κοιτᾷ ὅπως νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ μαρτύρι τῆς ἡ κακομοίρας ἡ γοῆα κυροῦσα του...

Ἀπὸ ὅσες ἀρχότερα φτάσαμε σ' ἕνα χωριὸ ποὺ δὲν θυμᾶμε τ' ὄνομά του. Στὶς ἐννέα ἀκριβῶς μῆθε στὴν ἐκκλησιὰ ἐνός μοναστηριοῦ. Ὁ ἡγούμενος μᾶς ἔβαλε κοντὰ στὸ ἱερό. Μὲ τὸ «Χριστὸς γεννιέται σημερον»... ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἄρχισαν νὰ λένε τὰ χρόνια πολλὰ καὶ Καλὰ Χριστούγεννα.

Ἀπέναντί μᾶς ἀκριβῶς καὶ κοντὰ στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας στεκόταν ὁρθοὶ ντυμένοι μετὰ τῆς λευκῆς τους φουστάνελλες καθαροὶ σὰν ἄγγελοι, οἱ δὺς ἀδελφοί: ὁ Σπύρος κι' ὁ Γιάννης. Ὁ Σπύρος ἦταν ἄσπλος. Ἐνας μικρὸς ἀσημένιος σταυρὸς εἶχε ἀντικαταστήσει τὰ κομπολόγια του... Μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ μποροῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποὺ τόσο τὸν σεβόταν, εἶχε ξαναβρῇ τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς του.

Μετὰ τὴν λειτουργία οἱ Χριστιανοὶ ἄρχισαν νὰ μεταβαίνουν. Πρῶτοι μετὰβαῖν ὁ Σπύρος κι' ὁ Γιάννης. Ὁ γέρος ἡγούμενος ἠλόγησε τὰ κεφάλια τους ποὺ ἔσκιφαν μπροστὰ του κι' ἔπειτα τοὺς ἔγνεψε νὰ μποῦνε μέσα στὸ ἱερό καὶ νὰ φύγουν κρυφὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ἡ λειτουργία τελείωσε μετὰ χαρῶν καὶ χτυπήματα τῆς καμπάνας, μέσα σὲ σύννεφα θυμῆμάτων.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνῃ τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν κοντὰ στὴ πύλη τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ κόσμος ὥρμησε περιτρώμος πρὸς τὰ ἔξω.

Μετὰ πολὺ κόπο βγήκαμε κι' ἐμεῖς ἔξω κι' ἐφτάσαμε ἐκεῖ ποὺ μᾶς ὠδήγησαν τὸν ἀνδρῶν οἱ φωνὲς καὶ τὸν γυναικῶν ὁ θρόνος μᾶς διακρίναμε τότε τὸ πτώμα τοῦ Σπύρου ποὺ τὸ κι' οἱ κατάρτες. Καὶ διακρίναμε τὸν καλὸν τοῦ Σπύρου ποὺ τὸ κουβαλοῦσαν οἱ καλόγεροι. Τὸ ὄρατο τοῦ κεφαλίου τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο, ἀναπαύονταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ὁδολοῦ καὶ τοῦ Γιάννη. Καὶ τὸ ὄμορφο παλληκάρι ποὺ Ἀλφειοῦ πέρασε τοῦ τοῦ Γιάννη. Καὶ τὸ ὄμορφο παλληκάρι ποὺ Ἀλφειοῦ πέρασε τοῦ τοῦ Γιάννη. Καὶ τὸ ὄμορφο παλληκάρι ποὺ Ἀλφειοῦ πέρασε τοῦ τοῦ Γιάννη. Καὶ τὸ ὄμορφο παλληκάρι ποὺ Ἀλφειοῦ πέρασε τοῦ τοῦ Γιάννη.

Τὰ ὄμορφα τοῦ κεφαλίου ἀπὸ τὴν ἀνταρσία ἀπὸ τὴν Θεία Μετάληψη, τὰ ὄμορφα τοῦ κεφαλίου ἀπὸ τὴν ἀνταρσία ἀπὸ τὴν Θεία Μετάληψη, τὰ ὄμορφα τοῦ κεφαλίου ἀπὸ τὴν ἀνταρσία ἀπὸ τὴν Θεία Μετάληψη, τὰ ὄμορφα τοῦ κεφαλίου ἀπὸ τὴν ἀνταρσία ἀπὸ τὴν Θεία Μετάληψη.

Οἱ χωροφύλακες πᾶν εἶχαν σκοτώσει τὸν φυγόδικον ἐχάθησαν ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ ἡγούμενος, φορῶντας ἀκόμα τὰ ἄμφια τῆς λειτουργίας ποὺ ἔχει. Ὁ ἡγούμενος, φορῶντας ἀκόμα τὰ ἄμφια τῆς λειτουργίας ποὺ ἔχει. Ὁ ἡγούμενος, φορῶντας ἀκόμα τὰ ἄμφια τῆς λειτουργίας ποὺ ἔχει. Ὁ ἡγούμενος, φορῶντας ἀκόμα τὰ ἄμφια τῆς λειτουργίας ποὺ ἔχει.

Ὁ νέος ἀφού φίλησε τὸ χέρι τῆς γοῆας ἄρχισε νὰ χαϊδεύει τὸν Γιάννη. Ἐβγαλε μάλιστα ἀπὸ τὸ σελάχι του δὺς πορτοκαλῖα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε. Ἡ γοῆα, στὸ μεταξὺ τοῦ ἔβαλε νὰ φῇ μαῦρο ψωμί, ἑλῆς καὶ νὰ πῇ ἕνα ποτήρι κρασί. Τὸν κῦταξε μετὰ τῶμο

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ταξιδεύοντας στη θάλασσα της Κίνας το "Αμερικανικό Ιστιοφόρο" "Φάλκον" είχε φτάσει κοντά στις νήσους Μιάν-Τσιάν κι' είχε άγκυροβολήσει προς βορράν της νήσου Γιέν-Κό.

Εκείνο το κομμάτι γης που το άγκυραζέει δλόκληρο ή θάλασσα, φαίνεται χωμένο στα βάθη της θάλασσας και γι' αυτό οι επιβάτες του "Φάλκον" που έκαναν ένα μεγάλο ταξίδι χωρίς να τους μέλλει πόσο καιρό θα διαρκούσε και χωρίς να έχουν όριση σε πιά λιμάνια θα πήγαιναν, θέλησαν να το επισκεφθούν.

Πήδησαν σε μία βάρκα και έφτασαν στην ακτή.

Ένα μέρος των ταξιδιωτών άρχισε να περπατά κατά μήκος της ακτής.

Η Σαμπίν Όβερντ, ο μνηστήρας της Τόμαν Άρσερ και ο Βενισμίν Κόουντ, ο δεύτερος πλοίαρχος του Ιστιοφόρου, απέφασαν να έξερευνηθούν το μέρος. Δεν έκαναν καμμία προμήθεια. Η Σαμπίν έφορεσε μόνον ένα πολτό γιατί ήταν σχεδόν με το που κάμισό της, κι' έπηρε μαζί τον ωραίο σκύλλο της, κι' έτσι, έπροχώρησαν προς το μυστηριώδες κέντρο της νήσου όπου υπήρχε κινηγι σύμφωνα με τα λεγόμενα του Κόουντ, ο οποίος για κάθε ένδεχομενον είχε πάρει μαζί του το κυνηγετικό όπλο του.

Οι τρείς έξερευνητάι έπροχώρησαν αρκετά προς το κέντρο του νησιού και συναντούσαν ζώα και πουλιά που έβλεπαν πως δεν άξεζον κόπο να τα σκοτώση.

Σε μία στιγμή ο "Άρσερ" τους έδειξε ένα παλιό χτήριο που ύψωνόταν σαν μυστηριώδης πύργος ανάμεσα στο πυκνό φύλλωμα των δένδρων.

— "Ίσως να είναι κανένας κινεζικός ναός έρειπωμένος, τους είπε.

— Πάμε να τον επισκεφθούμε, έπρότεινε η νέα. Ποιός ξέρει αν δεν μάς επιφυλάσσει καμμιάν έκπληξη.

Ο σκύλος, στο μεταξύ είχε μπη στο μυστηριώδες κτήριο. Πήδησαν κι' οι τρείς έναν φράχτη από κλαδιά και φύλλα και βρέθηκαν μπροστά σ' ένα μονοπάτι, που έφερνε προς την είσοδο του κτιρίου του οποίου η έρειπωμένη πόρτα δεν άντιστάθηκε όταν την έσπρωξαν. "Ανοιξε άμέσως. Βρέθηκαν σ' ένα δωμάτιο του οποίου το περιβάλλον τους εξέπληξε. Είδαν μερικά έπιπλα που έδειχναν πως τά είχε φτιάξει κάποιος που δεν ήταν έπιπλοποιός.

— "Εδώ θα έζη κανένας άλλος Ροβινσών Κρούσος! ξεφώνησε ο "Άρσερ. Θα τον πάρουμε μαζί μας.

Η Σαμπίν Όβερντ έκάθησε σ' ένα πάγκο και ξεφύλλιζε μία Παλαιά Διαθήκη που από τις πρώτες σελίδες έφερε άπειρες σημειώσεις. Οι άλλοι είχαν βγη να έξερευνησουν το μέρος.

Και διάβασε τις σημειώσεις πουχαν γραφτή με κόκκινο χυμό δένδρων ή αίμα.

Αποκαμωμένος από τον πόνο και το μαράζι και νοιώθοντας με στο κατώφλι της τρέλλας και του θανάτου, γράφω στις σελίδες αυτές της Παλαιάς Διαθήκης την έξομολόγηση των άμαρτημάτων μου. Έρωτευμένος τρελλά με μία

γυναίκα που άνηκε σε κάποιον άλλον, κατώρθωσα να την φέρω κοντά μου μ' ένα διαβολικό σχέδιο, χωρίς να ύπολογίσω την άπογοήτευσή της και την άπελπισία των συγγενών της. Και κατώρθωσα να την κάνω να μ' αγαπήσει μεταχειριζομένης μίαν άπάτη.

Κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού στις θάλασσες της Κίνας, το πλοίο μας έφθασε σ' αυτά τα νησιά Μιάν-Τσιάν κι' αποβίβασθή-αμε σ' ένα από αυτά γά να το επισκεφθούμε.

Η παρέα διασκορπίστηκε κι' έτσι βρέθηκαν μόνος με την αγαπημένη μου. Ο μακρινός περίπατος την έκούρασε, θέλησε να αναπαυθή και ξάπλωσε κοντά μου. Αποκοιμήθηκε κι' ύστερα από λίγη ώρα την ξύπνησαν άγρια χέρια που την φιμωσαν και την έδεσαν για να την μεταφέρουν σε μ' α κινεζική Τούνγκα. Το ίδιο έκαναν και για μένα. Να τι είχε συμβεί σ' ένα δρομο από το άντιθετο μέρος εκείνου όπου είχε προσορμίσει

το πλοίο μας, υπήρχε ένα πειρατικό κινεζικό καρόβι του οποίου τον καπετάνιο είχα γνωρίσει στη Σαγκάη και που είχα καταφέρει να τον γλυτώσω από μία φριχτή καταδίκη. Η συνάντησή μας σ' εκείνη την καταραμένη έρημο μου ψιθύρισε μία διαβολική ιδέα που άμέσως τούτην έπρότεινα. Ν' απαγάγη την κυρία μαζί και μένα και να μάς μεταφέρει στη Νήσο Τσέν Κό. Εκεί θα την έπερνα εγώ μία νύχτα, τάχα χωρίς να μ' ένοήσουν, θα υπάιναμε στη ζούγκλα, κι' ύστερα από ένα μήνα θα ξαναρχόταν αυτός να μάς πάρη, όχι πιά ως πειρατής άλλ' ως έντιμος πλοίαρχος. Έτσι θα άποκτούσα την εύγνωμοσύνη και την

αγάπη της. Ο πειρατής δέχτηκε. Πράγματι, όλη αυτή η σκηνή εξέλιχθη μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. "Ετσι, με μία βάρκα πήγαμε σ' άλλο μέρος του νησιού όπου μετά ένα μήνα θα έρχόταν ο πειρατής να μάς πάρη. Δεν τον ξανάδαμε όμως πιά, θά σκοτώθηκε. Κι' έτσι αναγκαστήκαμε να παραμείνουμε εδώ από όπου κανένα πλοίο δεν προσεγγίζει... Και πέρασαν τα χρόνια μέχρις ότου η δυστυχισμένη, θύμα του βαρβάρου έρωτός μου, πέθανε ζητώντας μου να την συγχώρησω και προφέροντας με λαχτάρα ένα όνομα, το όνομα της κόρης της Σαμπίνας Όβερντ..."

Με ένα βογγητό διέκοψε την άνάγνωση και πετάχτηκε όρθια, ώρη και σαστισμένη. "Η μητέρα μου, μουρμούριζε. Η μητέρα μου, είναι εδώ θαμμένη... θύμα ενός τέρατος!"

— "Ενας θόρυβος την έκανε να γυρίσει πίσω της. Κάποιος άνθρωπος με φριχτή όψη είχε παρουσιαστή στο κατώφλι της πόρτας και την κύτταγε με άγρια μάτια.

— Ντιάνα, Ντιάνα Όβερντ! βρυχήθηκε. Η αγάπη μου άναστήθηκε... "Ελα εδώ στην άγκαλιά μου. Και προχώρησε άπειλητικά προς την νέα. Βοήθεια! φώναξε η Σαμπίνα.

Μία φωνή άκούστηκε, όδοπος δύο κορμιών που έπλεσαν κατά γής, έπικολούθησε μία πάλη με φωνές κι' άπαίσια ούρλιασματα. "Υστερα ένα μούγκρισμα θανάτου που σιγά—σιγά έσβυσε. "Όταν ο "Άρσερ και ο Κόουντ ξαναγύρισαν από τις άνώφελες έρευνές τους άντίκρυσαν κατά γής το πτώμα ενός άγνώστου με τον λαιμό ξεσχισμένο από τα δόντια του σκύλου και κοντά σ' αυτό την Σαμπίνα λιπόθυμη και τον Μэк που έγλυφε τη ματωμένη μουσούδα του..

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΣΠΗ ΤΗΣ

Καθώς έγρόφη από πολλούς συγγραφείς, ο περασμένος αιώνας υπήρξε ο αιώνας των έρωτικών περιπετειών, τραγωδιών και ρωμαντισμού.

Την εποχήν εκείνη οι άνδρες δεν έδισταζαν να έρωτευθούν μέχρι τρέλλας μιά άσημαντη γυναίκα και γι' αυτόν τον λόγο έγιναν τότε άπειροι γάμοι μεταξύ πλουσιωτάτων άρχόντων και γυναικών πτωχών ή της τελευταίας κοινωνικής ύποστάθμης των οποίων ή ζωή υπήρξε μιά δόκληρη σειρά περιπετειών.

Καμμία όμως μεταξύ αυτών των γυναικών δεν είχε την τύχη της γυναίκας εκείνης που έγινε διάσημη στο Παρίσι. Της μαρκησίας ντε Παϊβά.

Η μαρκησία, αυτή δεν ήταν άλλη από την ταπεινή Θηρεσία (άλλοι την λέγουν Σ'τρα) Λάχμαν. Γεννήθηκε στην έβραυκή συνοικία της Μόσχας στα 1819 από φτωή οικογένεια. Ο πατέρας της, που πουλούσε μεταχειρισμένα ένδύματα, την έβάπτισε χριστιανή και κατ' αυτόν τον τρόπο ή νέα με ταχε ρζόταν και τις δυο θρησκείες σύμφωνα με τις περιστάσεις που τις παρουσιαζόταν.

Η νεανική της ηλικία πέρασε μέσα στη φτώχεια, αλλά όταν συνεπλήρωσε τα δέκα όκτώ της χρόνια ή καλλονή της ήταν ίσσο έπιβλητική και σαγηνευτική που κυριολεκώς έμάγευε...

Τα όλομωρα πυκνά μαλλιά της τα μεγάλα ναλάζια μάτια της που ήταν σωστοί μαγνήτες και το φρέσκο πρόσωπό της, την εκπαρουσίαζαν σαν μιά έξαιρετική τσιγγάνα, σαν μιά γυναί α που μέσα της έκλινε ένα άνεξιχνίαστο μυστήριο, ένα δαβολικό αίνιγμα.

Σε λίγους καιρό παντρεύτηκε στη Μόσχα έναν γάλλο ράπη, τον Βιλλουάν, με τον οποίο συνέζησε μόνον δυο χρόνια κι' ύστερα τον έγκατέλειψε.

Κανείς δεν κατώρθωσε να μάθη που πήγε ή ωραία Θηρεσία όπου έφυγε από τη συζυγική στέγη. Αργότερα όμως μαθεύτηκε, κατά τα 1841 πως ή γυναίκα αυτή έζούσε στο Παρίσι. Η ζωή της ήταν μαρτυρική γιατί δεν είχε να φάη και τα φορέματά της είχαν κουρελιαστή. Πουθενά δεν μπορούε να έργασθ ή και γύριζε σαν άλητης μέσα στους άτέλειτους δρόμους της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ένα βράδυ έκανε βόλτες στη λεωφόρο των Ήλυσίων Πεδίων όταν ένας άστυνομικός την έσταμάτησε και της έζήτησε την τουτοτήτάς της. Αυτή δεν είχε τίποτα κι' ο ά-

στυνομικός βλέποντας την σ' εκείνα τα χαλάρ της της έδωσε μιά σπρωξιά δυνατή και την έριξε επάνω στο πεζοδρόμιο..

Η Θηρεσία Λάχμαν όμως ήταν από εκείνες τις γυναίκες που δεν αισθάνονται ούτε ντροπή ούτε καμμιάν άπογοήτευση. Δεν σάστισε μπροστά στη δύσκολη ζωή που της παρουσιαζόταν.

Είχε μεγάλη άντοχη και κατώρθωσε σιγά—σιγά να μαζέψει με διάφορους τρόπους τα χρήματα που της έχρειάζονταν για να ντυθ ή κομψά.

Έξυπνη καθώς ή-

ταν και έπειδή είχε το ευτύχημα να γνωρίσει πολλές ξένες γλώσσες μεταξύ των οποίων και τα γεομανικά, πήγε στο "Εμς, την πόλι που συχνάζουν πλούσιοι εύρω παίσι, και παίρνουν τον καιρό τους υπά χαρτοπαίγνια και στις διασκεδάσεις.

Εκεί έγνωρισε, σ' ένα νυχτερινό κέντρο τον διάσημο πιανίστα Ερρίκο Χέρτε, με τον οποίο έπλεξε ένα έρωτικό ειδύλλιο— ίσως πραγματικών έρωτα—κι' αργότερα κατώρθωσε να γυρίση και να έγκατασταθ ή στο Παρίσι, σ' ένα ωραίο διαμέρισμα της πλατείας του "Αγίου Γεωργίου.

Εδώ όμως έμαθε, χωρίς όμως να συγκινηθ ή καθόλου, τον θάνατο του συζύγου της. Οι

θαυμαστά της όμως την έπαρηγόρησαν πολύ σύντομα—γιατί έκανε την λυπημένη—και μεταξύ των άλλων της προσέφερε τον έρωτά του και ο μαρκήσιος Άράνιο ντε Παϊβά, πορτογάλλος που καταγωγή και πρώην διπλωματικός. Μά εδώ όμως παρουσιάζεται κάποιο μυστήριο. Την άγαπούσε πραγματικά ο Μαρκήσιος ή, είχαν καθορίσει μεταξύ των κάποιο μυστικό σχέδιο;

Τίποτε το θετικό. Μόνον κατά τον Ιούνιο του 1851 παντρεύτηκε. Κι' έτσι ή πρώην χήρα Βιλλουάν έγινε μαρκησία ντε Παϊβά και άλλαξε άκομή και το μικρό της όνομα κι' από Θηρεσία ή Σάρα έγινε Μπιάνκα!

Αλλά ή άνοδος της στα άριστοκρατικά στρώματα ήταν μόλις στην αρχή της.

Αργότερα έγνωρίσθη με σημαίνοντα πρόσωπα και μεταξύ αυτών ήταν κι' ο κόμης Γουίντο Χένκελ του Ντόννε-σμαρκ, ένας από τους πλουσιωτέρους γεομανούς, ιδιοκτήτης άπεράντων όρυχείων στη Σιλεσία.

Ήταν μόλις είκοσι πέντε χρόνων, το παρουσιαστικό του ήταν γιγάντιο κι' έφερε μαύρη γενειάδα.

Η Μαρκησία ντε Παϊβά κατώρθωσε να τον σαγηνεύσει, να τον πιάσει στα δίχτυα της, αν κι' ήταν ένδεκα χρόνια μεγαλύτερή του.

Μιά μέρα ο σύζυγός της έφυγε για το έξωτερικό μη έίνοντας σημεία ζωής για πολύν καιρό.

Μαθεύτηκε τότε πως ο σιλεσιανός κόμης δεν ήταν έξο-νος απ' αυτόν την μυστηριώδη άπομάκρυνση του μαρκη-σίου ντε Παϊβά.

Τότε ο κόμης, έκανε τις μεγαλύτερες τρέλλες γι' αυτόν την γυναίκα.

Της έφτιαξε ένα πολυτελέστατο μέγαρο στην λεωφόρο των Ήλυσίων Πεδίων.

Η Μπιάνκα είχε μόνη της εκλέξει το μέρος. Κι' ήταν ακριβώς εκεί που πρό καιρού την έσπρωξε και την έριξε στη λάσπη ο άστυνομικός. Έτσι έξεδίκηθη το πεπρωμένον της..

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο βασιλεύς της Βαυλώρας ήρώτησε κάποτε ένα "Ελ-ληνα σοφόν της Αύλης του, τι έπρεπε να κάμη διά να βασι-

λεύη άσφαλώς.

— "Εχε πολλούς φίλους και λίγους έμπιστους, του άπήν-τησεν ο σοφός.

ΕΥΘΥΜΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΡΩΤΗ - ΒΡΑΔΥ

Ξημέρωσε κι' εγώ βρωτῶ
γιατί νὰ ξημερώσω
χωρίς ἀπόκριση γι' αὐτὸ
κανένας νὰ μοῦ δώσῃ.
Εβράδυσσε κι' ἐγώ βρωτῶ
γιατί νὰ ἔλθῃ βράδυ,
καὶ τὰ φανάρια μου κuitῶ
δπου δὲν ἔχουν λάδι.

Ἔτσι περνῶ κακὴν κακῶς
τὶς ὥρες τοῦ καιροῦ μου
καὶ νύχτα μέρα σκεπτικὸς
πηγαίνω... πρὸς νεοτὸν μου.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Στίχοι τοῦ Γιαννουκάκη

ΜΥΣΤΙΚΟ

Πῶς θὰς νὰ μὴ τὸ μάθῃνε
ὁ τάδε καὶ ἡ δεῖνα
Ἀφοῦ κι' οἱ πέτρες μάτια μου
Μὰς πήρανε χοντὰρι...

Ὅλοι τὸ μυριστήκανε
Ἐβούλῃς ἡ Ἀθήνα...
Ὁ κόσμος τῷχει τούμπανο
Κι' ἐμεῖς... κρυφὸ καμάρι...

ΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Ἐάν μὰς κατηγορήσαν
Ποῦ σμίξαμε οἱ δυὸ
Θαρρῶ πῶς ἔχουν δίκαιο
Οἱ ἀνθρώποι λιγάκι...

Νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ τὰ κάνωμε
Μιά μέρα, ρημαδιό
Γιατί—ἐπῆγε ὁ τέτσηρης
Καὶ βρῆκε τὸ καπάκι...

ΠΟΛΛΑ ΚΕΡΑΣΙΑ...

Ἡ προξενήτρα μοῦλεγε
γιὰ προίκα με οὐρά
Ἀλλὰ ἐγώ, μικροῦλά μου,
τὴν ἔχω ξαναπάθει...

Καὶ μὴνύσα τῆς μάννας σου
Λιγάκι καθάρᾳ
Πολλὰ κεράσια σὰν ἀκούς
βάστα μικρὸ καλάθι...

Ὁ Κερνὸς ἔλεγε, ὁμιλῶν περὶ τοῦ
Ταλεοράνδου:

«Ὁ πρίγκηψ περιφρονεῖ τόσο τοὺς
ἀνθρώπους καὶ ἔχει δι' αὐτοὺς τόσο
κακὴν ἰδέαν, διότι... ἔχει σπουδάζῃ
πολὺ τὸν ἑαυτὸν του.»

Ἐνός κακοῦργος, ποὺ τὸν πῆγαι-
ναν εἰς τὴν κρεμάλαν, ἐθρήνηι κραυ-
γάζων:

—Ἐσκότωσα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.
—Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς... θὰ κρε-
μασθῇς, τοῦ παρετήρησεν ἕνα χαμνὶ
μεταξὺ τῶν θεατῶν.

Μίαν ἡμέραν ἕνας ἱερεὺς, γνωστὸς
διὰ τὴν ὑποκρισίαν, τὴν πονηρίαν καὶ
ἀλλὰ ἐλαττώματά του, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος
ἐμφανίζετο πάντοτε ὡς ἅγιος, παρου-
σιάσθη εἰς τὸν Πανόν, ὁ ὁποῖος κατὰ

τὴν συνομιλίαν τοῦ προσέφερε ταμπά-
κο, ποὺ τότε ἦτο τῆς μόδας διὰ τὰ ρο-
φήση.

—Ἄ! εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ ἱερεὺς.
Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

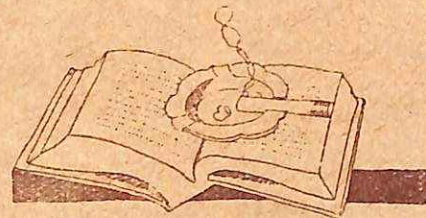
—Ἀφῆσέ τα οὐδὲν! εἶπεν ὁ Πανόν.
Ἐάν ὁ ταμπάκος ἦτο ἐλάττωμα θὰ
εἴχες καὶ αὐτό!

Ὁ Ρισελιὲ εἶχεν ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς
δικαστὰς νὰ καταδικάσῃν εἰς θάνα-
τον τὸν στρατάρχην ντὲ Μαριγιὰκ. Ὁ
ταν τοῦ ἀνήγγειλαν διὰ τοὺς δικαστὰς
κατεδικάσαν τὸν στρατάρχην εἰς θά-
νατον, ὁ Ρισελιὲ ὑπεκρίθη κατάπληξιν
καὶ εἶπε:

—Περὶ ἔργο! Οἱ δικαστὰς καμμιὰ
φορὰ ἔχουν ἐμπνεύσεις θαυμάσιες...

Ὁ Δουμάς πατήρ ἦτο πάντοτε κα-
ταχρωμένος. Μίαν ἡμέραν ἕνας φίλός
του, ὁ ὁποῖος τὸν κατέκρινε διὰ τὰς
ὑπερβολικὰς τὸν δαπάνας τοῦ εἶπε:

—Διὰ τὰ χρέη μου σκέπτονται οἱ
δανεισταὶ μου. Διὰ τὴν νὰ τὰ σκέπτω
μαὶ ἐγώ;

Ἡ κυρία Μαιντενὸν ἀφηγεῖται εἰς
μίαν ἐπιστολὴν τῆς δι' ἑμὴν ἡμέραν
οἱ κάτοικοι ἐνός χωρίου, εἰς τὸ ὁ-
ποῖον εἶχε μεταβῇ, δι' ἐπιτροπῆς τὴν
παρεκάλεσεν νὰ φύγῃ. Ὅταν δὲ ἡ
ἐθνοσυνέλευσις τοῦ βασιλέως κατὰπλη-
κτος ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν αὐ-
τῆς τῆς παρακλήσεως, ὁ πρόεδρος
τῆς Κοινοῦτος παρετήρησεν ἄφε-
λως:

—Διότι, κυρία, φοβοῦμεθα διὰ τὴν
πολύτιμον ὑγείαν τῆς Μεγαλειότητός
του καὶ τὴν δικὴν σας. Εἰς τὸ χωρίο
μας ἀπὸ ἐβροδομάδος ὑπάρχει φοβερὴ...
ἐπιζωοτία.

Ὁ κόμης Μαλὸν ἦτο ἡμέραν τινὰ
λίαν μελαγχολικός.

—Τι ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ φίλος
τοῦ Πρεβῶ.

—Χρωστῶ καὶ δὲν κατορθώνω νὰ
ἐξοφλήσω τὰ χρέη μου.

—Νὰ σὰς δώσω ἐγώ τὸ μέσον νὰ
ἡσυχάσῃς ἀμέσως...

—Πῶς;

—Αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς
ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν σας... ἀφήσατέ
τὴν εἰς τοὺς δανειστὰς σας.

Ὁ ποιητὴς Μαλέρμπ ἐδείκνυε μίαν
ἡμέραν εἰς τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ρουάν.
Τὸ δειπνόν ἦτο ἀφθονόν καὶ ὁ ποιη-
τὴς καλοφάγος καὶ πολυφάγος. Ὅθεν
μετὰ τὸ δειπνόν ἀπεκοιμήθη.

Ἄλλ' ὁ ἐπίσκοπος ἐπρόκειτο νὰ
κηρύξῃ. Ἐξύπνησε, λοιπὸν τὸν ποιητὴν
διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κήρυγμα.

—Ἐλάτε, τοῦ εἶπε, ν' ἀκούσετε τὸ
λόγο μου.

—Ὡ σεβασμιώτατε, ἀπήντησεν ὁ
ποιητὴς, ἀφήστε με ὅπως εἶμαι. Θὰ
κοιμηθῶ περὶ φῶμα καλὸ... χωρὶς τὸ λόγο
σας.

Ἡ κυρία Λουκεσίη, σύζυγος τοῦ νε-
οδιορισθέντος παρὰ τῷ πρώτῳ ὑπάτω
πρεσβευτοῦ τῆς Πρωσίας, εἶχεν ἀ-
ξιώσεις ἐπὶ τῆς ὡραιότητος, παρὰ
τὴν... ἀθλητικότητα τῆς ἐμφανισέως
τῆς. Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἡ μεγα-
λοπρεπὴς πρέσβειρα παρουσιάσθη εἰς
τὸν Ταλλεϋράνδον, ἠρώτησαν τὸν πα-
μπόνηρον διπλωμάτην πῶς τοῦ ἐφάνη.

—Ὡραία, ἀπήντησεν ὁ Ταλλεϋράν-
δος, ἀλλ' ἔχομεν καλλίτερους... ἄνδρες
εἰς τὴν φρουρὰν τῶν γρεναδιέρων τοῦ
πρώτου ὑπάτου.

Ὅταν κάποιος ἠρώτησε τὸν Ἀρι-
στοτέλη διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαποῦν
τόσο πολὺ τὴν ὠμορφίαν, ὁ Σταγειρί-
της παρετήρησεν διὰ μὴ τέτοια ἐρώ-
τησις εἶνε ἐρώτησις... τυφλοῦ.

Ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι
τοῦ βασιλέως Καρόλου, βασιλέως
ἀδρανούς καὶ ὀκνηροῦ, ἡ βασίλισσα
τῆς Σουηδίας Χρυστίνα ἐπληροφόρηθη
τὴν εἰδησιν δι' ἀναφορὰς τοῦ ἐν Λον-
δίῳ πρεσβευτοῦ τῆς. Ἡ βασίλισσα,
διαβάσασα τὴν ἀναφορὰν, παρετήρη-
σεν εἰς ἐπήκουσιν τῶν ὑπουργῶν καὶ
τῶν ἀδελφῶν τῆς:

—Οἱ Ἀγγλοὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τοῦ
βασιλέως τῶν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμνε
τίποτε, καὶ ἔκαμαν πολὺ καλὰ.

Ἐνας σύζυγος παρεπονέιτο εἰς τὸν
Σαντέγγ διὰ τὰς ἀπιστίας τῆς συζύ-
γου του.

—Δὲν βαρυνέσθε, ἀπήντησεν ὁ διὰ-
σημος σκόπητης, αὐτὸ εἶνε μιά... ἀρρώ-
στεια τῆς φαντασίας ἀπὸ τὴν ἀρρώ-
στειαν αὐτὴ ἄλλως τε ἐλάχιστοι πε-
θαίνουν ἐνὸς πλεῖστον... ζοῦν. Καὶ τοῦ
ὕμνησε δύο στίχους τοῦ Λαφονταίν:

«Ὅταν δὲν τὸ ξέρομε δὲν εἶνε τί-
ποτε κι' ὅταν τὸ μάθαίνομε εἰνε μικρο-
πράγμα.»

Ἐνας συγγραφεὺς τοῦ γλυκοῦ νε-
ροῦ ἐμπλέξε μὴ μέρᾳ τὸν Ριβάρὸλ
καὶ τὸν ὑπεχρέωσε ν' ἀκούσῃ ἐπὶ ὥραν
πολλὴν τὴν ἀνάγκωσιν ἐνὸς ἐκτάκτως
ἀνιάρου ὅσοι καὶ ἀτελείωτοι φιλόλο-
γικοὶ παραλληλισμοὶ τῶν δυὸ μεγάλων
τοσγικῶν τῆς Γαλλίας: τοῦ Κορ-
νηλίου καὶ τοῦ Ρακίνα. Ὅταν ἡ ἀνά-
γνωσις ἐτελείωσεν ὁ συγγραφεὺς ἐζή-
τησε τὴν γνώμην τοῦ Ριβάρὸλ δι' αὐ-
τοὺς τοὺς «παραλληλοὺς βίους» τῶν
δυὸ τραγικῶν.

—Οἱ «παραλληλοὶ» σας «βίοι» αὐ-
τοί, ἀπεφάνθη ὁ Ριβάρὸλ, εἶνε ὅμοιοι
ἀλλὰ εἶνε λίγο μεγάλοι. Ἐγὼ θὰ
τοὺς περιώριζα ὡς ἐξῆς: Οἱ δύο τρα-
γικοὶ ἀνομάζοντο ὁ εἰς ἱετὸς Κορ-
νήλιος καὶ ὁ ἄλλος Ἰωάννης Ρακί-
νας.

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Η Κάπα

Στὴ γκαρνταρόμπα κάθε κομψῆς κυρίας
ἀπαραίτητος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κι' ἕνα φό-
ρεμα τὸ ὁποῖο νὰ φοριέται σ' ὅποια δήποτε
στιγμὴ τῆς ἡμέρας κι' ἀκόμη, ἐν ἀνάγκῃ
καὶ τὸ βράδυ.

Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατο καὶ
πολὺ πρακτικὸ, ἰδίως γιὰ τὸν χειμῶνα.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά κάπα ἀπὸ καρῶ
μάλλλινο ὕφασμα κι' ἀπὸ μιά μάλλινη μο-
νόχρωμη φοῦστα.

Ἡ κάπα αὐτὴ ἀπαραίτητος πρέπει νὰ
συμφωνῇ μετὰ τὴν μπλοῦζα τοῦ φορέματος
καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο εἶναι ἀκρῶς ἀπὸ
τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Ἡ κάπα εἶναι «τρονακὸρ» καὶ φέρει ἐμ-
πρὸς δυὸ ἀνοίγματα καὶ μιά σειρὰ κρυφὰ
κουμπιά.

Ἡ μπλοῦζα μοιᾶζει σὰν ἀνδρικό κλει-
στό γυλέκο μετὰ τὴ διαφορά ὅμως πὼς ἔχει
ἐξῆς μόνον κουμπιά, τρία ἀπὸ κάθε μέρος
καὶ στὴ μέση τὴν μαζεῦσιν δυὸ γόντζοι
σκεπασμένοι ἀπὸ ὕφασμα.

Ἡ φοῦστα εἶναι μονόχρωμη κατὰ προ-
τίμησιν μαρὸν γιὰ τὸ καρῶ τῆς κάπας
καὶ τῆς μπλοῦζας εἶναι χρώματος «καφέ-
ωλέ».

Τὸ πρακτικὸ αὐτὸ φόρεμα τὸ ὁποῖο,
καθὼς εἶπαμε, φοριέται σ' οἰανδήποτε στιγ-
μὴ τῆς ἡμέρας κι' ἀκόμη καὶ στὰ τσάγια,
συμπληρώνεται ἀπὸ φέτρ, μαῦρο ἢ μαρὸν,
γαρνιρισμένο μόνον με μιά γκρι κορδελλί-
σα ἢ μ' ἕνα κορδόνι ποὺ καταλήγει ἐν
δυὸ Πόν—Πόν.

Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι ἐπίσης κατὰλλη-
λο γιὰ ταξίδια καὶ μ' αὐτὸ ἀποφεύγεται τὸ
ἐνοχλητικὸ ἐπανωφόρι.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ φορεθῇ μ' αὐτὸ καὶ
παπούτσια σπορ μετὰ κάλτσες μάλλινες καὶ
ἐντοιαῦται περιπτώσει τὸ καπελλάκι ἀλλά-
ζει μ' ἕνα μπερὲ πλεκτὸ ἢ ἀπλῶς μάλλινον
χρώματος μαρὸν ἢ μαῦρον.

Πολὺ σικ ἐπίσης θὰ εἶναι ἂν ἡ μπλοῦζα

γαρνιρισθῇ μετὰ μιά φαρδιά πέτινη ζώνη
μετὰ μιά χρυσοῦ μὰτ ἀγκράφα.

Οἱ γούνες.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος οἱ μικρὲς
γούνες εἴτε χρησιμοποιοῦμενες ὡς γαρνι-
ρισμα εἴτε ὡς μικρὲς μπέρτες.

—Ἡ γούνινη μπέρτα «ἐσκιμῶ» εἶναι
κομτὴ καὶ φέρει κουκούλα. Κατὰ προτίμη-
σιν εἶναι ἀρζαντὴ ἢ πτλ—γκρλ.

Ἐπίσης ἡ ἀρζαντὴ γούνα ἀποτελεῖ κομ-
ψότατο γαρνιρίσμα σὲ λευκὸ φόρεμα, ἢ σὲ
μοῦρο βελούδινο φόρεμα τοῦ ὁποῖου γαρ-
νίρει μαϊκίσι, μαϊκίετια καὶ γιᾶκα.

Ἡ ἀρζαντὴ γούνα γαρνίρει καὶ μιά βε-
λούδινη μαῦρη κάπ ποὺ ἀντικαθιστῶ τὸ
μαντῶ.

Σὲ μὰ κομψὴ βραδυνὴ τουσέττα, σὲ
κοντρόστ μαῦρο κι' ἄσπρο (ἄσπρη μπλοῦζα
ἢ τουνίκα) καὶ μαῦρο φουστάνι, ἡ ἀρζαντὴ
γούνα ἐπάνω στὴ μαῦρη βελούδινη κάπ
δίνει πολὺ σικ σ' ὁλόκληρην τὴν ἐμφάνισιν.

Ἐπίσης σὲ βραδυνὲς συγκεντρώσεις, σὲ
φιλικὰ σπῖτια ἢ κινηματογράφου, τὸ μόνον
ἐνδεδειγμένο φόρεμα εἶναι ἕνα μάλλλινο
ταγιέρ μετὰ μπλοῦζα χτυπητοῦ χρώματος
συμπληρωμένη ἀπὸ μίαν ἐσάρπα.

Διὰ τὰ χειμερινὰ σπορ.

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι γιὰ τὰ ἐφεταῖνα
χειμερινὰ σπορ οἱ μάλλινες «φόρμες» γαρ-
νιρισμένες μετὰ μιά πέτινη ζώνη μετὰ λυ-
γινὴ ἀγκράφα.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα τοῦ λαιμοῦ
ξεφεύγει τὸ γύρισμα μιάς μονόχρωμης φα-
νέλλας κατὰ προτίμησιν μπλε φουστὴ ἢ μαῦ-
ρης ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν μετὰ τὸ
χρῶμα τῆς «φόρμας».

Συμπλήρωμα τοῦ σπορ αὐτοῦ φορέμα-
τος εἶναι ἕνα μπερὲ μετὰ μιά μακρὰ μετα-
ξωτὴ φούντα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

KITPINO ΛΟΥΛΟΥΔΙ Πάτρας. —
Τρίβετε τις σίκες με την ἑξῆς συνταγή:

Linoline pure 40 gr
Eau pigliari 20 »
Sulfate d'alumine 10 »
B-s. citron 10 goutt.

Μὴ μεταχειρίζεσθε τίποτε ἄλλο γιὰ τὴν
κυνδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν χρῆσιν τοῦ
πολυτιμοῦ αὐτοῦ ὁργάνου.

KATINAN ΜΑΡ Ἐδεσσαν. — Γιὰ νὰ
ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ θέλετε θὰ βάζετε κα-
τὰ δυὸ ἡμέρες τὸ ἑξῆς φάρμακον:

Soufre precipité 150 gr.
Goudron 150 »
Savon noir 150 »
Baume de Péron 0.50 »
Vase i.e. pur 20 »

Μετὰ μισὴ ὥρα ἀφαιρεῖτε τὴν πομάδα
καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα τρίβετε κατὰ τις σί-
κες μετὰ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή.

Acide acétique 3 gr.
Chlorhydrate de quinine 1 »
Teint romarin 35 »
jaborandi 35 »
Alcool à 50 o 150 »

Ether Sulfurique 25 »
ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΒΑΛ Καλάμας. —

Ἐλαβα τὰς πενήντα δραχμὰς καὶ σὰς ἀ-
πῆντησα δι' ἰδιαίτης ἐπιστολῆς. Ὅταν
ἀγορεύετε ἔλθετε στὰς ἑθῆρας θὰ σὰς
περιμένω νὰ σὰς γνωρίσω.

ΜΑΡΙΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Πει-
ραιᾶ. — Ἀφοῦ μετὰ τὸ φάρμακον ποὺ σὰς
ἐγχαίρει εἶδατε μεγάλην ὥς μοῦ γράφετε
ὀφέλειαν δὲν ὑπόκειται λόγος νὰ προσβῇτε
εἰς τὴν ἐνέργειαν ποὺ μοῦ γράφετε. Γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια σὰς εὐχαριστῶ.

ΚΑΛΟΜΑΘΗΜΕΝΗ Ἐνταῦθα. — Εἰς
τὴν συνταγὴν ποὺ σὰς ἐγχαίρει, στὸ γράμμα
μου μεταφέρετε νὰ προσθέσετε τὸ Teintur
de Kola εἰς δόσιν 30 gr. ἀπὸ τὸ θέλετε.
Κατὰ τὰ ἄλλα θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν
ἰδίαν τακτικὴν.

ΜΕΛΠΩ ΡΟΔΟΝ Ἐνταῦθα. — Γιὰ νὰ
κατασκευασθῇ ποτεῖται νὰ ἔχῃ τε κατὰλληλο
δοχεῖο εἰσάγματος ἢ δὴλ μὴ μικρὴ κα-
ταρὰ μὲσα σὲ μὴ μεγάλη, ποὺ νὰ ἔχει
νερὸ καὶ νὰ βράζῃ στὴ φωτιά. Μὲσα στὴ
μικρὴ καταρὰ ποὺ εἶναι ὁδεῖα θὰ εἴχετε
250 gr.
Aronche 500 gr.
Concombre 500 gr.
Melons murs

Suc de citron 125 gr.
Pommes de reinette 2 gr.
Lait Frais tiré 65 gr.

Τὰ φρούτα ποτεῖται νὰ ἔχουν καθαρι-
σθῇ προηγουμένως ἀπὸ τὴν φλούδα τους
καὶ ἀπὸ τὰ ζουζουτῖα. Θὰ σιγοψηθοῦν
ἐπὶ ἑξῆ ὥρᾳ καὶ μετὰ θὰ τὰ περάσετε
ἀπὸ ἕνα τουλούπι.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ Ἐνταῦ-
θα. — Τὸ καλύτερον ποὺ ἔχετε νὰ κάμει-
τε εἶναι νὰ πέρνετε ἀπὸ τώρα καὶ καθ' ὅσον
τὸν χειμῶνα Μουσουλμανισμὸν, τὰ δὲ σπορὰ-
νὰ ἐφ' ὅσον μετὰ τὸ φάρμακον ἐλαττώνον
σημαντικῶς ἐξακολουθήσατε τὸ. Τὰ
σημεία ποὺ σὰς ἀρῶσιν θὰ τὰ βρῆτε μετὰ
ἕνα εἰδικὸ μικρὸν ἐγχαίρει ποὺ θὰ βρῆ-
τε στὰ μεγάλα φαρμακεία. Μετὰ τὴν ἀφαίρε-
σιν θὰ τὰ πονάτε μ' ἕνα βαμβάκι βου-
τημένον σὲ καθαρόν οἰνόπνευμα φαρμακείου
ΕΛΝ (1-1) Πύργου. — Νὰ μοῦ γρά-
ψετε πόσον ἔσται εἰσὶν αἱ γούνες, ἂν
εἴσθε ἀγαπᾶτε καλῶς.

Ἐπίσης δὲν καταβαίνει τὴν τελευ-
ταίαν σας φράσιν. ἔχετε δὴλ ἀκόμη τὴν
μαυρίδα ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ καλοκαιριοῦ:

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

305

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

Ο άνθρωπος που Ξεγύητε ζωντανός ο Βαλεντίνο, έξα κολουθεί να απασχολή το κοινόν και μετά τον θάνατον του. Και αυτό το ενδιαφέρον του κόσμου είχε ένα παράδοξο αποτέλεσμα.

Η Νατάσσα Ράμποβα, η χήρα του περιφήμου «γότητος» απέφασε να πωλήσει τον περίφημον εξ-γκινόν πυργον, τον όποιον είχαν αγοράσει ο Βαλεντίνο πλησίον της κοσμικής πλαζ του Ζουαν λε Πέν, επί της Κυανής Ακτής διότι καθημερινώς εις τον πυργον αυτόν προσέρχονται αρκετοί περίεργοι, ιδίως γυναίκες, και παρακαλούν να τους δοθή, ή άδεια να έπισκεφθούν τα δωμάτια όπου έμειναν άλλοτε ο αλησμόνητος γότης των.

Σημειώτεον, ότι η χήρα του διασήμου κινηματογραφικού αστέρος, έχει συμφευθή εν τώ μεταξύ διά δευτέρων φορών, αλλά ή διαρκής ύπνωση της παρελθόντος κατήντησε λίαν ενοχλητική δι' αυτήν και δι' αυτό άκρ βδως απέφασε να πωλήσει τον πυργον του άτυχούς Ροδόλφου.

ΒΟΛΙΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑΣ

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ ΑΛΛ' Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.....

Μιά δραματικωτάτη ληστική έπιθεση ένεπτόν μι-ας Τραπεζής, με έντελως άπρόδοτον έκβασην, έσημειώθη την παρελθοσαν έβδομάδα εις τώ Φκάκλιν της Αμερικανικής πολιτείας του Όχάτο.

Τρεις προσωπιδόφοροι «γκάγκστερς» εισορήσαντες εις τώ οίκημα της τοπικής Τραπεζής ήρχισαν να πυροβολούν κατά των υπαλλήλων, αυτοί όμως άδουρωθέντες πίσω άπο τώ θωρακισμένα «γκισέ» των, άπήντησαν εις τώ πυρ των ληστών.

Εις την μάχην αυτήν, πού διήρκεσεν αρκετήν ώραν, έφονεύθη ό ένας έκ των ληστών, έτραυματίσθη δε σοβαρώς ένας άστυφύλας πού έσπευσεν επί τόπου εις τώ άκουσμα των πυροβολισμών.

Έν τέλει οι δύο άπομένοντες λησται έτρόπησαν εις φυγήν συναποκομίζοντες τώ ποσόν των 7,000 δολλαρίων, πού κατώρθωσαν να άρπάσουν άπό τώ Ταμείον. Έπήδησαν εις τώ αυτοκίνητον των πού έπερίμενεν έξω άπό την Τράπεζαν και ήθέλησαν να άπομακρυνθούν, αλλά κάποιος διαβάτης, πού είχαν αντιληφθή έν τώ μεταξύ την ληστικήν έπιθεσιν, ειχεν άχρηστεύσει την μηχανήν των. Οι λησται ύπεχρέωσαν τότε δύο γυναίκας πού έπερνούσαν άπ' εκεί με τώ αυτοκίνητον των να τους παραλάβουν μοζί των. Στη β'ια τους όμως άφήκαν να τους πέσει τώ περίφημον δέμα των 7,000 δολλαρίων, διά τώ όποιον ειχε γίνει όλη αυτή ή άναστάσις.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ, ΣΟΛΩΜΩΝ

Μία περίεργος ύπόθεσις πρόκειται να απασχολήση τώ δικαστήρια της Αυστρίας. Ο υπάλληλος της Τραπεζής της Βουδαπέστης, Χόβαρτ, ειχεν άγοράσει πρό καιρού ένα λαχείον, τώ όποιον άγνωστον διατί, έκρυψε κάτω άπό την

φόδρα του καπέλλου του. Ταυτοχρόνως όμως ειχε γράψει τον άριθμόν εις τώ σημειωματάριόν του. Με τον καιρόν έλησμόνησε τώ λαχείον και δέν τώ ένεθυμήθη ούτε όταν τώ καπέλλον επάλληωσε και ή σύζυγός του τώ έχάρισε εις ένα έπαίτην πού της έζήτησεν έλεημοσύνην.

Η κλήρωσις έγινε, ο Χόβαρτ έπήρε τον κατάλογον, συμβουλευθή τώ σημειωματάριόν του και με μεγάλην του χαράν παρετήρησεν ότι ο άριθμός του ειχε κερδίσει 100.000 πένγκο. Η άπογοήτευσίς του ύπήρξε πράγματι δραματική όταν διεπίστωσεν ότι ειχε χάσει τώ γραμμάτιον.

Τέλος ένεθυμήθη ότι τώ ειχε κρύψει μέσα εις τώ καπέλλο, ή σύζυγός του δε απέκάλυψεν ότι τώ ειχε δώσει στον έπαίτην. Αμέσως τώ ζευγος ήρχισε με άγωνίαν να άναζητή τον έπαίτην, ό όποιος άνευρέθη και ώμολόγησεν, ότι αυτός ειχε χάρισει τώ καπέλλο εις ένα συγγενή του χωρικόν.

Ο Χόβαρτ έτρεξε πρός συνάντησιν του χωρικού και τον παρεκάλεσε να του έπιστρέψη τώ καπέλλο, με την δικαιολογίαν ότι τώ έθεώρει ως οικογενειακόν κημειλίον, έπειδή άνήκεν εις τον πατέρα του.

Ο χωρικός όμως δέν έπίστευσε και ήρχισε να έρευνά με προσοχήν τώ μυστηριώδες καπέλλο, όπου άνεκάλυψε τώ λαχείον.

Ο χωρικός ύποστηρίζει ότι άφού τώ καπέλλο είναι ιδιόν του δικαιούται να εισπράξη τας 100.000 πένγκο. Ο Χόβαρτ κατέφυγε εις τώ δικαστήρια εις τώ όποια έπίσης παρουσιάσθη και ό έπαίτης, ζητών μεριδίον άπό τώ κέρδη.

Καθώς είναι φανερόν χρειάζεται ένας νέος Σολωμώνας να λύση αυτό τώ πρόβλημα και να άποδώση δικαιοσύνην.

ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Ο Αμερικανός ηλεκτρολόγος Μάκ Μέλαν άνεκάλυψε τρόπον διά του όποιου δύναται να δώση εις τώ κοιτάδια των ψαριών την διεύθυνσιν πού θέλει. Ως γνωστόν, χιλιάδες ψαριών χάνονται κατ' έτος παρασυρόμενα εις μέρη εις τώ όποια καταστρέφονται ή υπό μηχανών εργοστασίων ή έξ άλλης αίτίας. Ο Μέλαν, διοχετεύων εις την θάλασσαν ρεύμα ηλεκτρικού 24 βόλτ, άναγκάζει τώ ψάρια, ρέγκες, σαρδέλλες, τόνους, να μη προχωρούν πρός τώ σημείον, πρός τώ όποιον θέλουν, αλλά να διευθυνθούν πρός τώ δικτύα των αλιέων, όπου βρίσκονται έν άσφαλεία!

ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΑΡΜΟΝΙΟΝ

Εις τώ κινηματογραφικό «στούντιο» της Γερμανικής εταιρείας «Ούφα» έγκατεστάθη τελευταίως ένα ενδιαφέρον μουσικόν όργανον, είδος άρμονίου, πού λειτουργεί διά των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων.

Έφευρέτης του νέου τούτου ηλεκτρικού όργάνου είναι ο κ. Γκέργκ Μάγκερ, ό όποιος έχει δώσει εις τώ άρμόνιον τώ όνομα «σαριτουρόφωνον», και βεβαιώνει ότι τούτο ήμπορεί να προσφέρη ποικιλωτάτας υπηρεσίας εις τους μουσικούς.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τά ζώα πού λέγονται άστέρες της θαλάσσης είναι έχινόδερμα, τά όποια ιδίως τρέφονται έξ όστράκων. Τώ στόμα των εύρίσκεται εις την κοιλίαν των και είναι τώσον μικρόν, ώστε, όσοι δέν γνωρίζουν πως τρέφονται, δέν ήμπορούν να έννοήσουν πως καταπίνουν ένα μύδι ή ένα στρείδι, άφ' ου μάλιστα τώ σώμα των σχεδόν δέν κινείται. Άλλ' ό στόμαχος του ζώου είναι πολύ έλαστικός και επί πλέον κινείται με καταπληκτικήν ευχέρειαν, ενώ ό στόμαχος όλων των άλλων ζώων μένει άκίνητος και δέν κάμνει άλλο παρά να διαστέλλεται και να συστέλλεται. Όταν λοιπόν ό άστήρ ίδη ένα όστρακον τώ άρπάζει διά των βραχιόνων του και τώ άναγκάζει, άγνωστον πώς, να άνοιχθή. Ο στόμαχος τότε του αστέρος έξέρχεται διά του στόματος του και άναστρέφόμενος, όπως τώ δάκτυλον ενός γαντιού, εισέρχεται εις τώ άνοιχθέν όστρακον, άρπάζει τώ μύδι ή τώ στρείδι, γυρίζει πάλιν, τώ περικλείει, έξέρχεται τώ όστρακώ και τώ χωνεύει επί τόπου. Κατόπιν άδειος πλέον μπαίνει διά της όπης, την όποιαν καλούμεν στόμα, εις τώ σώμα και πέρνει την συνήθη του θέσιν!

Εις την περίπτωση αυτήν βλέπομεν και τούτο τώ παράδοξον: Την τροφήν να μπαίνει εις τώ σώμα και να άπορροφάται άπό τον όργανισμό πριν μη εις τώ στόμα!

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ

Έξ όλων των άρχηγών των κομμάτων όλου του κόσμου ό Χίτλερ, ό άρχηγός των «Νατσι», ίκανοποιείται περισσότερον διά τους κόπους εις τους όποιους ύποβάλλεται ως άρχηγός κόμματος. Έν πρώτος λομβάνει 5300 μάρκα τώ έτος ως διπλωμάτης του Μπρούσβικ. Λομβάνει επίσης 13.200 μάρκα τώ έτος ως άρχηγός τώ κόμματος των «Νατσι», 150 μάρκα ήμερησίως διά τώ ταξί (ιδία του και τέλος 50 οιο επί όλων των δημοσιεύσεων (συγγραμμάτων, φυλαδίων κλπ.) του κόμματος. Τώ ποσόν αυτό των 50 οιο έκ των κερζών δημοσιεύσεων σημαίνει εισόδημα έτήσιον διά τον Χίτλερ 125.000 μάρκα. Έν όλω ύπολογίζεται ότι ό Χίτλερ ως άρχηγός κόμματος έχει τρία περίπου εκατομμύρια μάρκα τώ έτος.

Εις αυτά τά ποσά δέν συμπεριλαμβάνονται οι δημόσιαι έπιχορηγήσεις του ως προέδρου.

Ο ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΣ ΣΚΥΛΛΟΣ

Τώ παράδειγμα του έκκεντρικού Αμερικανού Τζέιμς έμμήθη και άλλος.

Εις την κομώπολιν Σεμίλοβιτς της Δυτικής Βοημίας, απέθανε τελευταίως ένας παλαιός σιδηροδρομικός υπάλληλος, πού έθεωρείτο αρκετά εύπορος και ό όποιος ήτο έντελώς μόνος εις τον κόσμον, με μόνον σύντροφόν του ένα μεγαλόσωμον σκύλον των Αλπεων.

Πρό ήμερών ήνοιχθη ή διαθήκη του νεκρού και έγνώσθη τότε ότι γενικόν κληρονόμον του όρίζει άκριβώς τον μοναδικόν αυτόν σύντροφόν της ζωής του, τον σκύλλον του!

ΠΑΝΘΕΟΝ

Συγκεκριμένως ή διαθήκη

όρίζει ότι ό πρόεδρος της κοινότητος Σεμίλοβιτς, ως έκτελεστής της διαθήκης όφείλει να άναλάβη την περιποίησιν του πιστού ζώου, λογοδοτών κάθε έξαγηνίαν επί της διαχειρίσεώς του εις τώ κοινικόν συμβούλιον.

Μόνον μετά τον θάνατον του τετράποδος κληρονόμου, ό όποιος θα δένεται τώρα κυριολεκτικώς με... λουκάνικα, ή αρκετά στρογγυλή περιουσία του μακαρίτου θα περιέλθη εις την κοινότητα.

Άλλά γεννιάται ή άπορία:

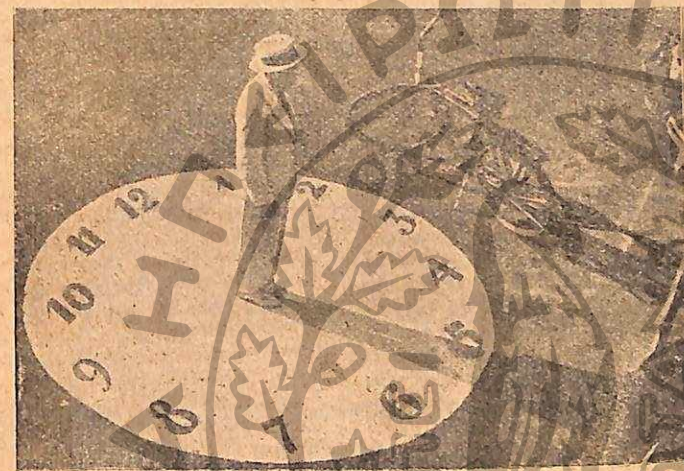
Αν ό σκύλλος άποκτήσῃ κληρονόμους, τί θα γίνει ή περιουσία του;

ΠΡΑΣΙΝΟ ΧΙΟΝΙ

Ως δέν θα μπορούμε πιά να λέμε «χιονώδες λευκότης» άφ' ου τώ χιόνι δέν είναι μόνο άσπρο αλλά και... κόκκινο και πράσινο. Απίστευτο άλλ' όμως αληθινό.

Κατά τας πληροφορίας των έφημερίδων της Βαρσοβίας, έπесе πρό τινων ήμερών εις την περιοχήν της Τάτρας πρσσινο χιόνι, τώ όποιον προσέκαλεσε την γενικήν κατάπληξιν των χωρικών. Πρόκειται περί ενός σπανιτάτου φυσικού φαινομένου, τώ όποιον κατά τας τελευταίας διαπιστώσεις της βοτανικής όφείλεται εις την ύπαρξιν φυτικών μικροοργανισμών Αυτοί, των όποιων ή προέλευσις είναι άκόμη άγνωστος, δίδουν τώ πράσιτον χρώμα των εις τώ χιόνι.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ... ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μιάν άμερικανικήν πρωτοτυπίαν αποτελούν τά νέα ήλιακά ωρολόγια τά όποια έποποθετήθησαν τελευταίως στα πόδια της Νέας Υόρκης καθώς κι άλλων μεγαλουπόλεων του Ν. Κόσμου. Τώ ωρολόγιον αυτό δέν φέρει δείκτης αλλά μόνον αριθμούς. Ο θέλων να μάθη την ώραν μεταβαίνει και στέκεται στο κέντρον του ωρολογίου και ή σκιά του δείχνει ως δείκτης την ακριβή ώραν της στιγμής εκείνης.

τους άπειληκτικές έπιστολάς πού έφερον τας όπογραφάς των τριών αρχαίων κριτών του Αδου: Μίνως, Αιακός και Ροδάμανδρος.

Η άστυνομία υπέθεσεν, ότι αι άποστολαί αύται ήσαν έργον κάποιου παρ' όφρονος, παρ' όλας όμως τας προσπάθειάς δέν έπέτεύχθη ή ανάκαλυσής του.

Τώρα όμως άνεστατώθη και άναζητεί τούς μυστηριώδεις άστυνομία άνεστατώθη και άναζητεί τούς στιγμής όμως μ' όλες τις αυτούς τρομοκράτας, μέχρι της στιγμής όμως μ' όλες τις ενέργειές της, δέν κατώρθωσε να λύση αυτό τώ μυστήριο.

ΦΑΓΗΤΩΝ

—Ετοιμάζουμε πρώτα την αλλισίρα. Βάζουμε δηλαδή εις ένα κατσαρολάκι μιά χοφάτα σταγίτη παφουρνών ζουζινιμένων και ένα ποτήρι νερό. Όταν βράση την κατεβάζουμε, αφήνουμε να κατασταλάξη κι έπειτα την περνάμε απ' ένα τουπάνι. Καβουρτζίζουμε 125 καθαρισμένα αμύγδαλα, τὰ ξεφλουδίζουμε από την έσωτερική γλήδα και τὰ χονδροκοπανάμε. Κατόπιν λυνάουμε όλίγο βούτυρο—πρέπει νά είναι έλλεικτής ποιότητος—τό βάζουμε σέ μιά λεκάνη και τό δουλεύουμε καλά μέ τό χέρι έως ότου άσπριση. Τότε προσθέτουμε δύο γροχούς αυγών και έξακολουθούμε νά τό δουλεύουμε μέ τό χέρι προσθέτοντας 50 δράμια ζάχαρι, τὰ αμύγδαλα πού είναι χοιτροκοπανισμένα, 2 ποιηράκια ραζι και 2 φλυτζάνια τού καφέ άλυσίβα. Τά δουλεύουμε άρκετά ώστε νά γίνουν μιά μάζα όποτε προσθέτουμε 300—400 δράμια άλευρί καλό. Έξακολουθούμε τό άνακάτωμα και έπειτα ζυμώνουμε την μάζαν ένα τέταρτο τής ώρας Τέλος πλάθουμε την ζύμην, την κάνουμε κουραμπιέδες, τους τοποθετούμε σέ λαμαρίνα ή ταψί (όχι βουτυρομένο) και τους στέλνουμε στό φούρνο. Μετά 20 λεπτά είναι έτοιμοι. Εν ό άκόμα είναι ζεστοί, τους βγάζουμε από τή λαμρίνα, τους ραντίζουμε μέ άνθόνερο και τους ρίχνουμε άνάλογη άχνη ζάχαρης. Διά νά γίνουν καλοί οί κουραμπιέδες, πρέπει νά είναι τὰ όλικά πρώτης ποιότητος και τό βούτυρο νά λευκανθή πολύ καλά, νά προσέξη ό φούφναρης στό ψήσιμο.

ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑ Πένουμε 225—300 δράμια λάδι
ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ ἀφ' οὗ τὸ κάρωμα λίγο τὸ βάζουμε σὲ
μιά λεκάνη. *Ὅταν κρυσθῇ, τὸ δουλεύουμε καλὰ με σῦρα ἔως ὅτου
λευκανθῇ, ὁπότε, δουλεύοντας, ὀρχινομε λίγο —λίγο 100 δράμια
φιλῆ ξάχαρι καὶ 4 κουτάλιες τῆς σούπας μέλι. *Ἐπειτα προσθέτομε
1 1/2 ποτηράκι τοῦ κρασιοῦ ἀλυσίβα καὶ 35 δρμ. κωνιά. *Ὅταν
ἀναμειθοῦν καλὰ βάζουμε τὸ ζουμί 3 πορτοκαλίων 3 κουταλι-
τέρη φύρφα καὶ κανέλλα καὶ ἔπειτα 150 δράμια γάλα, σὸ τέλος δὲ
σιγὰ—σιγὰ 2 ὀκάδες ἀλευρί. *Ὅταν δλα αὐτὰ γίνουν μιά μάζα
τὴν ζυμώνουμε ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὴν πλάθουμε ἔπειτα σ'
ὅτι σχῆμα θέλομε, τὰ τοποθετοῦμε σὲ μιά λαμαρίνα καὶ τὰ ἀφή-
νομε σὸ φούρνο 20—25 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐν τῷ μετεξῆ ἔτοι-
μάζουμε σιροπὶ με μιά ὀκά μέλι καὶ μὴ ὀκὰ νερό. *Ὅταν τὸ
κατεψάδωμε ἀπὸ τὴν φωτιὰ βουτοῦμε τὰ μελομακάρονα μέσα
καὶ τ' ἀφήνομε λίγο, ἔπειτα τὰ τοποθετοῦμε σὲ μιά πινατέλα καὶ
τὰ κουκίζουμε με σκόνι κανέλλας καὶ χοντροκομμένα καρύδια.
ΑΜΥΓΑΛΩΤΑ — Ζερματίζουμε μιά ὀκά ἀμύγδαλα καθαρι-
μένα, τὰ ξεφλουδίζουμε καὶ τὰ κοπανίζουμε σὸ γουδί ὅσων ὥσπε-
ρὰ γίνουν σάν ριζί. *Ἐπειτα τὰ βάζουμε σὲ μιά λεκάνη, προσθέ-
τοντες 300 δράμια φιλῆ ξάχαρι, 5 ἀσπραδία αὐγῶν, 60 δράμια
σιμιγδάλι καὶ λίγο ἄρωμα βανίλιας. Τὰ ζυμώνουμε δλα καλὰ καὶ
τὰ πλάθουμε σ' ὅτι σχῆμα θέλομε. Τὰ βάζουμε σὸ ταψὶ καὶ τὰ
ψήνομε σὲ μέτριο φούρνο, ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸ πολὺ. *Ὅταν
τὰ βγάλουμε καὶ μισοκρυσθώσιν, τὰ βουτάμε ἔνα—ἔνα σὲ ἀνθόνερο
καὶ τὰ τυλίγουμε με ἄχνη ξάχαρης.

και τα τυλιγουμε με αχνη λαχναρης.
ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ.—Υπαρχουν πολλοι τροποι κατασκευης της.
 Ο ευθινοτερος που κανει και την καλυτερη βασιλοπιτα ειναι ο
 εξης: Βάζουμε εις ένα κεσέ 10 δράμια μαγιρά μπύρας με 2 πρέζε-
 λάτι, 30—40 δράμια χλωρά γάλα, όταν δέ τη λύσουμε, προσθέ-
 τουμε τόσο αλεύρι ώστε να γίνη μία μάλλον μαλακιά ζύμη, την
 όποιαν ποθετούμε σε ζεστό μέρος για ν' ανέβη (να φουσκώσει).
 Όταν ανέβη, βάζουμε σε μιὰ λεκάνη μιὰ όκκι αλεύρι, κάνουμε στο
 κέντρον του ένα ευρύχωρον λακκον και μέσα στο λακκον σπάζουμε 8
 πολλ φρέσκι αυγά, προσθέτουμε 75 δράμια λυωμένο βούτυρο ένα
 άρωμα της άρεσκειας μας, (κανέλλα ή βανίλια ή πορτοκαλόφλουδα
 λεπτοτριμμένα), 160—170 δράμια χλωρά γάλα άποξη, 75 δράμια

Μεσημέρι Βράδυ

TETARTH

Γαλλοπούλα σούπα
Παϊδάκια σχάρ.
Τυρί Γλυκό Φρούτια

Ἄρνι γάλ. Φρικασέ Ἐντόσθια γάλ. τηγαν.
Πατάτες τηγαν. Τυρί Φέτα Χόρτα τυρί Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ψάρι φούρνου
χόρτα Φρούτα

Κεφτέδες τηγαν.
Σαλά Φρούτα

Γουρουνόπουλο Ραδίκια
Τυρί Φρούτα

Μορίδες τιγαν.
Χόρτα Φρούτα

Μοσχάρι τασκεμπάπ
Πατάτες τηγανητές Φρούτα

Γαλλοπούλα ψητή
Μακαρόνια κιμά
ρί Σαλάτα Φρούτα

Φακές Σκουμπρί
'Εληές Φρούτα

Ὁμελέτα τυρι
Χόρτα Φρούτα

Κοτόπητα
Τυρί Φρεΐτα

απίτος Μακαρόνια
κολοκυθάκια τριαν.

Πριζόλες χοιρινές
Χάρ'α Ψύρια

μένους καὶ τὴν ὀνηροσίαν.
ΔΙΗΛΕΣ. - Βάζομαι σὲ μιὰ λεκάνη μιὰ ὀζᾶ σμιγδάλι, καὶ
προσθέτω 10 ἀγὰ, μισὸ κοιτάκι τοῦ γλυκοῦ ἄλλαι καὶ τὴ
ξύμῃ τεσσάρων ποταμιῶν. Τὰ ξυμώνουμε καλὰ ὥστε νὰ γίνη
μιὰ σφιχτὴ ξύμῃ, τὴν ὁποίαν ἂν γίνη πολὺ σφιχτὴ τὴν ἀραιώνουμε
μὲ λίγο τερό. Τεῖρομε ἔπειτα τὴ ξύμῃ ἐπὶ μισή ὥρα καὶ κατόπιν
τὴν ἀνοιγουμε σὲ τὸ πατάζυλο σὲ λεπτά φύλλα. Κόβομαι τὰ φύλ-
λα σὲ λουρίδες πλάτους ἑνὸς δακτύλου καὶ μᾶκρους μιᾶς σπιθαμῆς.
Τὴς πλένομε μὲτ' ὕδ' - ὕδ' γὰ πᾶρουν διάφορα ἀνανήιστα
σχήματα καὶ τὴς τηγανίζομε σὲ πολὺ λεπτὸ λάδι. Ὅταν πᾶρουν
χρυσόξανθο χρομα καὶ τηγανισθοῦν ὅλες, τὴς βάζομε σὲ μιὰ πα-
τέλα, τὴς περιόψοι με μὲ λυμμένο μέλι καὶ τὴς κολλίζομε μὲ χον-
δροκοπανισμένα μαρμελά καὶ ὕμλ ζάχαρι.

ΚΕΙΤΚ ΕΚΛΕΡ. —Κιτούμε καλά 100 δράμα ζάχαρι με 8
ζωόκτους αυγών έως ότου αραρίσουν καλά. Έπειτα πέρνουμε 100
δράμα αλεύρι και τὸ βάζουμε λίγο — λίγο, δηλαδή προσθέτουμε
μια κουταλιά αλεύρι και μια αραράδια, (τὰ οποία προηγου-
μένως ἔχουμε πτυήση καλά, και ἔπειτα ρίχνουμε ἑυσιμένη φλύ-
δα λεμονοει, 35 δράμα μαζί σταρίδα και 35 άσπρη, 2 ποτηράκια
κοινά, και ἔνα κουταλάκι γλυκού κανέλλα και γαρύφαλα. Στὸ
τέλος ρίχνουμε 50 δράμα βούτυρο και τὸ ανακατεύουμε όλα
καλά. Αλείβουμε μὲ φόμα με βούτυρο, βάζουμε μέσα τὴ ζύμη
και τὴ στέλνουμε στὸ φούρο να ψηθῇ καλά.

ΟΡΝΙΘΙ ΜΑΡΙΝΑΤΟ.—Κόψτε τὸ ὀρνίθι σας εἰς μικρὰ κομμάτια, ρίψτε εἰς μίαν κατσαρόλαν μὲ τὸν ξυμὸν ἐνὸς λεμονίου, ὀλίγον σκόρδον καὶ μαϊνδάνον, ὀλίγον λάδι, 2-3 κομμύδια εἰς φέτας λεπτὰς ἀνάλογον ἀλατοπύρερον, καὶ ἀφί-
νεται νὰ σιγοψήφεται. Ἐνὰ τέταρτον προτοῦ σερβίρετε βγάξτε τὰ
κομμάτια τοῦ ὀρνιθίου, στραγγίστε καλῶς, ἀλευρώναται μὲ
φαρίαν καὶ τριγυρίζετε μὲ βούτυρον. Ὅταν θὰ τὸ σερβίρετε, τὸ
μασάζετε μὲ σάτες κομμυμῶν ὑγιανισμένους.

ΣΟΥΠΕΣ ΠΑΡΑΓΕΜΙΣΤΕΣ.—Γιαχνίζετε με λάδι, όλιγον κορυμμάκι, προσθέτετε τὰ πόδια τῶν σουπιῶν καὶ ὀλίγον ἀνήθον ψιλλοκομένον καὶ τὰ γιαχνίζετε ὅλα καλά. Προσθέτετε ὀλιγα κουκουναράσασαφιδα ψωμι τριμμένο καὶ ὀλίγον κρασί, ὅσοις τίς γεμίζει τίς ὀβείη τίς ψήνηται εἰς τήν κατὰ σκόλα ὀλίγον ἐρυθραῖον μόνον ἐν ὧν

ΓΕΥΡΓΙΟΝ Ν... Τρίπολιν— 'Από αὐτὰ
ποῦ μοῦγράφετε ἐξάγω τὸσυμπέρασμα
ὅτι πάσχετε ἀπὸ χρονίαν βρογχίτιδα.
Χρειαζέται ἐπομένως μεγάλη προσο-
χή καθόσον ἐνδέχεται ἡ νόσος ἀφιεμέ-
νη, ἀθεράπευτος θὰ καταλήξῃ εἰς
πνευμονικὸν ἐμφύσημα, ἢ φυματίωσιν.
Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν ὑπάρχει φό-
βος ν' ἀνησιχῆτε ἐὰν ἀκολουθήσετε
μὲ ἀ-ρίβεια τὰς κατωτέρω δηγίας.
1) Νὰ κόψετε ἀπολύτως τὸ κρασί.
2) Νὰ ἀρξιοῦσθε ὅσο μπορεῖτε τὸ κά-

πισμα, 3) Να λαμβάνετε αρκετήν και πλούσιον εις θρεπτικά συστατικά τροφήν και να καμετε 20 ἐνέσεις ἐν-δ βλεβίως Glyconate de Galbiurn. Με-τά πρόσοδον ἐνὸς μηνὸς μοῦ γράφετε πῶς ἐσθθε.

«ΝΕΑΡΑΝ ΥΠΑΡΞΙΝ» Νάξον-Πρέ-
πει όπωσδήποτε και άνευ άναβολής
νά προβήτε εις την έγχείρησιν καθό-
σον κάθε παρερχομένη ήμέρα μπορεί
νά παρυσίαση δυσάρεστα έπακόλου-
θα. Έρχομένη στός Αθήνας θα μέ-

εὑρετε πρόθυμον νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω
τὸ κατὰ δύναμιν.

ΛΕΥΚΗΝ Γ.Γ., Πειραιά. Τὸ πρόσω-
πό σας θὰ τὸ καθαρίζετε πρωὶ καὶ
βράδυ μὲ χαμομηλόνερο ἄραιό τὸ ὁ-
ποῖον θ' ἀφήνετε νὰ στεγνώνη μόνον
τοῦ. Καὶ μετὰ θὰ κάμνετε ἐπάλειψη
μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Lait d' amaesdes 50 gr.
Glycerine Pure 10 gr.
Sau de roses 200 gr.

ΚΥΡΙΕΣ μου **μόνον** 2. **ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ**

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ σās εξασφαλίζη ένα ώρα-
 ιώτατον φυσικόν κτένισμα με τελείαν προ-
 σαρμογήν εις τό στυλ τοῦ προσώπου σας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ τμήματα διὰ ὄντυλασιὸν
Μαρσέες Μίζαν πλί μανικιούρ Βαφάς μαλ-
λιῶν.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΟΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΑΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

Ἐξεδόθη εἰς 7ην ἔκδοσιν
 συμπληρωθεῖσα με πλείστας
 νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς
 καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ
 πλουτισθεῖσα με πληθώραν
 χρωματιστῶν πινάκων καὶ
 νέων εἰκόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βί-
βλιοπωλεῖα πολυτελῶς δεμέ-
νη δραχ. 180.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

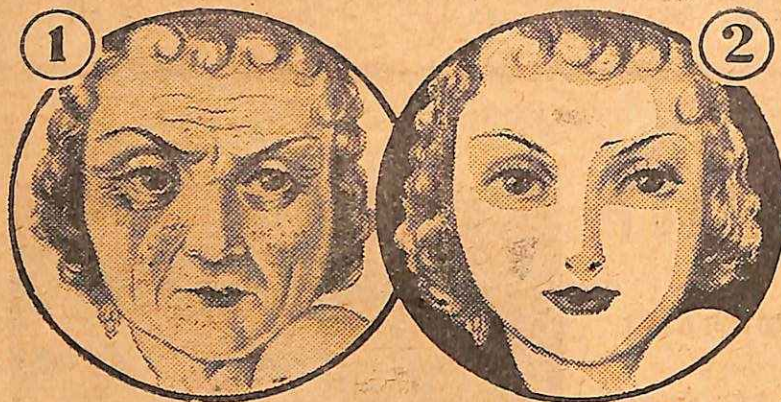
Τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ἴσους μέ-
ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησα-
τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικ-
καλλυντικὸν ἀποτοξικτικὸν RAPI-
DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
τριχώμα Συγχρόνως δὲ, λόγω τῶν ἐ-
κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
προσδοεῖ εἰς τὸ δέμα τὴν ἀπαλότη-
τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

11 ΜΑΡΤ

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
Στρά Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρωτος ὀροφος)

Κυρίες! δέλε νά αφιερώσετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τι διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρκοyn σιό νά σημειώσουν αποφασιστικό σταθμό στή ζωή σας. Σήμερα ό κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα: "Ένας κινηματογραφικός άστηρ χάνει τά 750)0 τών άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 οιο μόλις τό χρώμα της μαραίνεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, τού Πανεπιστημίου Βέννης έπέτυχε από νεαρά ζωά μίαν θαυμασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Βιοσελ» που τρέφει καί άν νεώνει ταχέως την έπιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα από τού Stejskal επί γυναικών 55 καί 72 έτών αϊ ρυτίδες έχάθησαν έντός έξ έβδομάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθεσιν είς την "Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ ώρων παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή τού χρώματος, σάν νά έδιδαν καλή τροφή σέ μιά πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Τό πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι τό χρώμα σας. Έ-

άν είναι άσχημα δέν θά σάς ξαναπροσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν έκατμυριούχο λέγει: "Ότι άν δέν είχε τό θαυμάσιο χρώμα της ό άνδρας της δέν θά την ξεχώριζε μετ'ξύ τώσων ώραιών κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αυτή ύλη, άνακαλυφθείσα υπό τού Dr. Stejskal περιέχεται τώρσιν έν κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ.

Επιθέσατέ την τό βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει καί άνανεώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) πρέπει νά χρησιμοποιηται τό πρωί. Περιέχει νωπήν κρέμαν καί έλαιόλαδον, προσφωμωμένα. Θά τροφοδοτήση την έπιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστατικό που συσφίγγει τούς διεστελεμένους πόρους, λευκαίνει την έπιδερμίδα καί την καθιστά φρέσκια, σκληρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος
όδός Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomasen, Σύμβουλος τών μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφεύρεσιν του σχετικώς με την κατασκευήν τών κραγιόν χειλέων είς την Άρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τό Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει νά μάς επιδείξη.

Εύρίσκεται είς 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν τό φορήτε τά χείλη σας δέν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ό συντονισμός του με τό χρώμα τού προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά είς τά χείλη σας 48 όλόκληρες ώρες, πράγμα που σάς κάμνει νά αποφεύγετε τό συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε καί θά ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με τό Κραγιόν ΡΕΑ.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΡΩΜΑ MATINEE;

Τό άρωμα MATINEE είναι άρωμα μεγάλης διάρκειας, υπερόχως ευχάριστον, πολύ καλλίτερον από όλα τά άλλα. Δικαίως προτιμάται ύφ' όλης της κομψής Αθηναϊκής κοινωνίας. Πωλείται είς φραγισμένα φιαλίδια προς δρ. 57 έκαστον καί είς χύμα προς 2 δρ. τό γραμμάριον. Όμοίως είς πολύ καλήν ποιότητα πούδρα MATINEE δρ. 30. Κρέμα MATINEE δρ. 21. Κραγιόν MATINEE δρ. 23. Ρουζ προσώπου MATINEE δρ. 18. Περιγιάντινη MATINEE δρ. 16. Προτιμάτε τά καλλυντικά MATINEE διότι ή ποιότης των είναι έξαιρετική.

Καταστήματα ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥ όδός Χαλκοκονδύλη 29 (παρά τόν σταθμόν Λαυρίου) καί Περικλέους 31. Αθήναι.

ΤΗΝ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
«ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΕΑ»

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ
Παιδολόγος — Παιδιάτρος
Ορφανός 47 — Τηλ. 26,560
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν

Άγγλικών Κασμηρίων.

ZENITH

TRADE MARK REG.

→LONG DISTANCE←

RADIO

“Όλοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιή-
σεις.— Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕ-
ΤΑΛΛΙΚΑΙ (κατ’ ἐκλογήν).
ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιό-
φωνα μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πί-
νακα (cadran télévision) 18 ἐκ. Κάθε κλί-
μαξ κύματος χωριστὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 8, 9 & 12 λυχνι-
ῶν μὲ διπλοῦν μεγάφωνον.

“Όλα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ λεπτοδείκτην
ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν
βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεύμα, τελευταίου τύπου ραδιόφωνα
λειτουργοῦντα ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ μπαταρίαν 6 Volts.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Ἀθήναι